

YENİ BİR AYDINLANMA İÇİN

SOSYALİST MEZOPOTAMYA

Aralık 2008 • Sayı: 23 • 4 YTL • www.mesop.net

İKİ AYLIK TEORİK POLİTİK DERGİ

EDITÖR

ŞİMDİ SOSYALİST HAREKETİ GÜÇLENDİRME ZAMANI!

**Kapitalizmin krizi ve
son siyasi gelişmeler**

S. Çiftyürek

**Kürt-Türk 'çatışması'nın
nedenleri ve rejim**

Hürşit Kaşıkırmaz

**Güncel politikada
felsefenin önemi (1)**

Cemil Can

Mazlumun intikamı

Metin Aktas

**Bir döküm: "Yetti artık"
ya da "hayır" deyin!**

Sibel Özbudun & Temel Demirel

**MESOP Girişimi 9. Genel Toplantısı'na
sunulan GYK Faaliyet Raporu**

dosya

KÜRDİSTANLI KOMÜNİSTLERİN BİRLİĞİ

- Komünist birlik üzerine
- Öncü krizi
- Kürdistanlı komünistler olarak büyük görev ve sorumluluklarla yüz yüzeyiz
- Komünist partinin gerekliliği
- Kavram kargaşası
- Ortadoğu ve komünist hareket
- Kürdistanlı komünistler

Gün Yayıncılık Tic. Ltd. Şti Adına Sahibi
Halil İbrahim KUMRAL
Yönetim Yeri ve Yazışma Adresi
İnönü Mah. Babil Sok.
No:27/3 80230
Harbiye / İstanbul

Sorumlu Yazışleri Müdürü
Ferit Yıldırım
Yönetim Yeri ve Yazışma Adresi
İnönü Mah. Babil Sok.
No:27/3 80230
Harbiye / İstanbul

Sosyalist Mezopotamya
Yönetim Yeri ve Yazışma Adresi
İnönü Mah. Babil Sok.
No:27/3 80230
Harbiye / İstanbul

Telefon/Faks
(0212) 291 46 38

Yayın Türü
Yaygın Süreli Dağıtım

e-mail
sosyalistmezopotamya@mynet.com

Banka Hesap No:
İş Bankası Taksim Şb.
1052 767790
Döviz (Euro) Hesabı
1052 3335933

Baskı
Özdemir Matbaacılık
0 212 5775492
Davutpaşa Cad. 4. Güven Sanayii sitesi
C Blok No: 242 Topkapı-İSTANBUL

Gaziantep İrtibat Bürosu
Yasin Yetişgen
Tel/Faks: 0 342 220 59 94
Atatürk Bul. Bina No: 49
N. Akınal Apt. B Blok
Kat: 6 D: 6 Şahinbey / Gaziantep

İzmir İrtibat Bürosu
Tel: 0 232 445 23 31
cobanatesi_izmir@hotmail.com
847 Sok. No: 14/101
Konak/İZMİR

İÇİNDEKİLER

EDİTÖRDEN

Şimdi sosyalist hareketi güçlendirme zamanı!

Aziz Mahmut AK 1

Kapitalizmin krizi ve son siyasi gelişmeler
S. ÇİFTYÜREK 3

Kürt-Türk 'çatışması'nın nedenleri ve rejim
Hurşit KAŞIKKIRMAZ 12

Güncel politikada felsefenin önemi (1)
Cemil CAN 15

Mazlumun intikamı
Metin AKTAŞ 18

Bir döküm: "Yetti artık" ya da "hayır" deyin!
Sibel Özbudun & Temel DEMİNER 22

DOSYA Kürdistanlı komünistlerin birliği

Komünist birlik üzerine
Celal ÖZCAN 39

Sosyalist birlik ve öncü krizi
Abdürrahim GÜMÜŞTEKİN 41

Kürdistanlı komünistler olarak büyük görev ve sorumluluklarla yüz yüzeyiz
Tuncay ATMACA 43

Komünist partinin gerekliliği
Lokman POLAT 46

Kavram kargaşası
Namık DURUK 48

Ortadoğu ve komünist hareketin birliği
Abu Şehmuz DEMİR 51

Kürdistanlı komünistler
N. Ferhat SAĞNIÇ 53

MESOP 9. Genel Kurul Toplantısı'na
Sunulan Faaliyet Raporu 55

Şimdi sosyalist hareketi güçlendirme zamanı!..

A ltyapının belirleyici olduğu gerçeği, kapitalist ekonomide yaşanan her krizi toplum için anında hayra yorma kolaycılığının sakıncalarını ortadan kaldırmaz. Çünkü ekonomik krizlerin sosyal enerji boşalım kanallarını her zaman ve otomatik olarak geleceğe açılan kapıya uzatan bir düzenek yoktur. Eğer kriz anında alternatif gelecek misyonunu üstlenmiş örgüt/örgütler varsa, kaçınılmaz sosyal boşalımın enerjisi yarınları kurmada iyi bir fırsata dönüştürülebilir. Aksi durumda, Ortadoğu koşullarında ezilen sosyal kesimlerin ya tek gelecek olarak ahirete gözlerini dikip dini cemaatlerin kapılarında kuyruklar oluşturmaları veya 'Recep olmadıysa Ahmet, Ahmet olmadıysa Mehmet!' tarzı kısa vadeli umutlara bu enerjiyi akıtmaları ihtimali zayıf değildir. Unutmayalım ki; geçmişte yine şirket, borsa, banka silsilesinden başlayıp reel sektöre yansıyan krizler peş peşe devrimler ve reformlar doğurduysa, bu, dönemsel sosyalist seçeneklerin güçlü olmasındandı.

ABD'de başlayan krizin kısa sürede küresel bir yayılma gösterece-

ğini görmek için ekonomist olmaya gerek kalmadı. Ve şimdi tüm ülkelerde olduğu gibi Kürdistan'da, Türkiye'de kapitalizm sonrasını işaret edecek, yani sosyalizmi en akılcı seçenek olarak sunabilecek güçlü örgütler oluşturma zamanı!

Türkiye bu krizi, Kürt halkının ulusal hak arayışlarına karşı büyütülen şovenizm dalgasının, solun kırimdan geçirilmesinin akabinde geliştirilen İslami siyasi akımın toplum çoğunluğunu kapitalist düzenle uyumlu hale getirdiği bir ülke ortamında karşılıyor. Toplumun ilerletici dinamizmini yok eden bir asıl felaketle yüz yüzeyiz; Kürt sorununa yaklaşımda sivil toplumun önemli bir bölümü polis ve askerle aynı düşünceyi paylaşmış, aynı refleksi gösterir hale geldi. Dahası soruna çözüm önerilerinde şu anda işçi, sermayedarın gerisinde. Sınıf mücadelesi ise netliklerinden alabildiğine uzaklaştırıldı; sistem dışı arayışlar sadece bir avuç siyasi örgüt mensubunun işi olarak kaldı.

Solun önemli bir kesimi ise Türk toplumunda büyüyen bu sosyal felaket üzerinde kafa yoracağına, Kemalizm'le yer yer tıkanmış

damarlarına by-pas yaptırmakla, ters okuduğu Marksizm'den ayet devşirerek yurdunu 'Kürt tehlikesi'ne karşı korumakla meşgul(!) Böylelikle, milliyetçilik harcıyla büyütülmüş pastadan pay kapma, bu gıddan nasiplenerek büyüme peşinde-

Bu noktada, umudu hala solda arayanları bekleyen bir tehlikeye dikkat çekmek gerekiyor. Başta Kürtler olmak üzere Anadolu halklarına karşı asrı aşkıdır işletilen asimilasyon çarkının şimdi çiçeği burnunda yeni müteahhitleri var: Ulusal sol! Ya da diğer adıyla nas-yonal sosyalistler. İhaleyi alılar mı almazlar mı bilinmez, ama sosyalizmin o güzelim özgürlük kurgusunu rezil etmeye aday bir oyunun peşinde oldukları açık...

Bir bu eksikti!.. TC Devleti kuruluşundan itibaren zaten işi sıkı tutmuş; hiçbir sakınca görmeden, hani şu siyasete güya açmadığı camiyi de, okulu da, kışlayı da halkları Türkleştirmenin birer zemini haline getirmişti. Dahası Kürtlerin özgürlük taleplerini bastırmada buraları güçlü dayanaklar yapmıştı. Ordu, polis, Kemalizm, eğitim kurum-

ları, dini cemaatler, patronlar, medya vs yetmedi, şimdi bu kuşatmada maalesef solun bir kesimini de görüyoruz. Filistin'de taş atan çocuğa alkış, Diyarbakır'da taş atan çocuğa 'Polis, yapış!' diyen; Latin Amerika halklarını selamlayan, Kürt coğrafyasını bombalayan; özgürlük havsasının sınırları Kürdü kapsam dışı bırakan bir sol!..

Hiç heveslenmeyin! Biraz zorlayarak belki her düşünce akımında Kürtlerin özgürlük taleplerine karşı çıkmanın fetvalarına ulaşabilir ve kullanabilirsiniz, ancak sosyalizmin fikri altyapısında Kürtlerin özgürleşme haklarına karşı kullanılacak fetvalar göremeyeceksiniz. Bu ancak sosyalizm düşüncesini tersen okumakla mümkün olabilir, ama o da nafi!.. Şükürler olsun ki o kitabı ters tutuşunuzu Kürt halkına da Türk halkına da teşhir edecekler var hala...

Ulusal özgürlük uyanışının 12 Eylül öncesindeki aşamasında büyük katkıları olan sosyalist hareket, iki halkın birlikte kalabilmesinin diğer tüm olanaklarının tüketildiği mevcut ortamda bile hala halkların

eşit haklı birliğinin yapışkanı olma ya aday özelliğini koruyor. Ancak sol adına öne çıkan enternasyonalizm değil de nasyonalizm olursa, bunun kısa sürede Kürtlerde sola güveni zedeleyeceğini ve kardeşliğin en sağlam kanalını da yok edeceğini bilmek gerekiyor.

Ekonomik krizi kapitalizmin tüm varlığına karşı bir sosyal tepkiye dönüştürmek için; Kürtlere karşı geliştirilen şovenizm dalgasına bir set oluşturmak ve özgürlük mücadelesinin haklılığı temelinde Türk halkının empati yeteneğini büyütmek için Türkiye'de şimdi güçlü bir sosyalist harekete ihtiyaç var.

Gelelim bize... Kürt coğrafyasında sosyalistlerin birlik girişimi olarak şekillenen MESOP'a yalnızca komünistlerin/sosyalistlerin değil, yüreğinde bir parça da olsa emek sevgisi kalmış herkesin omuz vermesi gerekir. Çünkü tüm diğer özellikleri bir yana, MESOP Kürt halkının geleceğe dönük yüzü, emekçisinin dili, ezilen halklarla ilişkilenesinin sağlam köprüsü olmaya adaydır.

Düşünebiliyor musunuz, dünyanın konuştuğu ekonomik kriz, vurduğu ilk yerlerden olması nedeniyle Kürt işçi ve emekçilerinin iliklerinde, ama siyasetçisinin gündeminde değil. Hani artık 'solcu' değiller ya!.. Bir devletimiz de yok ki batan banka ve şirketlere meblağ aktarıp kurtarmayı tartışalım(!) Eh, o zaman millilik üzerine kurulmuş yuvarlak üç-beş lafa devam..!

MESOP'un küresel kriz hakkında da, ulusal özgürlük mücadelesinin geldiği aşamada yapılması gerekenler konusunda da, ulusal mücadelenin kazanması gereken yeni sınıfsal muhteva konusunda da söylediği ve söyleyeceği çok sözü var. Derginin bu sayısında gerek MESOP 9. Genel Toplantısı'nın ürettiği ve yayınladığımız belgelerde, gerekse de yazarlarımızın makalelerinde bu konularda doyurucu nitelikte çok söz bulacaksınız.

Gelecek sayıda daha güçlü olarak buluşmak dileğiyle...

Aziz Mahmut Ak

Kapitalizmin krizi ve son siyasi gelişmeler

GİRİŞ

Kürenin bütününü etkileyen ve daha uzun yıllar etkileyecek olan ciddi ekonomik, siyasi ve askeri gelişmeler yaşandı, yaşanıyor. Bunlara MESOP 9. Genel Toplantısı'na sunulan Politik Rapor'da yer verilmişti. Bu yazıda, toplantı sonrası gelişmelerin, özellikle de yaşanan ekonomik krizin yol açtığı çok yönlü gelişmelerin yanı sıra uluslararası ve bölgedeki durumla bağlantılı olarak Kürt/Kürdistan sorunundaki son gelişmeler üzerinde duracağız.

İlginçtir, dün yani 1990'lı yıllar sonrasında kürenin her yerinde dönem komünistlerin "hata yaptık", "nasıl da yanılmışız" türünden itiraflarına sıkça rastladık. Etrafımız bunlarla dolmuştu, adeta kuşatılmıştık. Son bir yıldır, özellikle de son iki aydan bu yana karşı cephe (emperyalist kapitalist sistem) savunucularının, teorisyenlerinin itiraflarını okuyoruz, daha da okuyacağız. Özellikle yılları alacak kriz ve ağır sonuçlarının toplumsal alanda da hissedilmesinin etkisiyle sınıflar arası mücadele yeniden güçlendikçe bu tür itirafı daha çok göreceğiz. "Serbest piyasa çöktü", "kapi-

talizm insanlığın geleceği değil", "Marks haklı çıktı" türünden günah çıkarmaları kapitalist-emperyalist cephenin bizzat teorisyenlerinden, ideologlarından daha çok duyacağız.

"Tarihin sonu" diyerek kapitalizmi ve "serbest piyasa" düzenini nihai düzen ilan eden Fukuyama "yanıldığı" çok önceden ilan etmişti. ABD'nin eski Merkez Bankası Başkanı Alan Greenspan, ABD Meclis Komisyonu'na ifade verirken "Tam da bu yüzden şok içindeyim. 40 yıldır işlediğini sandığım model meğerse hatalıymış" diyordu. Kırk yıldır "işleyen" ve "hata" olduğunu anladığı model neydi? Milton Freidman'ın "devlet ekonomiden elini çeksin" olarak özetlenebilecek ve Keynesyen politikalara alternatif tüm dünyada 40 yıldır uygulanan ekonomik politikaları. Yarın, öbür gün S.Hungtinton da çıkıp "ya ben de yanıldım medeniyetler arası çatışma tezini ileri sürmekle" derse kimse şaşırmasın. Zira ABD ve İngiliz bloku, Taliban ve dolaylı olarak El Kaide ile görüşme-uzlaşma arayışlarını sonuçlandırdıklarında, Hungtinton'un sınıflar arası mücadelenin üstünü örtmek arzusuyla ileri sürdüğü ideolo-

jik yanıltma savı ile ilgili olarak en azından "halt ettim, yanıldım" demesi gerekir.

Siyasal alanda gerek emperyalist güç merkezleri arasında, gerekse bölgemizde yeni gelişmeler yaşanıyor. Ki bu gelişmelerin kaçınılmaz olarak Kürt ulusal özgürlük mücadelesinin üzerinde de yansımaları oluyor, olacak. Türk şoven rejiminin, Kürt ulusal özgürlük sorununda askeri ve siyasi manevra alana daralıyor. Rejim resmi görüş olarak geleneksel tutumunu sürdürürken, kurum ve şahısların bağlayıcılığı olmayan "yeni çözüm" arayışları da artarak devam ediyor. Çünkü şoven rejimin 80 yıldır Kürt özgürlük mücadelesine karşı kullandığı ideolojik ve siyasi baskı aygıtları (kurum ve kuruluşları) Kürt halkı nezdinde tartışılır, sorgulanır hale geldi, geliyorlar. Dolayısıyla rejimin dinamikleri, cumhurbaşkanından yerel yöneticilere, siyasi partilere varana kadar çözüm-çözumsuzlük ikileminde arayış içersindeler. Kimi "yeni" adına eski uygulamaları makyajlayıp tekrarlar-ken, kimi rejim içi yeni reformları dile getiriyor. Bu arada Türk Ordu-su'nun 24 yıldır izlediği politikalar, Kürt halkının yanı sıra Türk/Türkiye

Öncelikle yaşanan krizin adını ve boyutunu netlikle ortaya koyarak, yanıltıcı propagandalara karşı durmak gerekiyor. Zira kapitalizmin yeminli ideologları, ruhları satın alınmış savunucuları, kriz ile kapitalist sistemi birbirinden ayrı ele alma çabasındalar.

halkları tarafından da sorgulanır, şüphe ile bakılır hale gelmeye başladı. Dahası eğitim sisteminden (okul) sendikal işleyişe ve hatta en fazla etnik kimlik üstü görünen dini inanca (camiye) varana kadar, Türk rejiminin 80 yıldır kullandığı ideolojik aygıtlar tartışılır, sorgulanır hale geldi. Bu süreçte yaklaşan yerel seçimler geçmiştekilere oranla daha bir önem kazanıyor.

Kürdistan ulusal demokratik hareketi ise, halen yerel seçimleri de kucaklayacak olan bir ulusal demokratik birlikten yoksun durumdadır. Bu misyonu programı ve tüzüğüyle üstlenmeye hazır olan TEVKURD, gerek pratik politikalarıyla, gerekse kucakladığının yanı sıra kucaklamadığı siyasal dinamikleriyle bu misyonu halihazırda üstlenebilmiş değil.

Özetle, dünyada ve bölgemizde yeni sorunlar, gelişmeler var. Komünistler olarak ne yapacağız? Çünkü yeniden ama yeni bir içerikle yeniden "Ne Yapmalı" ile yüz yüzeyiz.

Kriz, kapitalizmin krizidir

Öncelikle yaşanan krizin adını ve boyutunu netlikle ortaya koyarak, yanıltıcı propagandalara karşı durmak gerekiyor. Zira kapitalizmin yeminli ideologları, ruhları satın alınmış savunucuları, kriz ile kapitalist sistemi birbirinden ayrı ele alma çabasındalar. Yaşanan krizin kapitalist sistemin yapısından gelen bir kriz olmadığı, CEO'ların yanlış politikaları, yani "yönetişim hataları" sonucu yaşanan bir kriz olup kısa sürede aşılacağı yönünde yazıp çiziyorlar. Aynı kaynaklar, kapitalizmin kabeleleri ve "serbest piyasa" iddiasının üretildiği merkezlerde devlet trilyon doları bulan müdahalelerle şirket ve bankaları kurtarmaya girişince, bu kez kem küm edip "bu durumun 40 yılda bir yaşandığı" nı söyleyerek durumu kurtarmaya çalışıyorlar.

Bugün yaşanan, bir yanıyla 1970'li yıllardan bu yana Milton Freidman'ın ekonomide devleti ön-

ce küçülten sonra da tümüyle devre dışı bırakan teorisinin monetarist politikalarla birlikte uygulanmasının krizle açığa vurmasıdır. Dahası kapitalizmin yapısal devrevi bunalımının en uç noktadan, yani finansal sektör üzerinden patlak vererek reel sektöre de yayılmasıdır. Çünkü tekelleşmiş sermayenin kan dolaşımı olarak ifade edilen finans (para) sektörü çöktü, çöküyor. İnsan vücudu nasıl kan dolaşımı olmadan ayakta duramıyorsa, kapitalizm, finans kapitalizm de para ve onun dolaşımı olmadan ayakta duramaz. Zaten ABD başta olmak üzere bankaları kurtarmak için derhal devletin müdahale etmesi, paranın sistemin işleme için vazgeçilmez konumundandır.

Hatırlatalım; burjuvazi 1929 ağır bunalımının ardından yeni ekonomik politikaların arayışındayken, Keynes imdatlarına yetişmiş ve "bu durgunluk piyasaya bırakılmayacak kadar ciddidir, devlet müdahalesini gerektirir" diyerek, devletin ekonomide "yol gösterici" planlamasını öne çıkarmıştı. Böylece Keynesçilik kapitalist ekonomiyi 1970'lere kadar ağırlıkla taşıyacaktı.

Bugün açığa vuran kriz, son iki yıldan beri adeta "geliyorum" dercesine -başta ABD olmak üzere- ciddi sinyaller zaten veriyordu. ABD diyoruz, çünkü bugünkü krizin merkez üssü başta ABD olmak üzere Batı'dır.

Yine toplumda teşvik edilip geliştirilen aşırı tüketim ve "gerçekte olmayan varlıklar üzerinden borçlanma" (Mortgage kredileri vb.) sonucunda ipotekli kredilerin hızla şişmesi; finansal sermayenin önün-

deki küresel engellerin özellikle kaldırıldığı 1990'lı yıllarda "kazığını kopartan" misali "risk ile kazanç arasındaki denge" nerede lehine ise oraya giden, yani kim, hangi ülke yüksek faiz veriyorsa oraya koşan uluslar üstü sıcak paranın tarafı, krizin tetikleyicilerindedir. Kapitalizm, başlangıçta üretim yapan, bununla sömürünün yanı sıra işçilere, halka iş ve ekmek kapısı açan bir niteliğe sahipti. Bugün ise, yüksek faiz peşinden koşan sıcak para trafiğinin öne çıkması, insanın en temel ihtiyacı olan konutun bile ticari kar amacıyla kredilendirilmesi gerçeği yaşanıyor. Emperyalist kapitalizmin sosyal, insani değerlerinden tümüyle sıyrılarak çirliçiplak vahşi karakteriyle insana saldırması, Musevi Hahambaşı'nı bile isyan ettirecek kerteye vardırılmıştır. "Medeniyetler Buluşması"na katılan Türkiye Musevileri Hahambaşı İzak Haleva, "Dünyada her 3.5 saniyede bir insanın açlıktan öldüğü"nü belirtip devamla, "Buna Afrika'da her 30 saniyede bir sıtma nedeniyle ölen bir çocuk dahil değil. Her gün AIDS nedeniyle 6000 insan ölmekte.... Bu yetmiyormuş gibi eşcinsellik giderek yaygınlaşmaktadır... Peki medeniyet ne yapıyor bu arada?" diye soruyordu. Medeniyetlerin askeri giderler için saat başı yüz milyon dolar (yılda bir trilyon dolar civarında -b.n.-) harcadığına dikkat çeken Haleva, "Eğer medeniyet dedikleri buysa, medeni olmaktan çoktan vazgeçtim, olmaz olsun böyle medeniyet!... Medeniyetler intihar ediyor." (27.09.2005) diyordu.

"Neden kriz?" sorusuna cevaba şunu da eklemekte yarar var: Son 20 yılda dolu dizgin her şey metalaştırıldı, kültürel yozlaşma tırmandırıldı, otomasyon kar amaçlı kapitalist sistemde sınırlarına vardırıldı ve üretimde sağlanan teknolojik destekle birikim bunalımı derinleşti... İşte bütün bunlar sıcak paranın artan küresel trafiğiyle birleşince, mevcut kriz tüm denetim kapaklarını fırlatarak açığa vurdu ve devam ediyor.

Yaşanan krize, sadece liberalizmin ya da onun sınırsız, dengesiz uygulama versiyonu olarak "neo liberalizmin krizidir" demek, ne yaşanan krizi ne de burjuvazinin amentüsü olan "bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler" düsturunu çiğneyerek yapılan devlet müdahalelerini izaha yetmez.

Yaşanan krize, sadece liberalizmin ya da onun sınırsız, dengesiz uygulama versiyonu olarak "neo liberalizmin krizidir" demek, ne yaşanan krizi ne de burjuvazinin amentüsü olan "bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler" düsturunu çiğneyerek yapılan devlet müdahalelerini izaha yetmez. Devletin yoğun kurtarma operasyonlarıyla yapılan devletleştirmelerle, zaten kapitalist ekonomide bir döneme özgü uygulamaların sonunun ilan edildiği görülüyor. Ancak yaşanan, bir döneme özgü olmaktan çok öteyedir ve hangi açıdan bakarsak bakalım kriz kapitalist sistemin ve onun sanayi uygarlığının krizidir. Dahası, "Kapitalizm içsel yapısı ve bütün doğası bakımından şimdiki önümüzde bulunan büyük krizi atlatabilmekten tamamen acizdir, çünkü bunun için kendi kendisinden vazgeçmek zorunda olurdu ki, bunu yapamaz. Sonu geldi. Zamanı doldu." diyordu Havemann. (Robert Havemann, Yarın, sy 31, Ayrıntı Yay.)

Krizin yol açtığı/açacağı sonuçlar

1- Yaşanan kriz, çapı, derinliği ve yılları kapsayan uzunlukta olması nedeniyle beraberinde ciddi sonuçlar, tartışmalar ve yeni arayışları da getirdi. Kriz, burjuvaziyi yeni arayışlara, sistem içi yeni kurumsallaşmalara yönlendirirken; uluslararası komünist ve işçi hareketini de sosyalizmi yeniden toplumsal bir seçenek haline getirmek için daha dinamik mücadeleye nesnel bir davetiye çıkaracaktır. Komünist hareket bu nesnel davete yanıt üretebilir mi? Sosyalizmi yeniden somut alternatif haline getirebilir mi? Yanıt bekleyen sorular olarak önümüzde duruyor.

2- Bush'un eski danışmanlarından K. Rove, 1990'lı yıllar sonrasında ABD adına kendini öylesine kaptırmıştı ki, "Biz artık bir imparatorluğuz. Harekete geçtiğimizde kendi gerçekliğimizi yaratırız ve siz bu gerçekliğin üzerinde çalışırken, biz tekrar harekete geçer, yeni ger-

çeklikler yaratırız. Biz tarih yaratırken, siz o tarihi çalışmak zorundasınız." diyerek ABD dışındaki toplumlarla alay edip salt figüran olarak görmeye başlamıştı. Gerçeğin kendisi bu muydu? Hayır, ama ABD kendini "imparator" olarak görmeye başlamış, dahası bazıları da bunun teorisini yaparak ABD'yi imparator ilan etmişti. İşte ABD'nin bu şımarıklığı ya da ukalalığı bitti. Gerçek yaşamda da karşılığı olmayan imparatorluk iddiası ekonomik olduğu kadar siyasi ve askeri olarak da bitti. Askeri alanda yeni tek kutupluluk iddiasını Rusya'nın Gürcistan'a müdahalesi üzerinden ilan ettiği yeni konsepti, ekonomik alanda ise yaşanan kriz ABD'nin küresel düzeydeki ağırlığına ciddi darbe vurdu. Peş peşe askeri ve ekonomik alanda yaşananlar ABD'nin küresel düzeydeki siyasi ağırlığını da ciddi olarak aşındırdı, aşındıracak. Daha uzun yıllar ABD dünyanın en büyük ekonomisi özelliğini koruyacak, ancak küresel düzeyde ekonomik hegemonyası sona erdi. Bu gelişme ABD'yi finans merkezi olmaktan çıkarak, birden fazla merkezi finans piyasasının aktörleri haline getirecektir. Ki bu aktörler artık Batılı ya da Kuzeyli güçlerin yanı sıra Güneyli, Asyalı güçleri de içerecek bundan böyle. Çünkü küresel düzeyde ekonominin ağırlık merkezi Asya'ya, daha kapsayıcı olarak Avrasya'ya kayıyor.

3- Gerek krizin patlak verdiği andan itibaren devletçe devreye sokulan büyük kurtarma operasyonları, gerekse Pekin'de gerçekleşen "7. Asya, Avrupa Zirvesi"nde

dile getirilenler gösteriyor ki; bundan böyle dünya çapında kapitalizmde denetim ve kontrol ekonomisi, izlenecek olan ekonomik politikaların belli başlı çizgilerinden biri olacak. 27'si AB üyesi ve 16'sı Asya ülkesi olmak üzere 43 ülkenin katıldığı zirvede Çin Başbakanı, "Finansal yeniliğe ihtiyacımız var, ama finansal kontrole daha çok ihtiyacımız var." diyerek özetlemişti toplantıyı. Pekin'deki Avrupalı ve Asyalı liderler, "birlikte dünya bankacılık kurallarının daha yakın bir denetime olanak verecek biçimde yeniden düzenlenmesini istediklerini" açıkladılar. (Milliyet, 26.10.08) Görülüyor ki uluslararası sermaye yeni bir Keynesçilik arayışında!

Piyasalar üzerinde denetim ve kontrol arayışı, beraberinde yeni mali kurumlar ya da eski kurumların yenilenmesini gündeme taşıyor. Burjuvazi krizden çıkış ararken, "mali piyasalar küreselleşti, bununla paralel kurallar ve denetim sistemleri de küreselleşmeli" diyor. Daha somutta IMF, DB gibi kurumların ya yenilenmelerini ya da yeni kurumlarla aşılmasını hedefliyor. Özetle krizden hareketle "küresel finans kurallarının hakim olduğu ve daha fazla denetlenen bir sistem" hedefleniyor. Bunun anlamı; örneğin, "Almanya'nın kendi başına buyruk faiz politikaları izlemesi ya da Fransa'nın sabit döviz kuruna dönmesi ve arada bir devalüasyon yapması, İngiltere'nin bütçe açıklarını artırarak dengeyi bozması, bu ortamda küresel çapta krizlere neden olabilecek adımları oluşturuyor..." gerekçesiyle sermaye, krizden hareketle küresel çapta mali ağ ve denetim kurumlarını yeniden oluşturmak istiyor.

Kısacası, emperyalist kapitalist sistem 1929 büyük bunalımının ardından Bretton Woods benzeri ama içerik olarak sermayenin bugünkü yapısına ve ihtiyaçlarına cevap verecek bir düzenleme hedefliyor. Ki yukarıda Almanya, Fransa ve İngiltere örneklerinden hareketle deniliyor ki: "Her ülke farklı kurallar uygularsa anarşi çıkar." Bilindiği

gibi, Bretton Woods Anlaşması'na, 44 ülke 1944 Temmuz'unda imza koymuştu. Bu anlaşmanın imzalandığı Konferans'ta, altına oranla tanımlanabilen ya da altına dönüştürülebilen tek uluslararası para biriminin dolar olmasına karar vermenin yanı sıra uluslararası ticaretin gelişmesini özendirmek ve yönlendirmek amacıyla Uluslararası Para Fonu'nun (IMF) kurulması da kararlaştırılmıştı. 1976 Jamaika anlaşmaları bu kuralları kısmen yeniledi ama halen özü itibarıyla geçerliğini korumaktadır.

4- Krizden hareketle burjuvazi, kapitalist sistemde son 30 yıldır uygulanan politikalarla aynen devam edemeyeceklerini anladı ve aşmak istiyor. Kapitalizm sistem olarak korunacak, ama bir parça "sosyal yüzü" olan, devlet kontrollü bir kapitalist ekonomi, yani yeni Keynesçi politikalarla ayakta kalmayı hedefliyorlar. Ancak bu yönelişin, belli başlı emperyalist aktörlerin yanı sıra gelişmekte olan kimi ülkelerin de içerisinde yer alacakları küresel uzlaşmaları gerektirdiğini en başta ABD görüp anladı. ABD, "ben tarih yaratırım, siz tartışsınız" pozisyonundan çıktı, daha doğrusu çıkarıldı. Zaten 15 Kasım'da yapılan G-20 toplantısı, yeni finansal kural ve kurumları belirleyecek olan "küresel uzlaşmanın ilk adımı" olarak görülmektedir. ABD, Rusya, AB, Japonya, Çin'in başını çekeceği ve "gelişmekte olan" kimi ülkelerin de dahil edileceği yeni bir "uzlaşma" arayışına dayalı yeni ekonomik politika, kurum ve uygulamalar..! Rusya lideri Medvedev, "15 Kasım'da Washington'da dünya finans sisteminin değiştirilmesini" önereceğini söylemekle açık olarak, yeni bir finans sistemi, yeni bir IMF vb. hedefleniyor demektedir.

Ancak söz konusu uzlaşma arayışları, emperyalist merkezler arasındaki çıkar çelişkileri ile hegemonya mücadelesini ortadan kaldırmaz. Aksine, krizle birlikte ekonomik durgunluk ve piyasaların daralması gerçeği uzun yılları alacaksa, bu emperyalist merkezler ara-

Krizden hareketle burjuvazi, kapitalist sistemde son 30 yıldır uygulanan politikalarla aynen devam edemeyeceklerini anladı ve aşmak istiyor. Kapitalizm sistem olarak korunacak, ama bir parça "sosyal yüzü" olan bir kapitalist ekonomi, yani yeni Keynesçi politikalarla ayakta kalmayı hedefliyorlar.

sındaki pazar paylaşım kavgasını kızıştıracaktır. Ancak bu kavganın emperyalist merkezler arasında doğrudan bir savaş yerine, Lübnan, Kosova ve son olarak Gürcistan örneğinde olduğu gibi yerel, küçük güçler üzerinden sürdürülecek dolaylı bir savaş olarak varlığını koruyacağı görülüyor. Bu ekonomik krizin de her çaplı ekonomik kriz gibi siyasi, askeri sonuçları oldu, olacaktır. Farklı emperyalist kutuplar arasındaki hegemonya hesapları doğrudan askeri alana sıçar mı? Tarih büyük ekonomik krizlerin büyük paylaşım savaşlarına yol açtığını gösteriyor. Bu kriz de yol açar mı? Sermayenin uluslar ötesi niteliğinin düne göre daha gelişmiş olması, başka bir ifadeyle belli başlı emperyalist merkezler arasındaki ekonomik, ticari ilişkiler üzerinden karşılıklı bağımlılığın düne oranla güçlenmiş olması ve nükleer silah caydırıcılığı, emperyalist merkezler arasında doğrudan bir savaşın bariyerini oluşturuyor. Bu bariyer aşılanmaz mı? Buna kesin "evet" ya da "hayır" demek zor. Şu anda yaşanan ve yaşanacağı az çok görülen, emperyalist merkezlerin başta enerji kaynakları üzerinde olmak üzere, pazar paylaşım savaşının yerel, bölgesel güçler üzerinden sürdürüleceğidir.

5- Rusya'nın Gürcistan üzerinden ABD'ye meydan okuması; son ekonomik krizin merkez üssünün ABD olmasının yanı sıra çevreyi, özellikle "gelişmekte olan" ülkeleri de etkisi altına alarak küresel olarak yayılması; askeri olduğu kadar askeri ve siyasi manada çok kutupluluk gerçeğinin daha belir-

gin ortaya çıkması; devam eden bir süreç olarak ekonominin ağırlık merkezinin Batı'dan Doğu'ya (Asya'ya) doğru kayması... Ve bu gelişmelerin toplamında ABD hegemonyasının zayıflaması da belirginleşince, beraberinde başka yeni tartışmaları da gündeme taşıdı. Miliyetçiler, sol milliyetçiler bu gelişmelerden hareketle "küreselleşme bitti, yaşasın ulus devlet" diyerek tartışmalara katıldılar. Bu konuda sözü uzatmadan "21. yy'da Özgürlük Ve Sosyalizm Manifestosu"nda ki belirlemeleri aktaralım:

"Kozmopolitizm/evrenselleşme ya da son yılların moda deyimiyile 'küreselleşme' yeni değil. Kökleri, insanlığın buzulların çözülmesiyle mağaralardan dışarı çıkıp avcılık ve toplayıcılık biçiminde ihtiyaçlarının peşinden koşmak yerine, ilk köy-kentte yerleşik yaşama geçiş olarak tarımsal devrime kadar uzanır. 'Verimli hilal'deki ilk antik köy ve kentlerin kendi ekonomik, sosyal, kültürel kabuklarını (sınırlarını) aşmaya doğru her arayış ve hamleleri evrenselleşmenin ilk adımlarıdır. Bu ilk adımlar özellikle Dicle-Fırat, Nil, Ganj ve Huang Hı (Sarı Irmak) boylarındaki antik köy-kent toplulukları arasında yaşanır. Derken bu süreci dev adımlarla hızlandıracak olan kapitalist sanayileşme devreye girdi. 'Burjuvazi, pazarını sömürmele her ülkenin üretimine ve tüketimine kozmopolit bir nitelik verdi. Gericileri derin kedere boğarak sanayinin ayakları altından üzerinde durmakta olduğu ulusal temeli çekip aldı. Eskiden kurulmuş olan bütün ulusal sanayiler yıkıldı ve hala da yıkılıyor... Eski yerel ve ulusal kapalılığın ve kendi kendine yeterliliğin yerini ulusların çok yönlü karşılıklı bağımlılığının aldığı görüyoruz.' (Komünist Manifesto, sy. 114, Sol Yay.)

Marx ve Engels, Manifesto'da günümüzdeki modern ulus-devletlerin altındaki ekonomik temellerin 'çekilip alınması'ndan ya da 'yıkılması'ndan değil, feodalizme özgü kapalı ekonomi olarak yerel (ulusal) sanayinin (loncaların) büyük

sanayi tarafından yıkılmasından bahsederken, aynı zamanda sermayenin küreselleşme eğiliminden de söz etmiş oluyorlar. Nihayet Marks, 'Uluslar arasındaki işbölümü ile çeşitli ulusların başlangıçtaki kendi başlarına olma durumu yıkıldıkça, tarih de gittikçe dünya tarihi haline dönüşür.' der. (Alman İdeolojisi, sy. 66)

Dünden günümüze kozmopolitizm (küreselleşme) bir süreç olarak ve elbette her dönemin yerel, bölgesel, küresel aktörlerinin kültürel, ideolojik-politik etkisi altında işledi, gelişti, gelişiyor.

Birincisi: SSCB ve sosyalist blokun yıkılması, 20. yüzyıl devrim dalgasının geri çekilmesi, dünya komünist ve işçi hareketinde yaşanan ciddi gerilemeyle sermayenin soldan baskı olarak sosyalizmin basıncından yakın vadede kurtulması, beraberinde dünya ekonomisini yaratma hedefinde ayak bağı gördüğü ulusal ekonomilerin aşılmasını içeren adımların toplamı olarak küreselleşme sürecini hızlandırdı. Çünkü silahı elinden alıp kendisine çevirecek olan komünizm hayaletinin ne Avrupa'da ne de dünyada yakın vadede kol gezmeyeceğini görmüşlerdi. 'Sermayenin durmaksızın yönettiği genellik' yani küreselleşme arayışının son yıllarda rutinini üzerinde hızlanmasının temelinde en başta bu faktör yatıyor. Fakat sermayenin bizzat aktörü olduğu küreselleşmenin sınırları vardır. Bu sınırlar bir yandan sermayenin bizzat 'kendi yapısı içinden' gelen 'ayak bağları' ya da iç bariyerleridir. Diğer yandan yeniden güçlenecek olan dünya komünist, devrimci, ilerici hareketi, 21. yüzyıl devrimci dalgasının gelişip güçlenmesiyle paralel sermayeyi yeniden ya ulusal sınırlara çekilmeye zorlayacak ya da buna fırsat vermeden tümüyle tarihin çöplüğüne atacaktır." (21. yy'da Özgürlük ve Sosyalizm Manifestosu, sy 25-26, Gün Yay.)

Kısacası, son 20 yıldır doludizgin geliştirilen kapitalist küreselleşme trendinin hızı, başka faktörlerin yanı sıra en başta yeniden güçle-

Önümüzdeki yıllarda işsizlik, yoksullaşma ve açlık oranı büyüyecektir. İş, ekmek ve geçim, ücretliler, yoksullar için gerçekten aslanın ağzında olacaktır. Demek ki tarihsel trend olarak sınıflar arası mücadele ekonomik, sosyal çelişkiler üzerinden sertleşecektir.

nen ekonomik, siyasi ve askeri çok kutupluluk nedeniyle düşecek. Ancak bundan hareketle ne küreselleşmenin sonu gelecek, ne de ulus devlet yeniden güçlenme sürecine girecektir. Ulus devlet sorunu tarihsel trend olarak gelişip güçlenmeyecek; tersine, derinleşen ulus üstü merkezileşme ve yeni yerelleşme (yerele yetki devri) sürecinde eriyip zayıflaması süreç olarak devam edecektir.

"Ulus/ulus devlet, son 200 yıldır üzerinde en çok tartışılan, adlarından en çok söz edilen olgulardır. Bu olgular üzerinde 21. yüzyılda da yoğun tartışmalar/çatışmalar sürecektir. Ama temel bir farkla: Geçmişte, tartışmalar/çatışmalar esas ulus ve ulusal devletlerin doğuşu, şekillenmesi üzerineydi, gelecekteki tartışmalar ise belirleyici olarak ulusal devletlerin ortadan kalkması, ulusların giderek erimesi yönünde olacaktır. Ve elbette ulusal devletlerin erimesi oldukça uzun bir süreci gerektirecektir." (S. Çiftyürek, Ulusal Soruna Somut Ve Tarihsel Yaklaşım, sy 57, İkinci Bası, Gün Yay.)

Komünistler alternatif toplumu yeniden tarif etmelidirler

Burjuvazi, tarihinden çıkardığı derslerle, krize en hızlı ve kapsamlı devlet müdahalesini 'kurtarma paketleri'yle geliştirdi. Bunların da sorunları çözmeyeceğini biliyor, dolayısıyla yeni ekonomik politika ve yeni finansal kurumlaşmalarla krizi aşmaya çalışıyor. Ayrıca, başta petrol zengini Körfez ülkeleri olmak üzere, dış ticaretinde cari fazlalıkları trilyon doları bulan ülkelerin rezervlerine göz dikerek bunları tedavüle sokmanın arayışı içerisinde-

dedir. Ki belirtmiş olduğumuz yeni uzlaşma arayışlarında, bu birikmiş dolar rezervlerini dolaşıma sokabilme hesapları da önemli rol oynuyor. Kısacası hangi açıdan bakarsak bakalım, burjuvazi küresel krize küresel çözüm arıyor. Peki komünist hareket ne yapacak?

Bilindiği gibi kapitalist ekonomide resesyonun (durgunluğun) alt sınırı olarak 2.5'lik büyüme kabul edilir. Dünya ekonomisinde 2009 yılı için öngörülen büyüme hedefinin 1.9 gibi alt sınırın da altında bir oranda gerçekleşeceği söyleniyor. Demek ki önümüzdeki yıllarda işsizlik, yoksullaşma ve açlık oranı büyüyecektir. İş, ekmek ve geçim, ücretliler, yoksullar için gerçekten aslanın ağzında olacaktır. Demek ki tarihsel trend olarak sınıflar arası mücadele ekonomik, sosyal çelişkiler üzerinden sertleşecektir. En azından komünist hareketin ekonomik, sosyal ve siyasal çelişki ve sorunlar üzerinden emekçi yığınlara dönük geliştireceği propaganda ve ajitasyonun zemini güçlenecek, bunun için daha uygun bir iklim oluşacaktır.

Daha somutta:

a- Uzun yıllardan beri emperyalist kapitalizmin sistem olarak çürüyüp yozlaştığını, kapitalizmin krizinin sanayi uygarlığının krizine dönüştüğünü, komünist aydınlar, siyaset dinamikleri bilince çıkardılar, dahası politik programlar ürettiler. Şimdi girilen süreçte bunu işçi sınıfına, işsizlere, gençliğe, genel olarak ezilen emekçi halka nasıl anlatacağız, onların politik bilinçle donanmalarını nasıl sağlayacağız? Dipten gelen/gelecek olan dalga ile hareketlenecek olan ezilen, sömürülen sınıfların mücadelesinin, giderek çoğunlukla kapitalist sisteme evrilen ve onun ideolojik birer aygıtı haline gelen sendikalarca engellenmesini, yani sistemin sınırları içerisinde kimi reformlarla yorulup güçten düşürülmesini nasıl engelleyeceğiz? Şimdiden üzerinde durup yanıt aranması gereken sorunlardır.

b- Yeniden "Ne Yapmalı" soru-

suyla yüzleşiyoruz. Yeni bir içerikle "Ne Yapmalı" sorusuna yanıt ararken, Lenin'in siyaset dilini ve taktisyenliğini bire bir taklit etmeden yeniden nasıl üreteceğiz? Marx'ın "Filozoflar yalnızca dünyayı değişik biçimde yorumladılar, oysa asıl sorun onu değiştirmektir" dediği pratik politik mücadeleyle Dünya Komünist Hareketi yeniden yüz yüze. Yani komünist hareket son yirmi yıldır ağırlıklıla yöneldiği teorik, ideolojik tahlil ve yeniden üretimden, devrimci siyasetin pratiğine odaklanabilmeyi başarabilmelidir. Bunun yolu öncelikle "sokakların halkın esas kürsüsü olduğu"nu yeniden bilince çıkarmaktan geçiyor.

c- Burjuvazi küresel krize küresel çözüm ararken, esas evrenselci hareket olarak komünist hareket kendini salt yerel, ülkesel çözümlerle sınırlandırır mı? Yol alamaz. Yerel, ülkesel olduğu kadar evrensel çözüm arayışımız olmak zorunda. Küreselleşen kapitalizmin yapısı ve ona karşı mücadelenin doğası da evrensel çözüm ile organik ilişki içerisinde yerel/ülkesel politik ve örgütsel arayışları gerektirmektedir. Neoliberalizmin, neoliberal politikaların sonuna gelindi; bunu sadece bizler değil, burjuvazinin kendisi de söylüyor. Neoliberalizmin, hatta liberalizmin ötesinde kapitalizmin sistem olarak zamanının dolduğu yönünde genişleyen bir konsensüs oluşuyor. Ama aynı yere geliyoruz; sorun "yorumlama"nın çok ötesinde onu devirmeye kalkışabilmektir. Milyonlarca işçi ve emekçinin buna hazırlanmasıdır. Sorun kapitalizme alternatif topluma, yani sosyalizmin belli başlı temel hatlarıyla yeniden tarifi üzerinden halka taşınmasıdır. Herkese bedava sağlık ve eğitim, herkese iş ve konut güvencesini içerecek bir sosyalist topluma projesi 20.yüzyılın gerçeği idi ve o günün koşullarında sosyalist toplumu tarif etmede yetiyordu, ama bugün yetmez. Bu temel doğrultuları bugün de koruyan ama içerik olarak yeniden tarif eden; çalışmayı kutsamayan, tersine akıl dışılığı vardiği iktisadi

Son yirmi yıldaki tüm başkanlar Kürt sorununu kabul etmelerine rağmen, devlet halen resmen Kürt sorununun varlığını kabul etmiyor. Dolayısıyla, cumhuriyet kurulduğundan beri yürürlüğe konulan ret ve inkar politikasının bugün de silah zoruyla Kürtlere dayatılması sürdürülüyor.

çalışmayı eleştirel sorgulayan; daha az çalışan, iktisadi çalışmadan özgülleşmiş zaman alanı daha geniş; daha az tüketen, doğayla barışık; ve sosyalist de olsa devleti değil, insanı merkezine alan bir sosyalizm projesini politik dil ile halka, işçilere yeniden taşıyabilmeliyiz.

d- Özelde biz Kürdistanlı komünistler yönünden, Manifesto'yu güncelleştirecek bağlayıcı bir politik propaganda belgesine ihtiyaç vardır. Kürt halkının acil ve temel ulusal ve sosyal talep ve hedeflerini içerecek olan bir politik propaganda belgesinin Manifesto esas alınarak üretilmesi gerekiyor.

Rejimin yeni arayışları ve Kürt ulusal özgürlük mücadelesi

Kürtler ve ulusal özgürlük mücadeleleri son bir aydan beri bir kez daha yoğunluklu olarak siyaset gündemine girdi. Aktütün Karakolu baskını ve ardından Öcalan'a yapılan "fiziki hakaret"e karşı DTP tarafından geliştirilen eylemlilik, giderek AKP'nin Kürdistan'daki siyasi etkinliğini hedefleyen eylemliliğe dönüşerek sürüyor. Bu gelişmeler Kürt/Kürdistan sorununu basın, siyaset odakları ile rejimin gündemine yeniden taşıdı. Sorun tartışılıyor, çok şey söyleniyor, öneriliyor. Fiiliyatta Kürtler, Kürt halkının varlığı hatta bireysel kültürel hakları kabul görüyor, ama resmiyette TC sınırları içerisinde Türkler/Türk milleti dışında ne Kürtler ne de başka bir halk, ulus yok. Anayasa başta olmak üzere hiçbir yasa metninde Kürtler diye ayrı bir ulus, Lazlar, Araplar, Çerkesler vb. diye ayrı ulusal azınlıklar yoktur. Son gelişmeler

irdelendiğinde daha somutta şunları görürüz:

l- Anayasa'nın ilk üç maddesi ve "madde 4- Anayasanın I. maddedeki devletin şeklinin cumhuriyet olduğu hakkındaki hüküm ile 2. maddesindeki cumhuriyetin nitelikleri ve 3. maddesi hükümleri değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif bile edilemez" denilen dördüncü madde yürürlükte kaldığı sürece Kürt halkının varlığı ve kültürel taleplerinden bile bahsedilemez. Anayasa'nın ilk üç maddesi ve bunların değiştirilmesi teklif bile edilemez diyen dördüncü maddeyi okuyunca Türkiye'de parlamenter rejimin ve demokrasi iddialarının tamamıyla bir oyun, bir yanıltmadan ibaret olduğunu daha iyi anlayıp kavriyor insan. Sözde partiler var, bunlar seçimlere katılıp halkın iradesiyle mebus seçiyorlar. TBMM salonunda "Egemenlik, kayıtsız şartsız milletindir!" yazılı. Ama bu meclis, Anayasa'nın temel hiçbir maddesine dokunamıyor, değiştirmeyi teklif bile edemiyor! Hani meclis en yüksek yasama organıydı(!) Hikaye!

Türk şoven rejimi, halen Kürt ulusal sorununu bir "güvenlik ve terör sorunu" olarak görüyor. Son yirmi yıldaki tüm başkanlar Kürt sorununu kabul etmelerine rağmen, rejim yani devlet halen resmen Kürt sorununun varlığını kabul etmiyor. Dolayısıyla, cumhuriyet kurulduğundan beri yürürlüğe konulan ret ve inkar politikasının bugün de silah zoruyla Kürtlere dayatılması sürdürülüyor. 1924 Anayasası ile resmiyet kazandırılan " tek millet, tek dil, tek bayrak..." şeklindeki tekçi zihniyet ve uygulama varlığını koruyor. Güya Kürt sorununu kabul eden ve reformlardan yana olan Başbakan Erdoğan da son Hakkari konuşmasında, "Biz ne dedik? Tek millet dedik, tek bayrak dedik, tek vatan dedik, tek devlet dedik. Buna karşı çıktılar. Buna karşı çıkanların Türkiye'de yeri yoktur. Buyursun istediği yere gitsin" diyerek, Kürt ulusal sorununda özünde MHP, CHP ile aynı kırmızı

çizgiler üzerinden, yani Anayasa'nın ilk 3 maddesinin gereklerine uygun hareket ettiğini gösterdi.

Türkiye metropollerindeki Kürtlere dönük linç girişimleriyle "Ya Türkleşin ya da Van'a, Diyarbakır'a geri dönün!" ikilemi dayatılırken, Başbakan'ın Hakkari'de söyledikleriyle, Kürtlere kendi anavatanlarında da yaşam hakkı tanınmadığı ve sunulan tek seçeneğin asimilasyona boyun eğerek Türkleşme yolu olduğu görülmüştür. MHP'nin "ya sev ya da terk et", yani "ya Türkleş ya da terk et" dayatmasını AKP lideri başka ifadelerle ve daha çarpıcı olarak ilan etti. Kürt sorununda son dönemde tartışılan "yeni vizyon", "yeni çözüm" arayışlarının, güvenlik alanındaki yeni tedbirlerin dışında yeni bir yaklaşım içermediğini sergilemiş oldu. Ki bunun üzerinde duracağız.

MGK'nın kararları doğrultusunda Türk hükümetinin Güney Kürdistan ile resmi temas ve ilişkiler geliştirilmesi de Kuzey'de Kürt sorununda kimi yeni adımların atılmasının işaretlerini vermiyor. Tersine, Erbil Hükümeti'yle ilişkilerde hedeflenen; Kürt ulusal demokratik hareketlerini karşı karşıya getirme ve PKK başta olmak üzere Kuzey'deki ulusal dinamikleri devre dışı bırakma çabasıdır.

2-Yeni adına ne/neler tartışılıyor? Bunlara geçmeden evvel hangi gelişmelerden yeni arayışlar noktasına gelindi? Öncelikle bu açıdan basında çıkan kimi değerlendirmeleri okuyucuya aktaracağız.

Türk ordusu 1960, 1971 ve 1980 askeri darbelerinde kendisi darbe ortamının hazırlanmasında (özellikle 12 Eylül 1980 darbesi için) rol oynamasına karşın, görüntüde taraf olarak gözüküyordu. Darbe, "raydan çıkan demokrasi treninin yeniden rayına oturtulmasında ordunun üstlendiği zorunlu geçici görev" olarak propaganda edilmiş ve bu propagandada az çok etkili de olunmuştu. Ancak ordu son 25 yıldır Kürt ulusal mücadelesinde doğrudan savaşan bir taraf durumunda. Öyle ki bu siyasi

MHP'nin "ya sev ya da terk et", yani "ya Türkleş ya da terk et" dayatmasını AKP lideri daha çarpıcı olarak ilan etti. Kürt sorununda son dönemde tartışılan "yeni çözüm" arayışlarının, güvenlik alanındaki yeni tedbirlerin dışında yeni bir yaklaşım içermediğini sergilemiş oldu.

bir sorun olmasına karşın, asker sorunu kendi tekeline almış. Parlamento, hükümet ve siyasi partilerin orduya rağmen Kürt sorununda herhangi bir önermede bulunması bile sorun yaratmıştır hep. Ordu tekelinde olan Kürt sorununun uzadıkça uzaması, yani çözümsüzlüğün çözüm olarak görülüp sürdürülmesi, kamuoyunda orduya beslenen güvensizliğin nedeni haline gelmeye başladı.

Şoven rejimin ve elbette esas olarak ordunun çözümsüzlüğü derinleştirerek, Kürt ulusal sorunu üzerinden Türk milliyetçiliğini geliştirip yeniden şekillendirme hedefi çok önceden belirginleşmişti. Bugün olup biten bu belirginleşmenin siyaset odaklarını aşip giderek halk tarafından da anlaşılmaya başlanmasıdır. Balkan ve Kafkas göçmeni halkların bu uzun dalga savaş sürecinde Türkleştirilmesi hedefinin yanı sıra gerilla hareketiyle asimetrik savaş içerisinde ordunun modern savaş kapasitesini geliştirmek istediği de artık yaygın bir ortak kanaat haline geldi. Örneğin; Orhan Miroğlu, "Bir gerilla savaşına karşı tecrübesi olmayan TSK kısa sürede kendisini toparladı ve mauzzam mali kaynakları kullanarak gerilla taktiklerine karşı koyabilecek ölçülerde orduyu modernize etti." (29.10.08, Taraf Gazetesi) derken, Avni Özgürel, Fatih Çekirge gibi rejimin has adamları da ordunun bu planını yüksek sesle deşifre etmeye başladılar. Avni Özgürel'i dinleyelim:

"Abdullah Öcalan Türkiye'ye getirildiğinde, Ankara'da akıl galip gelseydi, heyecanın biraz yatıştığı ortamda sorun çözülebilirdi... Öte yanda çoğu kişiye ilk bakışta fazla

inandırıcı gelmese de, 'ya kan durursa' diyenler de yok değil. Öyle bir durumda bütün hesaplarını dağıtör dengesi üzerinde kurmuş olanların hali ne olur, bir düşünün.

Tabii, birçok makamın meblağı meçhul örtülü ödeneğinden beslenenlerin önünden kalkacak yem torbasını; istihbarat, haber, ihbar, özel silah ya da özel mühimmat gerekçesiyle harcanan paraları, çatışmada kullanıldı zaptı tutulup askeriye envanterinden düşürüldükten sonra serbest piyasada el değiştiren malzemeyi, korucu maşalarını, bölgede kamu görevlilerinin aldığı terör tazminatlarını da unutmamak lazım. Bizim kan gördüğümüz fotoğraf birilerinin gözünde açık çek olabilir." (Avni Özgürel, 15.10.2008, Radikal)

Özgürel, başta ordu olmak üzere savaş rantçılarının savaşı bilinçli uzattığını olabildiğince adres açıklığıyla belirtiyor.

Avni Özgürel'in söylediklerini Ahmet İnel başka açıdan tamamlıyor. Aktütün baskınına değerlendiren İnel, şunları belirtiyor:

"Birincisi, eldeki tüm bilgilere, ağır silah ve lojistik üstünlüğüne rağmen TSK'nın 17 askerin ölmesini önleyememiş olmasını öne çıkaran zaafiyet yorumu...

İkinci yorum ise, terörle mücadele için daha geniş yetkiler elde etmek ve Irak topraklarında askeri operasyonlar yapma iznini fazla tartışılmadan yenilemek amacıyla tasarlanmış bir taktiğin varlığını ima, kasıt, yorumu. Bu ikinci yorum, baskının izlenip gerçekleşmeye bırakılması ama belki bu kadar zayıf verileceğinin tahmin edilmiş olması ihtimalini de içerir."

A. İnel aynı yazısında, "Aktütün baskını bir terör eylemi içerisinde değerlendirilebilecek bir operasyon değildir. Ağır silahların kullanıldığı askeri bir operasyondur. Keza bundan bir ay önce Bingöl'de yapılan karakol baskını ve daha önceki Dağlıca baskını da..." diyor ve bir başka açıdan A.Özgürel'in belirttiklerini o da şöyle işaret ediyor:

"Farkındaysanız, konuya başla-

Aslında siyaseten 'yeni'nin ne olacağını Başbakan Hakkari'deki konuşmasında ortaya koydu. Erdoğan, Kürt sorununda tıpkı Genelkurmay Başkanı gibi en ilerisi "bireysel kültürel haklar"ı düşündüğünü peş peşe sıraladığı "tekçi" vurgularla ortaya koydu, gerisi ayrıntıdır.

diğimiz yere geri döndük. PKK'nın Türkiye'deki Kürtler üzerindeki etkisinin zayıflatılmasını hükümet, TSK ve mahafelet partileri gerçekten istiyor mu? Elimizdeki bilgiler, çözümsüzlük en iyi çözümdür zihniyetinin burada da yürürlükte olduğuna ısrarla işaret ediyor." (Ahmet İnsel, 19.10.08, Radikal İki)

Öcalan da avukat görüşmesinde A. İnsel'in değerlendirmesini teyit edercesine şunları söylüyor:

"Avni Özgürel benim 'Bu meseleyi bitirirsem beni de bitirirler' dediğimi ifade etmiş. Türk aydınlarının bunları ifade etmeleri önemli, çünkü bu sorunun çözülmesini istemeyen dış güçler var. Onun da kastettiği budur." (Taraf, 27.10.08)

Fatih Çekirge de benzer yaklaşımlarla çözümsüzlüğü sürgit bir politika olarak sürdürmek isteyen derin devlete, özelden de orduya yönelik şunları belirtiyor:

"MİT Müsteşarı Emre Taner, 2007 Aralık ayında Ankara'daki zirvede şu mesajı verdi; 'şu an eylem yok, bir şeyler yapılmazsa eylemler yeniden başlar' diyordu.

Gelinen nokta şuydu; MİT Müsteşarı, Talabani ve Barzani ile temas etmişti. PKK'ya gelince, örgütün üçlü görüntüsü vardı. İmralı - Murat Karayılan (dağ) - Zübeyir Aydar (Avrupa). Bu temaslar sağlandı. Gelişmeler Ankara'da devletin en yetkili isimlerine aktarıldı... Abdullah Gül'e aktarıldığını biliyoruz.

Amaç teröriste silah bırakmaktır. Dağdaki yönetim kadrosunun dağıtılmasıydı. İşte bu kapsamda terörist başıyla da, dağdakilerle de bazı dolaylı temaslar oldu.

Sonuç olarak plana göre 'mağlubu olmayan' bir çözümle silahlar bırakılabiliyordu. En azından beklenti buydu.

Ama hükümet bir tavır alamadı. Olumlu, olumsuz bir cevap vermedi. Ve özellikle askerler (dönemin Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt ve Kara Kuvvetleri Komutanı İlker Başbuğ) plana yanaşmadılar. İkna olmadılar. Dahası uzak durdular. Böylece dağdan indirme planı ortada kaldı." (Fatih Çekirge,

13.10.08)

Uzun alıntıda açıkça görülen şudur: MİT, Güneyleli Kürt ulusal liderleriyle ve PKK ile görüşüyor, hazırlanan bir plan sunuyor, ancak plana en başta asker karşı çıkıp destek vermeyince hükümet de irade koyamıyor ve plan "ortada kalıyor". Burada da görülüyor ki asker çözümsüzlüğü çözüm olarak sürdürüyor.

Aktütün baskınına ilişkin orduyu ısrarla hesap vermeye çağıran Taraf Gazetesi ve Genel Yayın Yönetmeni Ahmet Altan da İnsel ve Özgürel benzeri kaygılarla Genelkurmay Başkanı Başbuğ'a dönük olarak; "Siz bize Aktütün'ü anlatın. O çocuklar niye öldü? Niye baskını önlemediniz? Niye o çocukları korumadınız?... Bunun için yargılanmanız gerektiğini biliyorsunuz, değil mi? (16.10.08) Dikkat edilirse A. Altan, Genelkurmay'a dönük neden önleyemediniz, neden koruyamadınız diye sormuyor, niye "önlemediniz", "niye korumadınız" diyerek ölümlerine kasten göz yumdunuz ve "bunun için yargılanmanız gerekir" diyor.

Kısacası "Aktütün saldırısı biliniyordu, tedbir alınmadı" iddiası rejim yanlısı basının ortak paydası haline geldi. Bu durum orduda itibar ve güven kaybına yol açtı. "BBG evi gibi oraları biliyoruz artık" açıklamalarının ardından bunların yaşanması, kamuoyu nezdinde ordunun güvenilirliğini erozyona uğratmanın yanı sıra orduya dönük kuşkuları da artırdı. Hasan Cemal bunların toplamından şunu dile getiriyordu:

"Asker git gide çözümün değil sorunun bir parçası oluyor, hatta 'meselenin kaynağı' haline gelme-

ye başlıyor.

Bu durum, not edin bir kenara, Türkiye'nin istikrarı açısından tehlikelidir. Çünkü askere karşı da hem kendi içinden hem de toplumun değişik kesimlerinden tepkiler büyüyor, tomurcuklanıyor.

Askerin Güneydoğu'yu kendi tekelinde tutması demek, hükümetin devre dışı kalması demektir... Meclisin devre dışı kalması demektir." (Hasan Cemal, 08.10.08, Milliyet)

Bu listeyi uzatmak mümkün. Orduyu daha açık ve daha sert ifadelerle hedef alan siyasal İslam basınından da benzer yaklaşımlar aktarılabiliyor ama gerek yok, sorun yeterince açık. Türk kamuoyundan orduya dönük olarak "hem sorunu çözemiyor, yani 'terörü bitiremiyor' hem de sorunu siyasilerin çözmesine karşı çıkıyor" türünden tepki ve eleştiriler giderek artmaya başladı. Ki zaten ordunun AKP hükümetini de yanına alarak "yeni arayışlara" girmesi de tesadüf değil. "Yeni" adına ne/neler öneriliyor, yapıyor? Ona bakalım.

3- Aslında siyaseten 'yeni'nin ya da yeninin çerçevesinin ne olacağını Başbakan Erdoğan Hakkari'deki konuşmasında açıkça ortaya koydu. Ve Başbuğ ile aynı paralelde olduğunu, aynı "doğru yerde durduğunu" kanıtladı. Erdoğan, Kürt ulusal sorununda tıpkı Genelkurmay Başkanı gibi en ilerisi "bireysel kültürel haklar"ı düşündüğünü peş peşe sıraladığı "tekçi" vurgularla ortaya koydu, gerisi ayrıntıdır.

Ordu yeni adına ne yaptı ya da ne yapıyor?

Yeni Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ göreve seçildiğinin hemen ertesinde ilk iş olarak, Kürt ulusal özgürlük mücadelesine karşı devletin siyasal, askeri baskı aygıtları ile ideolojik araçları arasındaki eşgüdümü sağlama arayışına girdi. Neler yapıldı? Özetlersek:

1- Belli başlı sivil uzmanlar ve gazete köşe yazarlarıyla toplantı yaparak, onlardan, Kürt ulusal mü-

cadelesine (kendi tabirleriyle "teröre") karşı askeri önlemlerin yanı sıra ne gibi sosyal, ekonomik, kültürel tedbirlerin alınabileceğine ilişkin görüş ve önerilerini istedi.

2- Başbuğ, gittiği her ilde, özellikle de Kürdistan illerinde, oranın sivil toplum örgütleriyle toplantılar düzenledi. Bu toplantılardan amaç, belirlenen konsept doğrultusunda kitle örgütlerini yönlendirmektir.

3- Başbuğ, TC tarihinde ilk olduğu iddia edilen bir uygulamaya daha imza attı. Kurmaylarını yanına alarak hükümete (Bakanlar Kurulu'na) "terörle mücadele" hakkında brifing verdi. Bununla güdülen amaç, siyasal ve askeri iki kurum arasındaki koordinasyonu geliştirmenin yanı sıra kamuoyuna yansıyan "Ordu ile hükümet teröre karşı birlikte davranmıyor" şeklindeki "olumsuz havayı" dağıtmak, kamuoyunun aktif desteğini sürekli kılabilmektir.

4- Diğer yeni bir adım olarak, yıpranan ordunun yükünü hafifletmek ve "yeni bir yol deniyor" dedirtilerek, kamuoyunun desteğini alabilmek amacıyla "Güvenlik Müsteşarlığı"nın oluşturulmasıdır. En azından görünürde ordu doğrudan savaşın bir tarafı olmaktan çıkarılıyor. Bununla da Türk milletinin zihninde oluşmaya başlayan "ordumuz bir avuç terörist ile başedemedi" yargısını değiştirmeyi hedefliyorlar.

Genelkurmay Başkanı'nın, yukarıda belirttiğimiz adımlarla, rejimin siyasal ve ideolojik kurumları arasında yeni koşullara uygun bütünlüklü davranış geliştirme arayışında olduğu görülüyor. Ayrıca Genelkurmay yeni adına hükümetten "Olağanüstü Hal Yasası'nda yer alan bazı yetkilerin yeniden kullanılmasına izin verilmesini, gözetli süresinin uzatılmasını, sorguda avukat bulundurma hakkının ve operasyonlar için validen izin alma zorunluluğunun kaldırılmasını vb."

AKP bir yandan rejim adına ayakta kalan tek parti olarak Kürdistan'da "ben varım, beni destekleyin" diyerek diğer rejim partilerine çağrılar çıkarmakta, bir yandan da yeniden açık ve örtük çağrılarla Kürt halkına umut aşılamaya çalışmaktadır.

istiyor.

Hükümet ve Genelkurmay'ın "yeni" adına hedef ve icraatları bunlar olunca ve CHP, MHP gibi muhalefet partilerinin hükümet bir yana orduyu bile yeterince radikal tedbirler almamakla suçladıklarını basından takip edince, demek ki Kürt sorununun sistem içi çözümü yönünde ufukta halen görünen bir şey yok.

Basında kimi köşe yazarlarının dile getirdiği "yeni dil", "yeni bir bakış", "yeni bir akıl ve siyaset gerekiyor" veya "önce akil adamlar devreye girmeli" türünden öneriler ve Prof. Dr. Mithat Sancar'ın, "Kürt sorununun çözümü için hükümet PKK'nın beklentilerini hesaba katarak alternatif bir silahsızlandırma programı hazırlamalı" önerisi de muhatapsız kalmaya devam ediyor.

4-AKP "iyi polis" rolüyle Kürt halkını oyalıyor ve rejim için asimilasyonun derinleştirilmesi yolunda "İslam kardeşliği" perdesi altında büyük hizmetler sunuyor. Erdoğan, 2005'te Diyarbakır'da, "Kürt sorunu, ülkenin başbakanı olarak her şeyden önce benim sorunumdur" demiş ve hatta daha ileri giderek "devletin geçmişte hatalar yaptığını da kabul ediyorum" sözleriyle Kürt halkında beklentiler yaratmıştı. Son genel seçimlerde de CHP, MHP gibi partilere oranla, Kürt halkının varlığı ve taleplerine ilişkin açıkça karşı tutum almaktan uzak durmuştu. Bir nevi Turgut Özal'ın 1983 seçimlerinde halka verdiği, "gözüme bakın ne demek istediğimi anlarsınız", yani "askeri rejim altında rahat konuşamıyorum, bana bir fırsat verin iktidara geleyim, bakın neler

yapacağım" türünden bir mesajı Erdoğan da son seçimlerde Kürt halkına dönük tekrarlamıştı. "Geçen dönem malum yapamadık, ama bu kez illa ki adım atacağız" mesajını fisiltı gazetesi ile yaymıştı. Kürt halkı gerçekten de desetek verdi, hem de % 53 civarında yüksek bir oranla.

Ancak çok geçmeden AKP de diğer iktidar partileri gibi Kürt ulusal sorununu askere havale ederek, ufkunu "terör ve güvenlikle" sınırlandırınca, kendisine duyulan umutlar hayal kırıklığına dönüştü. Ayrıca AKP'nin yaklaşan yerel seçimlerde TSK ve tarikatların desteğiyle Diyarbakır başta olmak üzere "DTP'nin kalelerini düşüreceğiz" yönündeki iddia ve saldırganlığının da Kürt halkında karşı direnç oluşturduğunun verileri güçleniyor.

AKP bir yandan rejim adına ayakta kalan tek parti olarak Kürdistan'da "ben varım, beni destekleyin" diyerek diğer rejim partilerine çağrılar çıkarmakta, bir yandan da yeniden açık ve örtük çağrılarla Kürt halkına umut aşılamaya çalışmaktadır. Örneğin; AKP'nin Kürt kökenli milletvekilleri özellikle 'eve dönüş', 'kültürel haklar' üzerinde yoğunlaşıyorlar. Somutta "Eve dönüş sağlanarak dağa gidişin önü kesilsin ve de bu, dağdaki PKK'luların onurunu kırmadan yapılmalı" diyorlar. Dicle Üniversitesi'nde Kürdoloji Enstitüsü'nün kurulması ve devlet üniversitelerinde Kürtçe'nin seçmeli ders olması gibi bir çalışma içerisindedir deniliyor. Aynı basın kaynaklarına göre, AKP'li Kürt vekiller bu çalışmayı, Erdoğan'ın 2005'te Diyarbakır'da "Kürt sorunu bir başbakan olarak benim sorunumdur" konuşmasının içeriğini somutlaştırmak için yaptıklarını belirtiyorlar. Görüldüğü gibi, ordu sorunu bir "terör ve güvenlik sorunu" olarak görüp yeni tedbirler geliştirirken, AKP de Kürt halkını yeni vaatlerle oyalamayı sürdürme arayışında.

Kürt-Türk 'çatışması'nın nedenleri ve rejim

Son aylarda Türkiye'de Kürt-Türk çatışmasının olacağı medyada, halk arasında ve genel olarak kamuoyunda söylenmektedir, tartışılmaktadır. Kuşkusuz bu boşuna söylenmiyor, yazılmıyor ve tartışılmıyor. Öyle ki bu konu son yıllarda/aylarda Türkiye'nin değişik il ve ilçelerinde gündeme gelen Kürtlere saldırılar göz önüne alınarak dile getiriliyor.

Türkiye'nin çeşitli il ve ilçelerinde aşırı milliyetçi faşist çevrelerin Türk halkının bir kısmını kızdırarak Kürtlere saldırtmaları sonucu halkta, bu iki ulus arasında bir çatışmanın olacağı ve böylelikle bir sivil iç savaşın yaşanabileceği kaygısı yaygınlaşıyor. Sağduyulu Kürt-Türk kitlelerde bu konuda ciddi kaygılar var. Her iki ulus açısından nüfus dağılımının yaygın bir şekilde iç içe geçtiği, Kürtler ve Türkler arasındaki evliliklerin 3 milyona yaklaştığı, manevi yönden birçok konuda birbirinden etkilenmiş, kirvelik, ortaklık vs. konularda dünyada eşine az rastlanan bir statünün hakim olduğu bu coğrafyada kanın akıtılması ve 20 milyonluk Kürt halkının inkar edilmesi çağımızda kabul edilebilir bir durum değildir.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin kurulmasıyla birlikte ulus-devlet ve Misak-ı Milli sınırlarının tartışılmazlığı doğrultusunda oluşturulan resmi ideoloji 80 küsur yıldır askeri güçler tarafından korunmakta ve zorla ayakta tutulmaktadır. Öyle ki rejimi korumak, kollamak için Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT), polis ve ordu yeterli olamamaktadır. Bunlara ek olarak paramiliter güçler (sivil faşistler, özel timler ve korucular) devreye sokularak, bu inkarcı, imhacı, şövenist rejimin ayakta durması ve egemenliğini sürdürmesi isteniyor.

Türk devletinin ve onun resmi ideolojisinin başta Kürt halkı olmak üzere Türkiye'de yaşayan ulusal ve dini azınlıklara ve Alevilere yaklaşımı inkardır. Bu inkarın temelinde asimilasyon vardır. Kürtler Türkleştirilecek, Aleviler Sünnileştirilecek, diğer ulus ve dini azınlıklar arada eritilecek ve böylelikle büyük bir Türk ulusu yaratılacak!.. Yani tek dil, tek ulus, tek devlet, tek mezhep, tek bayrak... Rejim kurulduğundan bu yana temel felsefesi budur. Bu felsefeyi birçok tarihi belge kanıtlamaktadır. Bu felsefe metafiziktir (anti bilimsel). Tarihte dünyanın hiçbir bölgesinde

yaklaşık 45 milyon nüfuslu halk asimilasyonla yok edilememiştir. Belki de dünyada bunu ilk deneyen TC Devleti'dir. 20 milyon Kürt, 20 milyon Alevi ve 5-6 milyon diğer 10-11 ulusal ve dini azınlık inkar ediliyor. Devlet kurulduğu ilk yıllardan itibaren bu büyük iki kesimi (Kürtler ve Aleviler) kırımla, katliamla yok edemeyeceğini, sindiremeyeceğini bildiğinden dolayı, Kürtleri Türk bölgelerine, Alevileri Sünni bölgelere, Türkiye'ye çeşitli ülkelerden gelen göçmen Türkleri Kürt bölgesine zorla yerleştirerek, nüfusu iç içe geçirip asimilasyonu kolaylaştırmayı hedefledi, hedefliyor. Çünkü rejimin mantığı, yukarıda belirttiğimiz gibi tekçi mantıktır. Bu mantık, bu felsefe, bu ideoloji hala geçerlidir. Yani resmîyette (anayasada) herkes Türktür, herkes sünni müslümandır(!)

Bu örnekleri vermemizin sebebi konunun iyi anlaşılması içindir. Devlet resmi ideolojisi ve felsefesi gereği bir Kürt-Türk çatışması istememektedir. Çünkü resmîyette (anayasada) Kürtler hala Kürt olarak görülüyor. Aynıısı Aleviler için de geçerlidir. Yani herkes Türktür, herkes sünni müslümandır(!) Burada devletin resmi ide-

Olaya ciddi bir şekilde kafa yorulduğunda şu açık ve net bir şekilde görülecektir; Türkiye'de devlet, resmi ideolojisi gereği nüfusun yaygın dağılımını bilinçli bir şekilde hayata geçirmektedir. Kürt bölgesinden Türkiye'ye göç akınına karşı çıkmamaktadır. Tam tersine bunu körüklemektedir.

olojisinin bir Kürt-Türk çatışması istemesi veya onu körüklemesi demek, Kürtleri Kürt olarak tanıması demektir. Böylesi bir yönelim 80 yıllık devlet ve resmi ideolojinin değişmesini gündeme getirir. Dikkat edilecek olursa, son olayların büyümemesi için bütün burjuva politikacılar ve Org. İlker Başbuğ, "Tahriklere kapılmayın, provokasyonlara gelmeyin" türünden açıklamalar yaptılar. Olayların daha fazla büyümemesi için herkes kendi cephesinden devreye girdi. Okuyucu bu tespitleri okuduktan sonra, "Peki Cumhuriyetin kuruluş tarihinden bu yana Kürtlere, Alevilere yönelik yapılan kırım ve katliamlar neden?" diye sorabilir.

Değerli okuyucular dikkat edin! Burjuva ideologları akıllı insanlardır. 80 yıllık Cumhuriyet tarihi boyunca hangi dönemde hangi kesimin mücadelesi geliştirse, o kesim hedef alınmıştır. Şu anda Kürtlere yapılan saldırı ve benzeri olaylar her kesime karşı yapılmıştır. Fakat burada Kürt ulusu, ulusal azınlıklar ve dini azınlıkları aynı anda kırım ve katliamla bitirmeye yönelik ciddi bir yönelim yaşanmamıştır. Tam tersine her dönemde mücadelesi öne çıkan kesim ve kesimler bu tür saldırılarla ürkütülerek, korkutulularak mücadelenin ve azmin çaptan düşürülmesi hedeflenmiştir, hedeflenmektedir. Daha önce de belirttiğim gibi devlet ve resmi ideoloji Kürt'ü Kürt olarak görmüyor, Türk olarak görüyor. Bu anlamda asıl hedef hala asimilasyondur.

Olaya ciddi bir şekilde kafa yorulduğunda şu açık ve net bir şekilde görülecektir; Türkiye'de devlet, resmi ideolojisi gereği nüfusun yaygın dağılımını bilinçli bir şekilde hayata geçirmektedir. Kürt bölgesinden Türkiye'ye göç akınına karşı çıkmamaktadır. Tam tersine bunu körüklemektedir. Tersinden de Kürt bölgesine Türk asıllı başta askerler olmak üzere özel tim vb aileleri taşımaktadır. Dahası Çukurova, Ege ve İç Anadolu'ya yoğun bir Kürt nüfus yerleşti, yer-

leştirildi. İstanbul nüfusu için 13-14 milyon deniliyor. Bunun 4-5 milyonu Kürtlerden oluşuyor. Öyle ki hiçbir Kürt ilinin nüfusu bu rakama henüz ulaşmadı.

Buraya kadar sıraladıklarımız değerlendirildiğinde, birçok dostumuzun Kürdistan hakkında yaptıkları statü değerlendirmesi (sömürge) tartışılır bir hal almaktadır. Çünkü 'Kürdistan sömürge' tespiti yapıldığında, izlenen yol, yöntem ve politikalarda gerçekçi, objektif ve somut duruma denk düşen bir rota izlenmemektedir. Tabanda Kürt ve Türk halkları bu denli iç içe geçmiş, aynı şekilde tepede Türk ve Kürt burjuvazisi de iç içe geçmiş, kader birliği içerisindedir. Bugün Türk ve Kürt burjuvazisi Türk Sanayici ve İşadamları Derneği (TÜSİAD) vb. örgütlenmelerde birlikte yer alıp beraber çalışıyorlar. Ve aynı şekilde tabanda Türk ve Kürt işçi ve emekçileri Ege'de, Çukurova'da, İç Anadolu'da, Akdeniz'de, İstanbul'da vs. fabrika ve atölyelerde kader birliği içindedirler. Ayrıca KESK, DİSK gibi demokratik kitle örgütlerinde doğal olarak beraber örgütleniyorlar. Burada belirtmek istediğim; gerek burjuva cephesindeki örgütlenmelerde ve gerekse işçi-emekçi cephesindeki örgütlenmelerde ciddi bir şekilde hiç kimse "sen Kürtsün" diye dışlanmıyor. Evet dönem dönem kimi olumsuzluklar yaşansa da özü itibariyle durum böyledir. Olumsuzlukların yaşanmasını gayet normal karşılamamız gerekiyor. Çünkü yaklaşık 30 yıldır süren özgürlük mücadelesi sürecinde 30 bin insanın karşılıklı ölmesi toplumda ister iste-

mez bir gerginlik yaratmaktadır.

Kuşkusuz bu koşullarda Kürtlerin kendi özgürlük mücadelelerini vermeleri onların en doğal haklarıdır. Fakat mücadele verilirken somut durumun somut ve bilimsel analizi yapılmadan, sağlıklı bir strateji ve politik hat izlenmeden yola koyulmak insanların ve hareketlerin tökezlemesine ve hayal kırıklıklarına yol açar. Çünkü siyaset, toplum biliminin önemli dallarından biridir. Toplumsal olayları, olguları inceleme, algılama, bilimsel hareket etmeyi, yani somut durumu sağlıklı tahlil etmeyi gerektirir. Emperyalistlerin ve Türk Devleti'nin Kürdistan'ın kuzey parçasına reva gördükleri statü, yukarıda da değindiğimiz gibi sömürge olmaktan çok uzaktır. Klasik veya modern olması farketmez, sömürgelerde ulus eğer A ulusu ise A ulusu olarak tanınır, Z ulusu ise Z ulusu olarak tanınır. Kuzey Kürdistan'da Kürtler resmiyette tanınmıyor. Dili, kültürü, toprağı dahi tanınmıyor. Bu statü sömürgeci daha da kötü bir statüdür. Burada bir yanlış anlaşılmaya açıklık getireceğim; birçok insan, hatta devrimci kadro sömürge ile ilhak arasındaki farkı bilmiyor. Dünya genelinde veya kamuoyunda daha çok sömürge kelimesi ağırlıklı olarak kullanıldığı için insanların büyük çoğunluğu sömürgeci hemfikir oluyor. Dostlar, keşke Kuzey Kürdistan sömürge olsa. Hiç olmazsa dili, kültürü ve toprağı tanınır. Ve bu durum Kürtlere bir avantaj sağlar. Ama ne yazık ki Kürtler bundan da yoksunlar. Bu anlamda Kürtler'in şu andaki statüsü toplumbilimi literatüründe "ilhak"tır. Kuzeyde Kürdistan ilhak edilmiştir. Bu durum bir niyet sorunu değildir. Kuzeyde Kürtlerin içinde buldukları reel durumdur. Ama genel olarak Kürdistan'ın bütün parçalarına yönelik bir tanımlama yapacak olursak, "Kürdistan uluslararası sömürge" diyebiliriz. Fakat kuzey ayrı değerlendirildiğinde durum, yukarıda değindiğimiz gibi farklıdır. Kuzey

Kürdistan ilhak mı, sömürge mi tartışması çok gerilerde kalmış bir durumdadır. Fakat bugün birçok dostumuz tarafından Kürtler için yapılan politikalar, analizler, izlenen stratejiler sömürge statüsü doğrultusunda yapıldığı için çok yanlış sonuçlara yol açmaktadır. Öyle ki; kuruluşundan beri Kuzey Kürdistan'a sömürge diyen parti ve çevreler bütün Türkiye topraklarında örgütleniyorlar. Hatta Kürt kökenli olarak Türk parlamantosunda Türk milletvekili sıfatıyla görev yapıyorlar. Dahası bu olup bitene rağmen kendimizi Kürt olarak bir türlü egemen rejime kabullendiremiyoruz. Yani rejim bizi Kürt olarak tanımamakta diretiyor. Kürt gerillalara "terörist" diyor. Onların deyimiyle "bu teröristin(!)" hangi millete ait olduğunu söylemiyor, yani "Kürt teröristler(!)" bile demiyor. Ama bütün dünya basın ve yayın organlarında "Kürt direnişçiler" deniyor. Gelişen mücadele sonucunu son yıllarda Kürt halkında özgürlük taleplerinin kayda değer bir noktada ilerlemesi karşısında devlet ve rejim sıkışmaktadır. Buna ulusal ve uluslararası gelişmeler de eklenince Kürtlerin birçok konuda ilerledikleri bir gerçektir. Geline aşamada daha gerçekçi politikalarla hareket ederek siyaset sahnesinde yerimizi almamız, biz Kürtler için kaçınılmaz olarak kendisini dayatıyor. Bu doğrultuda bütün Kürt parti ve çevrelerin daha objektif davranmaları Kürtlerin yararına olacaktır. Kürt sorunu, yani Kürtlerin içinde bulunduğu statü çağın çok gerisine düşen bir durumdur. Bu anlamda sağıyla, soluyla, dincisiyle vs. Kürtler bu statüyü Kabul etmiyorlar. Buna yaklaşık 30 yıllık mücadele süresince yaşanan anti-demokratik, baskıcı, imhacı, insanlık dışı yaptırımlar eklenince Kürtler meseleyi onur sorunu yaparak yaklaşıyorlar. Artık ok yandan çıkmıştır. Kürtlerin özgürlük mücadelesini hiçbir güç durduramaz.

Öte yandan devlet ve rejim ciddi bir sorun ve açmaz yaşa-

Bu uzun erimli mücadele sonucunda Kürtler kendilerini rejime ve uluslararası kamuoyuna dayatıyorlar. Dünyaya "bizi tanıyın" diyorlar. Bu mücadele sayesinde resmîyette olmasa da gayri resmî bir şekilde Kürtler tanınmaktadır. İşte devlet ve rejimin asıl sıkıntısı bu.

maktadır. 80 yıl inkar edilen kesimleri devletin şu anda tanımaya yönelmesi çok zor bir durumdur. Çünkü 80 yıl inkar edilen bu kesimler yok sayıldı. Öyle ki devletin bütün kurumları ve Türk insanının büyük bir kesimi bu mentaliteyle günümüze kadar geldi. Devletin şimdi bu kesimleri tanımaya yönelmesi halinde adama sormazlar mı "Bunlar nereden çıktı?" diye. Bu anlamda devlet içinde ciddi çelişkiler yaşanıyor. Ve öyle görünüyor ki sorunun çalkalantılı bir şekilde olgunlaşması isteniyor. Yani Türkiye gündemi ve kamuoyu bu soruna alıştırılarak, bu kesimlerin öncelikle varlıklarının hazmedilmesi ve tanıma koşullarının olgunlaşması hedefleniyor gibi bir görünüm sergilenmektedir. Örneğin; yıllardır güneydeki Kürtleri tanımamakta direten TC, son aylarda Federal Kürt Devleti'yle ilişkiye geçmek ve bunun sonucunda tanımak için çeşitli adımlar atıyor diyebiliriz. Devletin üst kademesinde dönem dönem "Kürt realitesini tanıyoruz", "yanlış yaptık", "Avrupa Birliği'nin yolu Diyarbakır'dan geçer", "Kürt sorunu benim sorundur" türünden söylenenler, diğer yandan Kürt halkına karşı en acımasız şekilde davranma, "inkar ve asimilasyona devam" türünden yapılan açıklamalar insanı düşündürmektedir. Bu örneklerin her ikisi karşılaştırıldığında oratya çıkan sonuç, yukarıdaki tespit için zamana oynama gibi bir durum söz konusudur diyebiliriz. Özellikle son aylarda AKP'li milletvekillerinin kendilerine yöneltilen eleştirilere cevaben, "Batıda politika yapmak kolay, hele gidin Gavurdağı'nın öte tarafında yapın da göre-

lim..." türünden açıklamaları CHP ve özellikle MHP'de büyük tepkiyle karşılandı. Öyle ki MHP lideri Devlet Bahçeli grup toplantısında hızını alamayıp basın önünde Kürdistan haritasını göstererek, "Burası Gavurdağı, burası Sivas" dedi; AKP, Barzani ve PKK'nin bu konuda aynı noktaya geldiğini iddia etti ve "Bu durum kabul edilemez" dedi. Bu hırçınlık birtakım şeylerin göstergesidir. Diğer taraftan eski AKP Genel Başkan Yardımcısı Mehmet Mir Dengir Fırat, DTP Genel Başkanı Ahmet Türk ile yaptığı görüşmede "PKK ile aranızda bir mesafe koyun" dedikten sonra, "fakat sizi de anlıyoruz" diyerek, DTP'nin bu koşullarda PKK'siz hareket edemeyeceğini vurgulamış oluyordu.

Bu uzun erimli mücadele sonucunda Kürtler kendilerini rejime ve uluslararası kamuoyuna dayatıyorlar. Dünyaya "bizi tanıyın" diyorlar. Bu mücadele sayesinde resmîyette olmasa da gayri resmî bir şekilde Kürtler tanınmaktadır. İşte devlet ve rejimin asıl sıkıntısı bu. Gayri resmîlik ileriki süreçte resmîliğe dönüşürse, daha önce değindiğimiz 80 yıllık tekçi mantık, ideoloji ve felsefenin yerine çok kültürlülük, çok ulusluluk gelirse, mevcut resmî devlet ideolojisi iflas edecektir. Öyle ki bir anlamda özeleştirilirmiş olunacaktır. Ama Türk Devleti şu anda hala bu kesimleri tanımamakta diretmektedir. Devlet ve rejim bu kesimleri tanıma noktasına geldiğinde 80 yıllık devletin temelleri yeniden atılacaktır. Rejimin şimdiki sahipleri buna yanaşmıyorlar. Buna yanaşmaları ve gerçek bir burjuva demokrasinin inşası için Türkiye'deki bütün demokrasi güçlerinin birlikte hareket etmesi, halkın güçlü mücadelesi ve müdahalesi gerekmektedir. Bu nedenle, bütün demokrasi güçleri birleşsin, mücadele edin ve demokrasi sizin eseriniz olsun diyoruz.

Güncel politikada felsefenin önemi (I)

Felsefeye yüklenen anlam, kelimenin boyutunu kat be kat aşan büyüklüktedir. Bu büyüklüğündendir ki, felsefe hem tarihi olarak hem de günümüzde ezen ve ezilenler tarafından tartışılabilen bir konu olmuştur. Yine konunun öneminden dolayı hem felsefenin tanımı hem de işlevi konusunda toplumda hemfikirlik sağlanamamıştır. Günümüzde de bu hemfikirlik bir türlü sağlanamamaktadır. Ne yazık ki ezilen kesimlerin kendi aralarında da konuya bakışı çok farklı olabilmektedir. Zaten bizi de daha çok işin yönü ilgilendirmektedir.

Şuna hemen dikkat çekmek gerekmektedir: Konunun bu karmaşık hali gerçekten anlaşılmasından değildir. Keza konunun anlaşılması kolay olmamakla beraber, iddia edildiği gibi imkansız da değildir. Karmaşıklığın esas nedeni, her dönem toplumun değişik kesimlerinin (daha çok da ezen ve ezilenlerin) kendi sınıfsal çıkarları açısından konuya yaklaşmalarından kaynaklanmaktadır. Çünkü sorunun özü, her sınıf ya da katmanın evrene, tarihe ve günümüz sorunlarının çözümüne, sınıflar arası çatışmalara yaklaşımda anahtar bir rol oynamaktadır. Bu anahtarın

doğru kullanılması, insanlığın ilerlemesine hizmet edecektir. Tersi durumda ise, statükonun devamına hizmet edecektir.

Bizimki gibi ülkelerde soruna yaklaşım çok daha ciddiyet ve titizlik arz etmektedir. Genel devrimci teori ve duruşun sorunlu olduğu, egemenlerin başta din olmak üzere teoride kafaları allakbullak ettikleri bu süreçte konu aciliyetini daha da hissettirmektedir. Coğrafyamızda eğitim seviyesinin çağımız açısında içler acısı olmasına rağmen, inadına günlük politikada felsefeyi en azında belli seviyedeki kesimlerden başlayıp kitlelere indirgemek zorundayız. Yoksa teorideki fukaralığın, idealizmin, metafizik düşünce tarzının devrimci çevreler içinde de hızla yayıldığına üzülerek tanıklık ediyoruz. Bu konudaki misyonun layıkıyla yerine getirilmesinin sadece bizim çabalarımıza bağlı olmadığının da bilincindeyiz. Buna rağmen misyonumuzun küçümsememesi gerektiğinin de bilincinde olmalıyız.

Konuyu işlerken mümkün olduğunca basitleştirmeye çalışacağız. Buradaki esas amaç, az da olsa anlatılmak istenilenlerin genel kitle açısından anlaşılabilir ol-

ması amacını güttüğümüzdendir. Bu genel açıklamalardan sonra esas konumuza dönersek...

Felsefe; Yunanca "sevgi", "bilgi", "bilgelik" kelimelerinden türeyen bir terimdir. Daha çok da "hikmet arayışı", bu araştırmayı yapana da "filozof" denilegelmiştir. Felsefenin gerçek bir tanımını yapmak gerçekten zordur. Buna rağmen felsefe, en genel sorunların incelenmesidir diyebiliriz. Felsefe evreni ve evrendeki tüm olguları açıklamaya çalışır. Öyle olduğu içindir ki felsefede yöntem ya da yöntemler olgusu işin özünü oluşturur. Çünkü evrene, genel olarak olgu ve maddeye yaklaşım tarzı, doğru sonuca varmada en büyük yardımcımız olacaktır. Felsefede sorunlar bilime dayanarak ve bilime bağlı kalınarak incelenir, tüm sorunlar karşısında mantıksal argüman ve akıl yürütmeye dayanır.

Felsefe tarihi insanlık tarihi kadar eskidir. Her dönem egemenler felsefeyi çıkarları için tersyüz edip kullanmışlardır. Bu konuda tarihsel olarak da değişik kategorilerde filozofların karşılıklı birbirine zıt iddiaları mevcuttur. Ortaçağ, Yunan, İslam, 19. ve 20. yy filozofları birbirlerinin devamı olup konu-

Düşünce dünyamızda felsefi tarzla sorunlara yaklaşmakta zorlanmaktayız. Böyle düşündüğümüz için de gündem yaratmada yetersiz kalıyoruz. Burada parantez açıp, gündem yaratmanın başka bir çok yol, yöntem ve etkenlerinin de olabileceğini hesaplamalıyız.

Diyalektik yöntemle nesnelere bakış

Bir nesne hakkında bilgilenmek istiyoruz, (bu bilgilenme uğraşı çok amaçlı olabilir). Bilginin somut olabilmesi için nesneyi incelemek zorundayız. İşe nesne hakkında genel bilgi edinmekle başlarız. Genel bilgiden araştırmayı derinleştirip nesnenin iç çelişkilerini incelemeliyiz. Yine nesnenin başka nesnelere ilişkisi ve nesnenin tarihi geçmişi hakkında araştırma yapmalıyız. Bu yöntemle nesneyi doğruya yakın bir seviyede tanımış oluruz. Bu tanıma sonucunda o nesne hakkında edinilen bilgiler ışığında en iyi bir şekilde yararlanma sonucuna varmış olacağız. Aksi halde metafizik yöntemle nesneye yaklaşım tek yanlı, o anki şekliyle tanımayla çalışırız ki bu da bizi yanıltır. Nesneyi doğruya yakın bir tarzda tanımamızı engeller. Bunun sonucunda da nesneyi değiştirmede başarısızlık kaçınılmaz olur. Bu konuda Çin devriminin önderi Mao, "Değiştirmek istediğin şeyi her yönüyle tanımak zorundasın." der.

Bu bağlamda günümüze baksak; öncü güçlerin tek tek değerlendirilmesini yapacak değiliz, ancak durum ortadadır. Neredeyse her kesimin kutsalları var. Ne yazık ki hiç kimse bu kutsallarını kurcalamaya yanaşmamaktadır. Oysa evrendeki tüm nesnelere değişim halindedirler. Her dönem yeni incelemeler ve değerlendirmeler gerekebilir. Üzülerek belirtelim ki sistemin sahipleri bu konuda belirli bir kesimden daha fazla çaba sarfetmektedirler. Gelişen aşamada birçok kesim için

yu çağımıza taşımışlardır. Orta çağda felsefe, inançları temellendirmek için teolojinin hizmetkârı idi. Kant bu gidişatı bozdu. Ona göre "felsefenin nesnelere ziyade, nesnelere bilme tarzıyla meşgul olması gerekir." Ayrıca Georges Politzer, "Tarihi tartışmalar içinde din, tanrının varoluşu, doğru-yanlış, dış dünyanın varoluşu, bilginin kaynağı ve sınırlarıyla, bilimle, sanatla ve daha birçok konuyla ilgili mantık yürütüp, akıl yoluyla, kendisine has yöntemlerle yaklaşımlar olmuştur. Tüm bu yaklaşımlar felsefi yaklaşımlardır." der. Konuyu tarihi örneklerle boğmamak için daha çok günümüz bağlantılı açıklamalarla anlatmaya çalışalım.

Tarihteki tartışmalar sonucu artık, felsefenin metafizik görüşün zıddı olan materyalist dünya görüşüyle evrene ve evrendeki tüm olgulara yaklaşma, inceleme savı olduğu tartışılmıyor. Bilimsel sosyalizm savunucuları açısından bu tartışma Engels'in kesin tavrıyla sonuçlanmıştır. O tarihten bu yana da bilimsel sosyalizm savunucuları açısından tartışma sorunun özüne ilişkin değil, daha çok pratikteki uygulanışı ya da kavranışı üzerindedir. Bu konuda gerek dünya ve gerekse ülkemiz devrimci hareketine şöyle bir bakıldığında tartışmanın seviyesi daha iyi anlaşılacaktır.

Felsefenin ne olduğunu, daha ziyade de neyle uğraştığını kısaca belirttikten sonra, felsefedeki mantiki yöntem ya da yöntemler meselesine geçelim. Felsefede diyalektik yöntem işin esaslarından biridir. Hepimiz günlük tartışmalarda diyalektik yöntemden çok bahsediyoruz. Bu da doğal bir durumdur. Çünkü bu yöntemin önemi bilinmektedir. Her şeyden önce, bilimsel sosyalizm belli bir seviyeye ulaşmıştır. Zenginlik konusunda güçlü bir hazineye sahibiz. Sorun bu hazineden bilim ve sınıf açısından yararlanma sorunudur. İşte bu yararlanmada izlenecek yol diyalektik yöntemdir.

nesneye yaklaşım çok da önemli gözükmemektedir. Öyle ki bu konuda diyalektik yöntemle olaylara bakış daha çok ön planda tutuluyor.

Şunu belirtmeden geçemeyeceğim. F. Engels, Klasik Alman Felsefesi'nde şöyle demektedir: "Diyalektik için nihai, mutlak, kutsal hiçbir şey yoktur. O her şeyin geçiciliğini ve her şeydeki geçiciliği gösterir. Onun özünde oluş ve geçişin, aşağıdan yukarıya doğru sonsuza yükselişin, kesintisiz sürecinden gayri hiçbir şey yoktur. Zaten kendisi de bu sürecin düşünen beyindeki yansısından başka bir şey değildir." Demek ki hiçbir şey olduğu gibi olduğu yerde kalmaz. Her şey hareket ve değişim halindedir. Bu konuda Mao, "Tüm şeylerde değişim, dönüşüm, mücadele esas, şeylerdeki zıt kutupların birliği ise geçici, göreceli ve şartlara bağlıdır." der. Bu anlayışın günümüzdeki öncü güçler tarafından pratiğe ne kadar uygulandığı yorumunu okuyucuya bırakıyoruz.

Bu yöntemle olaylara yaklaşma geçerse; aynı şekilde olaylara yaklaşımda da çok yönlülük esas alınmalıdır. Olayların ortaya çıkış sebepleri, ortaya çıktığı zaman ve mekan, o anki durum ve olayın diğer olaylarla ilgisi, kısaca olayın oluşumunda etkisi olan tüm etkenler detaylı bir şekilde incelenmelidir. Bu metotla olay hakkında bilimsel sonuçlar elde edilerek, olay çözüme kavuşturulur. Tersiyen yöntem metafizik yöntemdir. Bilimde donmuş, hazır reçeteler kabul edilemez. Her olay hakkında ayrı araştırma ve ayrı değerlendirme gerekmektedir. Onun için "somut durum somut tahlili" çok önemlidir.

Diyalektik, araştırma ve eleştirel bir tavra dayanmayı anımsatır. Bilimsel kuşkuculuğu, her olayda bilimsel tavrı, sınıf çıkarılı faydacılığı anımsatır. Genel olarak soru sormanın sonucu olarak, insan ve insan yaşamıyla ilgili problemlere karşı duyarlılığın gelişmesinde önemli rol oynar. Bu anlayış doğrultusunda günümüzdeki uygulama-

malara baktığımızda nelerle karşılaştığımızı? Emperyalizm, kapitalizm, sömürge, sömürgecilik, proletarya, ulusal sorun, sosyalizm, sosyalizmin sorunları ve güncel sorunların değerlendirilmesi hangi anlayışlarla tartışılıp savunuluyor? Bu görüşlerin sonucu olarak örgütlenme/örgütlenme konularında işin neresindeyiz? Bizler bilimsel sosyalizmin geçmişini reddedemeyiz. Bu işin bir yanı. Ama aynı zamanda bilimi donmuş, yerinde sayan bir dogma olarak da kabul edemeyiz. Bu en başta bilim ustalarına büyük haksızlık olur. Duruma göre dönün doğruları günümüze cevap olamayabilirler. Ya da günümüzün doğrusu dönün yanlışı olabilir.

Bunda bir anormallik yoktur. Sorun işin özünü kavrayıp günümüz şartlarına uygun çözümler üretmektir.

Bence bu konuda diyalektik yöntemle sorunlara yaklaşım olmadığı için, aşırı statükoculuk döneme hakimdir. Bunca tecrübeye rağmen A-B ülkesinin devamcılığı ve savunuculuğu yapılabilmektedir. Ülke somutuna dönmede zorlanılmaktadır. Tüm bu olumsuzluklar sonucu güncel yönelik tespit ve tavırda dogmatik, kalıpsal tavrın dışına çıkılmamaktadır. Yukarıda saydığımız tüm olgulara yaklaşım 150 yıllık tespitlerin ışığında yapılmaktadır. Oysa anı yakalamak ve ona göre politika üret-

mek esas görevimiz olmalıdır.

Düşünce dünyamızda felsefi tarzla sorunlara yaklaşmakta zorlanılmaktadır. Böyle düşündüğümüz için de gündem yaratmada yetersiz kalıyoruz. Burada parantez açıp, gündem yaratmanın başka bir çok yol, yöntem ve etkenlerinin de olabileceğini hesaplamalıyız. Şu gerçeklik hiç akıldan çıkarılmamalı: Yanlış tespitlerle doğru sonuçlar elde edilemez. Yine yanlış değerlendirmelerle günlük olaylara müdahalede başarı sağlanamaz.

Gelecek sayıda bu yöntemle güncel ve dönemsel politikadaki değişiklikleri irdelemeye çalışacağız.

Mazlumun intikamı

Sevgili Sosyalist Mezopotamya okuyucuları! Bu ay size büyük düşüncelerden, ütopyalardan, ideallerden söz etmeyeceğim. Devleti, siyasetçileri eleştirmeyeceğim. Büyük insanların kahramanlık destanlarını anlatmayacağım size; ya da yeni kahramanlar yaratıp başınıza yeni kötülükler musallat etmeyeceğim. Bu ay küçük insanların yaşamından küçük kesitler sunacağım size. Dersim'de başlamış bir öyküyü anlatacağım size. Dersim'de mecburi göreve gönderilmiş bir astsubayın trajikomik öyküsünü anlatacağım. Bu öyküyü dinleyin; bakalım ne anlayacaksınız anlattığım bu öyküden...

Garip insanlardır Dersimli Alevi Kürtler. Bazen yıkanmış bir koyun yünü gibi yumuşak, bazen bir taş gibi katı ve serttirler. Bazen binlerce yıldır sürüp gelen geleneklerini bir çırpıda değiştirecek kadar yenilikçi, bazen en baba softaya taş çıkartacak kadar katı softadırlar. Bazen bir tavşan kadar ürkek, bazen bir aslan kadar cesur ve bir deve kadar inatçıdırlar. Bazen bağışlayıcı, bazen kindar ve öç alıcıdırlar. Bazen binlerce yıl yaşamış ulu bir insan gibi bilge, bazen hayata yeni başlamış bir ço-

cuk gibi tecrübesiz ve cahildirler... İşte, yüzyıllardır bitip tükenmek bilmeyen asimilasyonlara, baskılara, katliamlara rağmen farklılıklarıyla ayakta durmalarının, kendilerini gelecek nesillere taşımalarının kaynağı onların bu nitelikleridir. Eğer bu nitelikleri olmasaydı çoktan yok olup gitmişlerdi.

Alevi Kürtleri daha iyi anlamamız, tanımanız için size birkaç küçük örnek vereyim. Baskıların dayanılmaz bir hal aldığı 1990 yılında, üç metre kalınlığında karın doğayı beyaz bir örtü gibi kapladığı, buz gibi soğuk bir havanın olduğu bir zemheri günü köye gitmişim. Köye girdiğimde, iki helikopterle köye gelmiş onlarca askerin ortasında buldum kendimi. Köye girer girmez askerler beni alıp, Verdali amcanın evi önünde oturmuş komutanlarının yanına götürdüler. Askerler köyün bütün erkeklerini, Verdali amcanın kırk metre kare büyüklüğündeki tek göz evi önünde tek sıra halinde kuyruğa sokmuş, teker teker içeri alarak dövüyorlardı. İçeri girip dayak yiyerek dışarı çıkmış olan köylüler tekrar sıraya sokulmuş, yeniden içeri alınmak için sırayı bekliyorlardı. Ben köye girmeden saatler öncesi bu kötü oyun başlamış. Defalarca

içeri alınıp dövülen ve en gencinin yaşı altmışın üzerinde olan köylülerin çoğunun dayaktan, yorgunluktan ayakta duracak halleri kalmamıştı. Bu durum beni çok üzdü, yıktı. Askerler beni, ağzı burnu kan içerisinde kalmış Verdali amcanın arkasında sıraya soktular. Dört kez içeri alınarak dövülmüş, seksenine merdiven dayamış, bir deri bir kemik kalmış Verdali amca beni görünce "metirse" (korkma) diye mırıldandı; askerler onu susturdu. Rütbesi belli olmayan (o yıllarda komutanlar rütbesiz olarak operasyonlara çıkarlardı) orta yaşlı, kısa boylu komutanın yanında oturan karakol komutanı beni görünce, "Onu sıraya sokma, yanımıza getir!" diye bağırdı beni sıraya sokmak isteyen askerlere. Yanında duran rütbesi belli olmayan orta yaşlı komutanına dönerek, "Komutanım bu Metin Aktaş, yazar. Munzur Efsanesi adlı romanını okudum." dedi.

Askerler beni sıradan çıkararak komutanların yanına götürdü. Sıradan çıkarıldığıma üzüldüm. Köylülerimle birlikte olmak istiyordum. Uzatmayayım. Komutanların yanına gider gitmez, bu yoksul, suçsuz köylülere neden işkence ettiklerini sordum kızgın bir şekil-

de. "Biz, insanlara işkence, zulüm ediliyor dediğimizde bizi vatan hainliğiyle suçluyorsunuz!" O anda orta yaşlı komutan, ağzı burnu kan içerisinde kalmış Verdali amca'yı bana göstererek, "Şu ihtiyar adamı görüyor musun? Adı Verdali olan. Bu evin sahibi. Oğlu Partizan örgütüne yardım ve yataklık-tan yakalanmış, bir sürü belge çıkarmış, suçu sabit görülerek mahkeme tarafından üç yıl dokuz ay cezaya çarptırılmış; şu anda cezaevinde yatıyor. Bir sürü itirafçı, sık sık bu köyde bu eve gelip gittiklerini söylüyor, ama ne topu topu yirmi-otuz hane olan bu köyün insanları, ne de topu topu kırk metrekarelik tek göz evde oturan bu ihtiyar, kendilerine yapılan onca işkenceye rağmen suçlarını kabul ediyorlar. Hele şu adı Verdali olan ihtiyar adam beni delirtiyor. 'Ben kimseyi görmedim. Gardaşına söyleyeyim; en son on sene önce bir gurup gerilla köyden geçmişti. Son on senedir onları hiç görmemişim.' diyor, başka bir şey söylemiyor!" diye bağırды. Ve öfkeli bir şekilde kalkıp, en son sırada olan Verdali amca'yı ön sıraya aldı. O gün karanlık çökünceye kadar köylüleri, Verdali amca'yı onlarca kez eve alıp dövdüler; köylüler köye gelip giden gerilla görmemişlerdi. Ve Verdali amca hep aynı sözünü tekrarladı: "Gadaşıma söyleyeyim; en son on sene önce bir gurup gerilla köyden geçmişti. Son on senedir onları hiç görmemişim. Son on senedir hiç kimse köyümüze, evime gelmemiş, ben hiç kimseyi görmemişim."

Komutanlar köyü terk ederlerken hırslarından ağlamak üzereydiler. Doğrusu Verdali amcanın inadı beni bile şaşırtmıştı. Komutan da biliyordu ki seksenine merdiven dayamış bu yoksul köylünün gerillalarla hiçbir ilişkisi yoktu, ama gerillaların kırk metrekarelik bu eve sık sık gelip gittiğini hem Verdali amcanın oğlu hem de tutuklanıp itirafçı olmuş onlarca gerilla anlatmıştı. Ama ağır cezalar

Dersim Alevi Kürtlerinde insanlara lakap takmak bir gelenek. Neredeyse her insanın bir lakabı vardır. Öyle insanlar vardır ki gerçek adlarını unutmışlardır bile. Ben kendi köyümde gerçek isimleriyle çağrılan, hakkında söz edilen tek bir insan görmedim. Herkesin bir lakabı vardı.

almalarına rağmen gerillalar çözülmüş, Verdali amca ise gerillaları hiç görmediğinde ısrarını sürdürmüştü. Oysa gördüğünü söyleseydi ne dayak yiyecek ne de ceza alacaktı.

Yine köyümüzün mezrasında oturan, şimdi rahmetli olmuş seksen iki yaşındaki Hüseyin amca'yı ormanda keçileri otlatırken özel timler yakalayarak bütün gün döverler. Çünkü bir itirafçı, sık sık Hüseyin amcanın evine uğradıklarını ve ekmek aldıklarını söylemektedir. Yapılan bütün dayanılmaz işkencelere rağmen Hüseyin amca gerillaların evine gelip gittiğini kabul etmez. Hüseyin amcanın bu inadı özel tim grubunun başındaki komutanı çileden çıkarır. Hüseyin amca'yı çözmeyi kafasına kor. Özel tim grubunun başındaki komutan bakar ki bu ihtiyar adamı dövmekle yola getirmek mümkün değil, tuzak kurarak onu yenmeyi planlar. Hüseyin amca'yı serbest bırakarak geri dönerler. Ama aslında dönmezler, ormanda gecenin çökmesini beklerler. Geceyin Hüseyin amcanın kapısına dayanarak kapıyı çalıp Kürtçe seslenir biri: "Çeber yakı Uso. Ez Pala Useno." (Kapıyı aç Hüseyin, ben Pala Hüseyin'im.) Pala Hüseyin o yıllarda bölgede dolaşan bir gerilla komutanının kod adıdır.

Hüseyin amca, "Sos o... to neşkinay mı gankere. Ez Pala Use-ni naskon. Vengeto nemendo venge Pala Useni!" der. (Git ... git... Sen beni kandırmayı başaramazsın. Ben Pala Hüseyin'i tanıyorum. Senin sesin Pala Hüseyin'in sesine benzemiyor.)

Bütün gün yediği onca dayakla çözülmeyen Hüseyin amca, bu basit hileyle yakayı ele verir. Çünkü o kadar dürüst, o kadar temiz ruhlu bir insandı ki küçük bir çocuk bile onu kandırırdı.

Bu küçük örnekler bile bize Kürt halkının yılmaz direncini gösterir.

Ben size Sımorı olayını anlatacaktım değil mi? Hep böyle yaparım. Elimde olmadan, anlatmak istediğim konunun dışına çıkarım. Bu olayı bir dostum anlatmıştı bana. Dersim Alevi Kürtlerinde insanlara lakap takmak bir gelenek. Neredeyse her insanın bir lakabı vardır. Öyle insanlar vardır ki gerçek adlarını unutmışlardır bile. Ben kendi köyümde gerçek isimleriyle çağrılan, hakkında söz edilen tek bir insan görmedim. Herkesin bir lakabı vardı. Ve bu lakap takıldıktan sonra gerçek ismin yerine geçer, gerçek isim unutulurdu. Bir kere lakap takıldıktan sonra, ister beğenin ister beğenmeyin, artık o lakabı kabul etmekten başka bir şansınız yok. Çünkü ne yapsan da o lakap değişmez. Dersimli insanlar yalnız birbirlerine lakap takmaz, kendileriyle yaşamaya başlamış insanlara da lakap takar. Hiç unutmam; köyümüzde bir köylümüzle kirvelik kurmuş gayet ağır başlı bir insan olan Haydar'a köylülerimiz Tankur adını taktı. O adam senelerce kendisine Tankur dememeleri için insanlarla kavga etti, sövüp saydı; baktı olacağı yok, evini-barkını-arazisini satarak Dersim'i terk etti, Bursa'ya yerleşti. Bakın yine çizmeyi aşım. Sıradan insanlardan söz ettiğimde binlerce dostum, arkadaşım, komşum, birlikte yaşadığım insan beliverir gözlerimin önünde. Hangisini anlatacağımı şaşırtırım. Beni başışlayın. Şimdi size, dostumun bana anlattığı Sımorı olayını anlatayim.

"Sımorı" da Dersim'in bir ilçesinde karakolda görev yapan bir astsubaya takılan lakap. Dersim'de

Komutan Dersim halkını tanımadığı için bu töreyi bilmemektedir. Artık bu işin geri dönüşü yoktu, lakap takılmış, iş işten geçmişti. Yaşlı adamın bütün sülalesi yeryüzünde yok edilse de lakap geri alınmazdı. Bundan sonra yaşadıkça komutanın lakabı 'Simori'ydi.

mecburi göreve gelmiş, gayet sert, gayet kendini beğenmiş, gayet zalim, yerli halka iyi duygular beslemeyen iriyarı bir astsubay, gerillalara ekmek verdi diye yakalanmış olan yaşlı bir köylüye karakolda dayanılmaz işkenceler yapar. Döverek, köylüyü işlemediği suçları kabul etmeye zorlar. Köylü astsubaya yalvarır yakarır, ama işkenceden kurtulamaz. Sonunda işkenceler canına tak eder. Yaşlı köylü işkence altındayken, astsubayı karakolda tehdit etmeye başlar. "Beni öldür! Ben buradan sağ çıkarsam senden öyle bir öğ alırım ki ömür billâh beni unutmazsın!" der. Astsubay bu yaşlı köylünün tehdidini ciddiye almaz. Onunla dalga geçer, onuruyla oynamaya başlar. Bu zavallı yaşlı köylü ona ne yapabiliirdi ki? O büyük bir orduda görevli bir astsubaydı. Köylü ona ne yapabiliirdi ki? Köylü otuz sekiz gün karakolda ağır işkenceler yaşar, ama astsubayın kendisine yıkılmak istediği suçları kabul etmez. Yaşlı köylü otuz sekiz gün sonra yarı ölü halde mahkemeye çıkarılır, mahkemede serbest bırakılır. Aradan bir yıldan uzun bir zaman geçer. Astsubay köylüyü unuttur.

Bir yıl sonra astsubay, görev yaptığı askeri birlikle birlikte köylerde operasyona çıkar. Yolu bir yıl önce işkence yaptığı köylünün köyüne düşer. Operasyon yaptığı bu küçük dağ köyünde onu gören bir köylü "Loy loy no komutan mendo simori!" (Ulan ulan bu komutan sincaba benziyor!) diye bağırır. Bu köylü, astsubayın bir yıl önce karakolda kendisine işkence yaptığı yaşlı köylüdür. Köylüler gelip çaktırmadan astsubaya bakarlar. Ve astsubaya takılan "Simori" lakabını yerinde bulurlar. Çünkü gerçekten de astsubayın yüzü bir sincabın yüzüne benzemektedir. Sanki insan gövdesi üzerine bir sincap kafası konulmuştur. Komutan, köylülerin kendisine bakıp Kürtçe konuştuklarını görüncü kızar. Kendi aralarında ne konuştuklarını sorar. O zaman yaşlı bir

köylü, köylülerin kendisine "Simori" (sincap) lakabı taktıklarını söyler. Gayet kibirli, dik başlı, asi bir insan olan astsubay, köylülerin kendisine "sincap" lakabı taktıklarını duyunca küplere biner, kendisine bu lakabı takan köylüyü ayakları altına alıp döver, taktığı Simori lakabını geri almasını söyler. Bağırıp çağırarak, küfürler savurarak kendisini döven astsubaya bakan yaşlı köylü, kahkahayla gülmeye başlar. Ağzı burnu kan içinde kalmış köylünün bu hali astsubayı delirtir. Yaşlı köylü, "Sen beni tanıdın mı?" diye sorar kendisini döven astsubaya. Astsubay dövdüğü yaşlı köylüye onu tanımadığını söyler. "Ben, bir yıl önce karakolda işkence ederek işlemediği suçları kabul etmeye zorladığın köylüyüm. Şimdi senden öcümü aldım. Sana öyle bir darbe vurdum ki derdinin dermanı yoktur!" der. Köylünün bu sözleri astsubayı daha çok kızdırır. Daha hızlı döverek yaşlı köylüden kendisine takılan Simori lakabını geri almasını söyler. Ama köylünün inadı inat! Bu halkın geleneklerinde takılan lakap ölüm pahasına da olsa geri alınmazdı.

Sanırım komutan Dersim halkını tanımadığı için bu töreyi bilmemektedir. Artık bu işin geri dönüşü yoktu, lakap takılmış, iş işten geçmişti. Yaşlı adamın bütün sülalesi yeryüzünde yok edilse de lakap geri alınmazdı. Bundan sonra yaşadıkça komutanın lakabı Simori'ydi. Eh, lakap konusunda Türk halkı da biz Kürtlerden geri değil. Biz birbirimize benzeriz. Astsubayın köylüyü kendisine Simori laka-

bı taktığı için dövdüğünü duyan komutanlar ve askerler, Simori lakabına kızan astsubayın ince noktasını yakalarlar. Daha köyden ayrılmadan Simori lakabı bütün askerlerin dilindedir artık. Kendisine Simori lakabı takılmış astsubay, daha köyden çıkmadan kendi aralarında "Simori" lakabını konuşan iki askeri döver, bir astsubayla kavga eder. Simori söylemi ondan önce bölüğe ulaşır, kışanın duvarlarına, tuvalet kapılarına yazılır. Öbür gün sabah çarşıya çıktığında, Simori lakabının bütün kasabada duyulmuş olduğunu görür. Kendisine bakan, kendi aralarında konuşan insanların Simori'dan bahsettiğini düşünen astsubay, önüne gelene saldırır, ekmek almaya gittiği yaşlı fırıncıyı döverek iki dişini kırar. Bu olay kasabada ve bölükte ününü artırır. Artık onun bir adı yoktur. Gel Simori, git Simori... İnsanlara saldırır, küfür eder, döver ama aldanır yok. İnsanların bu vurdumduymazlığı, aymazlığı onu çileden çıkarır. Bir gün yanına bir manga asker alarak, kendisine Simori lakabı takan köyü basar, köy halkını sıra dayığından geçirir.

Bir süre sonra astsubay zıvandan çıkar. Kendisini Simori olarak çağırın bölük komutanına kasatırayla saldırır. Onu yaralar. Silahını alıp kasabada insanları kovalamaya başlar. Astsubay yakalanır, uzun süre ruh ve sinir hastalıkları hastanesinde (deli hastanesinde) yatar. Ama hastanedeki adı da Simori'dır. Hastaneden çıktıktan sonra, akli dengesi yerinde olmadığı için emekliye ayrılarak, Trakya'nın bir ilinin küçük bir kasabası olan memleketine döner. Önce evini bir kamyonu yükleyerek kendisinden önce gönderir; kendisi ise eşi ve iki çocuğuyla birlikte otobüsle gider. Kasabasında garajda otobüsten indiğinde derin bir oh çeker. Artık Simori lakabından kurtulmuştur. Burada ona Simori diyecek kimse yoktur. Burada ona Simori lakabı takıldığını bilen yok-

tur... Ama daha garaja ayak basar basmaz yanıldığını görür; otobüs bekleyen iki adamın ona bakarak kendi aralarında konuştuklarını duyar. Biri diğerine "Bu Sımorı burada ne arıyor?" diye sormaktadır. Bu konuşma astsubayı çılgına çevirir. Kendisine Sımorı diyen adamlara saldırır. Adamlardan birini bıçakla ağır yaralar. İki yıl cezaevinde yattıktan sonra çıkar. Ama artık kendi kasabasında annesi, babası da dahil onun gerçek ismini bilen yoktur. Sımorı lakabı onun gerçek isminin yerini almıştır. Astsubay için zor günler başlamıştır. Bütün zamanını kasabada kendisini "Sımorı" diye çağıran insanları kovalamakla, küfürler ederek, kavga ederek geçirmektedir. O artık kasabanın delisidir...

Bu yıl haziran ayında Munzur gözelerine gittim, uzun yıllardır

görmediğim bir öğretmen arkadaşım ile karşılaştım. Munzur ırmağının buz gibi soğuk suyunun kenarında oturarak arkadaşım ile dertleştik. Uzun yıllardır görmediğim öğretmen dostum emekli olmuş, emekli olduktan sonra Avustralya'da çalışan bir bayanla evlenip Avustralya'ya yerleşmiş.

Dostum bana Avustralya'nın güzelliklerinden bahsederken birden durup demez mi: "Yahu Metin kardeş, bil bakalım ben Avustralya'da kiminle karşılaştım?"

"Kiminle karşılaştın?" dedim. Doğrusu ben, uzun yıllardır görmediğim arkadaşlarımdan biriyle karşılaştığım düşünmüştüm.

"Ben bu yıl izne gelmeden önce Avustralya'nın başkentinde Sımorı'yla karşılaştım. Çok yaşlanmış, ama onu görür görmez tanıdım. İnsan meşhur Sımorı'yı tanı-

maz mı? Aradan bin yıl geçse de ben onu tanırım. Dünyanın öbür ucu Avustralya'da karşımda Sımorı'yı görünce o kadar sevindim ki, çok eski bir dostumu görmüş gibi kollarımı açarak 'Sımorı sen burada ne arıyorsun!' diye sevinçle bağırarak ona sarılmak istedim, ama o tam sağ gözümün üzerine şiddetli bir yumruk indirerek beni yere yıktı. O beni tanıyamıyordu, ama ben onu çok iyi tanıyordum. Bizim kasabada görev yaparken az mı bizi kovalamıştı. Ben daha yerden kalkmadan o sokakta kayıp oldu. İkinci gün araştırdım. Bir lokanta çalıştırıyormuş, ama ne olmuşsa bir gün içerisinde aniden lokantasını çok ucuz bir parayla satıp ortadan kaybolmuş. Nereye gideceğini kimseye söylememiş..."

Bilmiyorum şimdi nerede Sımorı? Dünyada onu tanımayan bir yer kaldı mı ki?..

Bir döküm: "Yetti artık" ya da "hayır" deyin!

"İtaatsizlik insanın asıl erdemidir. İlerleme itaatsizlik yoluyla kaydedilir, itaatsizlik ve başkaldırı yoluyla." [1]

"Zayıflar bizi; kendi gücümüzden utanmaya zorladıkları için kazanırlar" diyen Nietzsche, bugünlerde neo-liberallerin körüklediği karmaşayı da "özetliyor"!

TARTIŞMA (MI?)!

"Tartışma çıkırından çıktı," [2] diyor Nuray Mert; iyi de bu neyin tartışması?

Evet, evet bu koordinatlarda "Kiminle, niye tartışıyoruz?" sorusu mutlaka yanıtlanmalı.

Neo-liberaller ve ulusal "solcular"la ne, niye tartışılıyor? Bu tartışma gerekli mi? Ya da onlar "muhatapımız" mı?

Örneğin Murat Belge ile Etyen Mahçupyan veya İlhan Selçuk ile Özdemir İnce vb.'leriyle devrimcilerin "tartışarak" hâledebileceği ne gibi soru(n)lar olabilir? Bu mümkün müdür?

Bizim yanıtımız "Hayır"!

Neo-liberaller ve ulusal "solcular"la ideolojik mücadele onları "muhatap" almak değildir, olamaz da! Onlarla, onları teşhir ve tecrit için "konuşuruz"; hepsi bu...

Yazıda bizim tutumumuz bu olacak...

Bu tutumu yadırgayanlar; yazdıklarımızı okumayın; bu satırlar sizin için değil...

Bu tutumumuza "şaşıranlar"; belirtmeden geçmeyelim; biz de sizin bu "şaşıklık"ınıza şaşıyoruz...

Resmi ideolojinin bir varyantı olan ulusal "sol" ve hâkim kapitalist boyunduruğun bir türevidir olan liberal takımla devrimcilerin, hiçbir muhataplık ilişkisi olamaz; eğer var diyorsanız, bu müthiş bir yanlış ve ayıptır...

Haluk Gerger hocamız, boş yere, "Liberalizm, hiç kuşku yok, 'tuzu kurular'ın ideolojisi. Doğuşu itibarıyla böyle bu. Bugün, bizimki gibi ülkelerde, 'korkudan rahat uykuyu yüzü görememekten müsteki tuzu kurular'ın numarası olmuş durumda," [3] diyor!

DEMOKRASİ (DEVLET) NE?

Demokrasiden çokça ve hatta durmadan söz edenler... Örneğin "Taraflar"çılar; "Birlik"ci "Sivil Toplum" aşıkları; AB muhipleri...

Siz "demokrasi" deyince ne anlatıyor ve anlatıyorsunuz?

Demokrasi -nihai kertede- bir devlet biçimi ve sınıfsal değil midir?

E. M. Wood, "Kapitalist demokrasi, mutlak sınırlara sahiptir; sadece gerçeğin derin biçimde çarpıtıldığı durumlarda değil, sömürü başladığı zaman, bir ideal olarak sona

erer. Kapitalist mülkiyet ilişkilerindeki muazzam güç yoğunlaşmaları, kişisel olmayan piyasa disiplininin gerektirdikleri ve azami kâr zorunluluğu, herhangi bir demokratik sorumluluğu engellemektedir. Örneğin, demokratik talepler ne işyerinde ne de işgücü ve dağıtımda ka'le alınır. Bu insan yaşamının geniş alanlarını -aslında günlük yaşamımızın büyük bölümünü- bırakın uygulamada, prensip olarak bile, demokrasi ortamının dışında bırakır," [4] der; buna bir itirazı olan var mı?

Yoksa, "Demokrasi" madalyonunun öteki yüzü olan "Devlet" konusunda hızla nakledebilir:

William Godwin, "Devlet gerçekte, sözleşmenin bir sonucu olarak değil, kuvvetin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır," derken Murray Rothbard da ekler: "Devlet organize bir eşkiyalıktan başka nedir ki? Vergileme sınırsız bir hırsızlıktan başka nedir? Savaş, özel polis kuvvetlerinin yapamayacağı ölçüde büyük bir katliamın devlet tarafından yapılması değil midir? Zorunlu askerlik kölelikten başka nedir?"

Gerçekten de ironik bir dille, "Devlet Tanrı'nın kırbağıdır," diyen Mihail Bakunin ile Frederic Bastiat'ın, "Sevgili halkım, sizler devlet tarafından soyuluyorsunuz. Bu şe-

kilde ifade etmek kaba olabilir, fakat en azından yeterince açıktır," vurgulu sözleri sonuna değin haklıdır...

Nicos Poulantzas'ın ifadesiyle nihayetinde "Devlet, kendi içinde toplumsal işbölümünü izler ve yeniden üretir; böylece devlet, zihni çalışmanın içinde ortaya çıkan iktidar ve bilgi bağıntılarının kopyası hâline gelir." Ayrıca da "Devletler olduğu sürece savaş kaçınılmazdır," Albert Einstein'ın işaret ettiği gibi...

Ve bir şey daha: "Devlet, doğası icabı, bir sır küpüdür. Vatandaşlarına koklatmadığı, asla koklatmayacağı, 'onların iyiliği için' onlardan gizli tutacağı akitler, kayıtlar üstüne inşa etmiştir gücünü..." [5]

Bunlar böyleyken; (Teşkilât-ı Mahsusa + Kontrgerilla + Susurluk + Şemdinli + Ergenekon'un) devletçi ulusal "sol"cuları ile (Soros + AB fonlarının) liberal "demokratlar"ı; sizlerin devlet ve demokrasi konusunda diyebileceği ne olabilir ki?

Tavrımız net: Kapitalist devlet/demokrasi, hangi formda olursa olsun bir avuç burjuvanın emekçi çoğunluğa kaşı talan, tahakküm ve zorbalığıdır...

Eğer bugün, gerçek bir tartışma yürütecek ise, bunun eksenini kapitalizm karşıtlığı ve yandaşlığı oluşturmalıdır...

ALIŞMIŞLARIN, BOYUN EĞMIŞLERİN "GÖLGE BOKSU"!

Post-modern zamanların en gözde sporu, alışmışların, boyun eğmişlerin "gölge boksudur..."

Şaka yapmıyoruz; ulusal "solcu"ların kapitalizmi "es" geçen "anti-emperyalist"lik "iddia"ları; ya da neo-liberal solcuların "piyasa ekonomisi" zorbalığına biat etmiş "demokratlık"ları, bir "gölge boks"u değilse, nedir ki?

İster ulusal, isterse neo-liberal "solcular"ın tüm "iddia"ları kapitalizme yani piyasa ekonomisine endekslenmiş burjuva görüşler olmaları yanında; kapitalist otoriteye teslim olmuş "demogojiler"dir...

Yeri geldi, Işık Kutlu'dan aktararak devam edelim: "Otorite her za-

Öncelikle ulusal "solcular"ın sınırsındaki üzere, "ABD karşıtları" tasfiye edilmiyor; Veli Küçük'ten Kemal Kerinçsiz'e, bunlar mı "ABD karşıtı"? Güldürmeyin bizi... Coğrafyamızda Kemalist ve devletçi olan hiçbir şey, anti-emperyalist veya "ABD karşıtı" olamaz...

man şiddet kullanılarak gerçekleştirilir. Ama rıza üretilerek sürdürülür. İnsan önce dayatılana boyun eğmekte ve uyum göstermekte, sonra uyum bir alışkanlığa dönüşmektedir. Alışkanlık, boyun eğenlerin rıza göstermesi demektir." [6]

O hâlde kapitalizme alışmış ve ona rıza gösteren ister ulusal, isterse neo-liberal "solcular"ın -nihai kertede- birbirlerinden farkı yoktur ve olamaz da...

Bakin bu konuda Z. Yener Orkunoglu ne diyor: "Sol liberaller kendilerinin 'ulusalcılar'dan farklı olduklarını düşünüyorlar. Birbirine zıt görünen sol liberalizm ile ulusal solculuk, esasında ikiz kardeşlerdir. Politik yaklaşımları birbirinden farklı olan bu iki tarafı, 'ikiz kardeşler' olarak tanımlamak önce şaşırtıcı gelebilir. Ama her iki tarafın ortak özelliklerini sergilersek ikiz kardeşlikten neyi kastettiğimiz daha anlaşılır olacaktır.

Sol liberalizm, teoride sosyalist, pratikte liberaldir. Bir başka deyişle, kapitalizme teslim olmuş solculuktur; ulusal solculuk ise, teoride sosyalist, pratikte milliyetçidir. Bir başka deyişle, politik alanda sözde anti-emperyalist, ama ekonomik ve ideolojik alanda kapitalizme itirazı olmayan solculuktur. Sol liberalizm, 'demokrasiye' vurgu yapar, ulusal solculuk ise milliyetçiliğini gizlemek için 'anti-emperyalizm'i ön plana çıkarır. Son tahlilde liberalizm ve milliyetçilik, birbirini besleyen iki temel politik eğilimdir.

Farklı politika izlemelerine rağmen sol liberalizm ve ulusal solculuk aynı felsefi temellere dayanır: Sosyalizm ve işçi sınıfının tarihsel rolüne inançsızlık. Bir başka deyişle, işçi sınıfının 'toplumsal kurtuluş'una inanmaz. Böylesi bir inançsızlığın politik sonuçları var: Top-

lumsal kurtuluş' yerine 'siyasal özgürlükleri' geçirmek. Toplumsal kurtuluş projesini askıya alır." [7]

ERGENEKON MESELESİ

AB'ye prim vermeyip, AKP'den "umutvar" olmayanların, "Taraf"lı neo-liberallerce Ergenekoncu ilan edildiği verili post-modern hezeyan kesitinde "Ne oluyor"?

Öncelikle ulusal "solcular"ın sınırsındaki üzere, "ABD karşıtları" tasfiye edilmiyor; Veli Küçük'ten Kemal Kerinçsiz'e, bunlar mı "ABD karşıtı"? Güldürmeyin bizi...

Coğrafyamızda Kemalist ve devletçi olan hiçbir şey, anti-emperyalist veya "ABD karşıtı" olamaz...

Ergenekoncular, "Derin (denilen) Devlet" toplaminin bir parçasıdır; tıpkı "Taraf"lı neo-liberallerin de kapitalizmin bir parçası olduğu gibi...

Tam bu noktada Mustafa Bayram Mısır gibi, "Birbirimize 'liberal', Ergenekoncu gibi 'gereksiz' sıfatlar bulmaya gerek yok. Kendini sosyalist sanan liberaller olabilir, birkaç acemi Ergenekoncu da. Sonuçta taktik zeminde çıktığımız yer aynı: Ergenekon karartılmasın!" [8] denmesi mümkün değildir; çünkü bu tutum orta yolcu bir ortalama-dır...

"Liberal"ın liberal olduğu gibi, "Ergenekoncu" da "Derin (denilen) Devlet"ın bir kesimidir; bunlar "gereksiz sıfatlar" değildir; aksine mütahiş gereklidir!

"Gereklidir" çünkü; Ergenekon sadece Ergenekon değildir; ötesindedir; bu nedenle kendimizi liberaller gibi "Ergenekon"la sınırlamayız! Bizim için soru(n), Ergenekon'u ötelemeden ve asla onunla da sınırlanmadan kapitalist devlete karşı mücadeledir...

Sadece "Ergenekon" ile sınırlanırsak, AKP'nin değirmenine su taşırız; ve böylelikle de AKP'nin Ergenekon'uyla sınırlanarak da kapitalist devleti aklamış oluruz!

Yeri geldi altını çize çize aktaralım: "Susurluk'ta ve Şemdinli'de açığa çıkan ilişkilere dokunmamışken hatta yapılmış bir darbenin sorumluları ve anayasası bugünkü ik-

tidar sahipleri tarafından sahiplenirken, 'Ergenekon' soruşturmasını, 'demokratikleşme hamlesi' veya 'Temiz Eller Operasyonu' olarak sunmak bir aldatmacadır. Ayrıca bu körlük hâli AKP'yi parlatma çabasından başka bir şeye hizmet etmez!"[9]

Bir şey daha: AKP'nin ipiyle Ergenekona "karşı" çıkanlar yanılıyorlar!

"İddianame dört dörtlük olsa bile Ergenekon'u demokratikleşmenin merkezine koymak bir efsane. İki darbeciyi yargıladığınızda Türkiye demokratikleşmeyecek. İki tane generalin hapse girmesi bizim arkasına hizalanacağımız bir demokrasi mücadelesi olmaz!"[10]

Abdullah Öcalan'ın, "Ergenekoncuların çok fazla içeride kalacaklarını zannetmiyorum,"[11] dediği koordinatlarda, emekli DGM Başsavcısı Mete Göktürk, NTV canlı yayınında, Susurluk soruşturmasını hatırlatarak, TSK'nın o dönemde Susurluk soruşturmasına sıcak bakmadığını, ortaya çıkmaması için müdahale ettiğini, belgeler olduğu hâlde o dönem albay olan Veli Küçük hakkındaki soruşturma talebini işleme dahi koymadığını anlattı.

Göktürk bugün de Ergenekon soruşturmasıyla hukuki bir sonuca ulaşabilmek için toplum desteği ve siyasi kararlılığın şart olduğunu, aksi hâlde yargının tek başına bir şey yapamayacağını vurguladı. İddianamenin, "Darbe Günlüğü"nü içermediğini belirten Göktürk, bu konunun askeri savcılığın işi olduğunu, sivil savcılarının bu konuda bir şey yapamayacağını altını çizerken, askeri savcılığın da, Genelkurmay Başkanı'nın izin vermesi hâlinde bu konuyu soruşturabileceğini, bugüne kadar böyle bir izin verilmediğini anlattı. Ergenekon soruşturmasında emekli iki orgeneral ve asker kökenli diğer şüphelilerin gözaltına alındığına dikkat çeken Göktürk'e göre, iddianamedeki "TSK'nın bu davayla ilgisi yoktur" ifadesi de, TSK'dan Cumhuriyet Savcılarına yapılan "Biz size kolaylık gösterdik, bizi yıpratmayın" telkini sonucu kondu.[12]

NTV-MSNBC'deki bu haberin gerçeği yansıttığına itiraz eden bir

"Deniz'lerin askeri cuntaların oyuncağı" olduğunu söyleme arsızlığına uzanan demogoji yelpazesi "solcu" falan değildir... "Köpeksiz köyde değneksiz dolaştığı"nın sanan kof bir efelenme, geçmişte kim bilir nerelerden kaynaklanan kuyruk acılarının, utançların "tersyüz" edilmesidir, işte o kadar...

neo-liberal ya da ulusal "sol"cu var mıdır acaba?

Evet ortadaki soru(n), "farklı" fraksiyonlar arasında dalaşmadır; üzerine "büyük fırtınalar" kopartılan "Birbirlerini yesinler"le kastedilen budur...

Bu arada "Birbirini darbecilikle ya da şeriatçılıkla suçlayanlar, aslında siyasal iktidarda egemen sınıfın hangi fraksiyonunun hegemonik güç olacağı kavgasının üstünü örtmekten başka bir şey yapmıyor...

En baştan söylemek gerekirse, bu ülkede ne bir darbe ne de bir şeriat tehlikesi var. Ülkede darbe tehlikesi yoktur, zira darbeye gerek yoktur. Ya da şöyle söyleyelim: Birincisi, ülkenin ekonomik göstergeleri, sınıf mücadelesinin düzeyi, darbeyi gerektiren bir seyrizlemez. İkincisi, bugüne kadar olduğunun tersine, olası bir darbenin, ABD'den, AB'den ya da başka bir ülkeden uluslararası bir destek bulması olanaksız. Böylesi bir dış destek olmadan askeri bir darbenin olma olasılığı çok zor, hatta imkânsız. Üç beş generalin emekli olmadan önce darbe yapalım mı yapmayalım mı diye konuşması darbe koşullarının oluştuğunun göstergesi değildir." [13]

Bunları ifade edenlerin neo-liberaller tarafından bir çırpıda "Ergenekoncu/ Darbeci" ilan edildiği "absürd" ile uğraşacak değiliz; ancak bunu "sanrı=halüsünasyon"dan öte bir anlam taşımadığını da ifade etmekten geri duracak değiliz... [14]

Radikal sosyalistlerin, ucuz "iddialar" ile uğraşmasını gereksiz görüyoruz...

"Sol liberal" adını takan bu adamlar, Örneğin Ertuğrul Kürkçü

gibi devrimci mücadelenin içinde ve "içerde" yapılması gerekenleri yapmış ve hâlâ yapmakta olan (onu en son 1 Mayıs 2008'de, kalbine takılan stendlere aldırılmadan, Şişli'de polis panzerinin önünde görmüşük) birinin, "Ergenekon'a yeterince karşı çıkmayıp, demokrasi mücadelesinde sınıfta kalmakla suçlanması"ndan; Kütahtyalı reklamcı demagogun, [15] "Deniz Gezmiş'lerin askeri cuntaların oyuncağı" olduğunu söyleme arsızlığına uzanan demogoji yelpazesi "solcu" falan değildir... "Köpeksiz köyde değneksiz dolaştığı"nın sanan kof bir efelenme, geçmişte kim bilir nerelerden kaynaklanan kuyruk acılarının, utançların "tersyüz" edilmesidir, işte o kadar...

Onlar yenilginin, vazgeçişin, AB'ciliğin "has çocukları"dırlar; ve ayrıca da ulusal "solcular"la aynı tezgâhın mamûlleridir...

"SOL LİBERALİZM/ ERGENEKON" DENKLEMİ

"Nasıl" mı? "Sol Liberalizm/ Ergenekon" denklemine ilişkin olarak bakın Sungur Savran nelere dikkat çekiyor:

"Sol liberalizm bir yenilgi ideolojisidir. Tam bu nedenle, 1980'li yılların boşluğunda çok hızlı bir gelişim göstermiştir...

"Kemalist hareket, en azından bazı ülkelerdeki anti-sömürgeci, anti-emperyalist veya ulusal bağımsızlıkçı (ne dersek diyelim) hareketlerden farklı olarak, Türkiye toplumu tamamen Batı'nın bir replikası, bir kopyası, olduğu gibi bütün kurumlarıyla Batı'nın benimsediği bir tekrarı hâline getirmeye yönelik bir hareketti... 'Muasır medeniyet seviyesine yükselmek' Kemalistlerin o günden bugüne temel şiarı olmuştur. O muasır medeniyet, kesinlikle Batı medeniyetidir. Türkiye burjuvazisi (Kemalist burjuvaziden bugünkü TÜSİAD burjuvazisine kadar) emperyalist Batı'ya tamamen bağlıdır. Zaten Türkiye'nin bugünkü sorunlarının önemli bir bölümü, bu angajmanın tehdit altında olduğu kuşkusundan doğmaktadır...

"Ulusalçılık ile sol liberalizm arasında birtakım ortak noktalar var. İkisi de Türkiye toplumunun

dinamiklerini incelerken sınıf meselesini bir kenara bırakıyorlar. Buradaki ortaklık, sınıf mücadelesini bakış alanlarının dışında bırakmaları... İkincisi, iki taraf da aslında Türkiye'nin kapitalist temelini daha modern ve ileri olmasını arzular; ama bir tanesi bunu yolunu dünya sistemiyle bütünleşmede arıyor, diğeri -en azından görünürde- kapitalist temelde, AB dışında bir gelişmeyi öngörüyor...

"Sol liberalizm, Türkiye burjuvazisinin belirli bir eğiliminin tam destekçisidir ve onun peşinden gider. Ulusalçılık da burjuvazinin başka bir ihtiyacını ifade eden bir eğiliminin ardına takılır. Bazen de tutumları bulanık kalır, nebula benzer...

"Türk Silahlı Kuvvetleri, Avrupa Birliği'ne karşı bir güç değildir... TSK, 1950'li yıllarda Batı'ya yönelik sürecini ilk takip eden güçtür. Bütün tarihi boyunca AB'ye girmeyi istemiştir. İki amacı vardır bu yolda: Birincisi, Yunanistan'ın AB'ye girmesi karşısında stratejik bir kayba uğramamak; ikincisi, Ortadoğu dünyasının çalkantılı, savaşlara ve darbelere açık ortamına sürüklenme tehlikesi karşısında Batı dünyasına angaje olarak, stratejik güvenliğe ulaşmak. Sorun, zamanlamadan ibarettir...

"Netice itibarıyla TÜSİAD (burjuvazisi), yani tarihsel olarak ilk fraksiyonu, MÜSİAD'ı, İslâmi burjuvaziyi, Anadolu'dan kaynaklanan yeni finans kapital fraksiyonunu baskı altında tutuyor. Onların da belirli kültürel eğilimleri var, bu mücadele alanında aynı zamanda artı değer ve sermaye kaynakları üzerine bir mücadele.

Yani, Türkiye'de kurulmuş olan ve askere çok yaslanan o baskıcı yapıya karşı bir ölçüde mücadele etmek zorunda kaldığı için AKP, daha demokratik hakları savunmuş gibi bir görüntüye oynayabiliyor. Ama ne zaman burjuvazinin arasında bir çelişki gündeme gelse, bu mücadele hemen bitiyor ve AKP, Refah Partisi gibi tamamen 12 Eylül'cü yapının zemininde hareket ediyor. Son 1 Mayıs 2008 bunun kanıtıdır..." [16]

Neo-liberaller, ne denli "solcu" olduğunu "iddia" ederse etsinler; devrimci sola, radikal sosyalizme, isyana ve isyancı gelenekler ile devrimci mücadele tarihine karşı demogojik ve de arsız yöntemlerle yalana sarılmış piyonlardır...

NEO-LİBERALLER NE YAPAR, NEYE YARAR?

Neo-liberaller, ne denli "solcu" olduğunu "iddia" ederse etsinler; devrimci sola, radikal sosyalizme, isyana ve isyancı gelenekler ile devrimci mücadele tarihine karşı demogojik ve de arsız yöntemlerle yalana sarılmış piyonlardır...

Hayır; Hakan Tahmaz'ın bile, "Etyen'in [Mahçupyan] sorunu sola" [17] demek zorunda kaldığı koordinatlarda; onları dair betimlememiz "sert" değil; sadece gerçektir; ve bırakınız biz bunları telaffuz ettik diye neo-liberalizmin medyatik simaları rahatsız olsunlar!

A. Campbell'in ifadesiyle, "Neo-liberalizm, kapitalizmin bir örgütlenmesidir" [18]

Mahir Sayın'ın, "Söylenenler açık ve basit: 'Devrim dediğiniz işin olacağı yok. Onun için demokrasinin gelişmesine katkıda bulunacak bir şeyler yapın. Ve bu bir şeylerin yolu da Ergenekon'a karşı, AKP'ye de yandaş ya da hayırhah bir tutum takınmaktan geçer! AKP sıkıştığı şu aralıkta AB ile ilişkileri yeniden geliştirmek zorunda kalacak ve böylece demokrasinin gelişmesi de sağlanacaktır" [19]

Kenan Kalyon'un, "Onlar küreselleşmeyi iyi buluyor" [20]

Tekirdağ 1. Nolu F Tipi Cezaevi'nden Ergin Atabey'in, "Liberal sol aydınların klasik anlamda ulusalci ile AKP ayrışımını yapmaları, Sovyet sosyalizminin yıkılışı sonucu yaşadıkları zihni helezoni sonucu AB'ci ipe sarılıp hayal kırıklıklarının açtığı zihni yaralarını tedavi ederken yaşadıkları savrulmuşluğun sonucu olarak, biraz da klasik aydınlanmacılara özenmelerinin sonucudur.

'Demokrasi yanlıları ile ittifak' veya 'kötünün iyisi ile ittifak' gibi

kimi teorik analizleri' savunan 'Liberal sol aydınların toplumla bağları yoktur. Akademik alana sıkışmış anaakım görsel ve yazınsal medyanın merkezine yerleşip aydın despotizmi yapıyorlar... 'Ordu geliyor' deyip Kürtleri AKP ve AB'ciliğin soysuzlaştırılmasına teslim olunmasını sağlık veriyorlar" [21]

Levent Tüzle'in, "Sol liberaller emperyalizme bağlı" [22]

Fırat Mollaer'in, "Emperyalizmin sol terminolojiye ait bir kavram olduğunu düşünürsek, liberal sol, sol olduğundan kuşkuya düşürecek, liberalizm dozu kaçmış bir 'sol'dur" [23] diye betimlediği "Onlar demokrat" mı?

Hayır, hayır, ne münasebet?

Siz bakmayın "eski(meyen) PDA"cı Hadi Uluengin'in, [24]

"... 'Liberal' kelimesiyle, 'bırakınız yapınlar, bırakınız geçsinler' e indirgenecek bir iktisadi yaklaşımı değil, sözcüğün nüvesindeki felsefi, fikri ve siyasi boyutu kastediyorum.

Bunu bugün özgürlükçülük, demokrasiler ve sivilizm olarak da tercüme edebiliriz.

Tekrar sadede gelirse, evet, 'liberalizm' ve 'sol' en baştan beri kan kardeşler.

Daha doğrusu, 'sol' kavramı zaten liberal düşüncenin çocuğudur.

Öndan doğmuştur," [25] zırvasına!

"Liberalizmin, özgürlük alanı sınırlıdır. Fikir ve siyasal alanda özgürlükleri savunur, ama özgürlük alanını ekonomik alana kadar genişletmez. Ekonomi alanını özel alan ilan ederek, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti koruma altına alır. Liberalizm, fikir özgürlüğünü politik özgürlüklerin arkasına saklanarak, kapitalizmin anti-hümanist ve anti-sosyal özelliklerini gizler"; [26] bunu hâlâ bilmeyen var mı? Varsa ne yazık!

Zırvalar ile uğraşmak yerine anımsayın: "Kendine bağımsız sol aydın diyen bu grubun Türkiye'de hemen her sol grupla çatışma içinde olup bir tek AKP ile anlaşması garip değil mi?" [27]

Bizce garip değil! Çünkü onlar, olsa olsa AKP ve AB kadar "demokrat" tırlar; iyi de AKP ve AB ne kadar "demokrat" tır ki!?

Neo-liberaller istedikleri kadar "inkâr" etsinler; ortada AKP ile, ister "işbirliği"; ister "ittifak"; isterse "destek" (bir başka niteleme de mümkün!) denilebilecek bir "durum"/ "kompozisyon" vardır!

Emre Aköz bunu (Murat Belge karşı çıksa da!) "ittifak" olarak be-timleyip, şunları diyor: "Peki, 'ittifak' denilen durum nasıl ortaya çıktı?

Bu soruya cevap verirken kullanılması gereken anahtar kelimelerden bazıları şunlar: 'Avrupa Birliği', 'özelleştirme', 'küresel bütünleşme'...

AKP hem sınıfsal özellikleri nedeniyle, hem de bürokratik elite karşı kendini korumak için bu üç sürece sarıldı.

Sarıldığı ölçüde de liberal sol entelektüel çevrelerden destek aldı.

Yani AKP 'demokratlarla dolu'ya da 'doğası demokrat' bir parti olduğu için desteklenmedi.

Demokrasi (ve ayrıca 'insan hakları' ve 'hukukun üstünlüğü') Avrupa Birliği sürecinin adeta 'doğal' bir sonucu olduğu için AKP desteklendi!"[28]

Soru(n) tamı tamına budur, böyledir; hazin, karşılıksız ve durmaksızın meçhullere ertelenen AB sevdası, "liberal solcu"ları AKP'nin "image-maker"lığına soyunmaya yöneltmiş, AKP'nin "muhafazakâr-dindar" tabanının sınırlarını aşan bir sempati (ve oy) devşirmesine katkıda bulunmuştur. "Tutsakların özgürlüğü, zincirlerinin uzunluğu ile ölçülür," diye Stanislaw Jerzy Lec'in sözündeki üzere!

AKP PARANTEZİ

Evet, evet; bu durum, "AKP'nin yanına düşmeyeceğim derken sekte-lik tuzağına düşmemek gerekir,"[29] düşüncesi(zlığı)nin meş-ulaştırdığı AKP felaketinin değirme-ğine su taşıdı...[30]

Örneğin "AKP'nin politikaların-ın Derviş'in politikalarının devamı olduğu ortada"yken;[31] Baskın Oran, Taraf'tan Neşe Düzel ile rö-portajında aynen şunları diyebili-yor:

"Şu anda Türkiye'de tek bir sorun var. O da, darbe yanlılarını tasfiye etmek. Ben bir solcu olarak

Soru(n) tamı tamına budur, böyledir; hazin, karşılıksız ve durmaksızın meçhullere ertelenen AB sevdası, "liberal solcu"ları AKP'nin "image-maker"lığına soyunmaya yöneltmiş, AKP'nin "muhafazakâr-dindar" tabanının sınırlarını aşan bir sempati (ve oy) devşirmesine katkıda bulunmuştur.

darbecileri tasfiye etmek için AKP dahil gereken yerlerle koalisyon yaparım"!

Prof. Dr. Ayşe Buğra, "İnsanların AKP'ye oy vererek irrasyonel seçim yaptıklarını düşünmemek lazım,"[32] hikmetini buyururken; Ayşe Kadioğlu da ekliyor:

"2002'den bu yana AKP'yi devirme planlarının yapıldığı bir ülkede yaşamaktayız. Bugün siyaseti savunmak, beğensek de beğenmesek de bir nebze AKP'yi savunmak anlamına geliyor. Belki buna bir de 'maalesef' eklemeliyim; aksi takdirde kimbilir nasıl adlandırmalarla yaftalarla karşı karşıya kalırım!"[33]

Ayşe Kadioğlu'nun, 2002'den beri "siyaseti savunma"yı, "AKP'yi savunmak"a eşitlediğini görüyoruz. İyi de bundan öncesinde, Ayşe Kadioğlu "siyaseti neyle savunuyor"du? Bunların içinde Kürtlerin, emek mücadelesinin yeri var mıydı? Veya 2002'den sonra "siyaseti savunma"yı, "AKP'yi savunmak"a eşitleyen Ayşe Kadioğlu, Kürtleri, emek mücadelesini bu dediklerinin neresine koyuyor?

Ya da Yüksel Taşkın, "AKP'nin, Avrupa'da örneklerini gördüğümüz demokrasilere benzer bir demokratikleşme hamlesi yapması mümkündür,"[34] derken 1 Mayıs 2008'i, Deniz Feneri'ni, Kürtleri vd'lerini göremeyecek kadar körleşti mi?

Ece Temelkuran'ın, "Sol 'ayaklar' ve sağ kafalar"[35] saptaması yersiz değil; evet köklü bir kopuş yaşanırken; İsmet Berkan'ın, "Şu anda Türkiye'yi AB'ye sürükleyen motorun adı Adalet ve Kalkınma Partisi olduğuna göre onu desteklemek gerekir" düz mantığı baskın çıkmış görünüyor. Yalnız bu mantıkta da bir sakatlık yok mu: 'AB

motoru' sayılan AK Parti, 'yargı darbesi' girişimine kadar o motoru durdurmamış mıydı ve şimdi motor eğer çalışacaksa 'yargı darbesi girişi-mi' sayesinde çalışmayacak mı?"[36] uyarısının altını çizip, yüksek sesle soruyoruz:

"Niçin AKP, 2003 yılında MİT tarafından önüne getirilen böylesi bir örgütlenme için hemen düğmeye basmadı?

Niçin AKP, Şemdinli Savcısına müstahak görülen o tasfiyeci ve suç-çu örten bir anlayışa ortak oldu?

Acaba o iddianamede suçlanan kişinin muvazzaf olması ile bugünkü Ergenekon'da suçlananların emekli olması arasındaki statüko farkı dikkate alınmış mıydı?

Niçin AKP, ÖDP başkanı Ufuk Uras'ın darbe ile ilgili soru önerge-sini bugüne kadar desteklemedi?

Niçin AKP -komik ama aslında yargı dememiz gerekiyor!- 'Darbe Günlükleri'nin iddianameye alın-masını engelledi? Böylece diğer iki kuvvet komutanı 'darbe yaptıkları gerekçesiyle' yargı karşısından kaçırılmış mı oldu? Yine darbe süreci-nin Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök tanık olmak/sorgulanmak-tan böylece yırtmış mı oldu?"[37]

Aynı konuda Ertuğrul Kürkçü de ekliyor: "Sabah gazetesinde Ecevit Kılıç'ın sorularını yanıtlayan Radikal yazarı Oral Çalışlar'a göre, '...Darbeye de, AKP'ye de karşıyız diyen üçüncü yol teorisi hayal, gerçekçi değil. Solun öyle bir üçüncü yol yaratabilecek birikimi yok. Üçüncü yol veya kutup demek, kuvvet demek. Hangi kuvvetle, arka-kanda kitleler mi var yoksa işçi sı-nıfı mı var? Hiçbiri yok. Burada iki kutup var, devlet içindeki derin yapı-lardan hesap soran kutup, diğeri de bu hesabı engellemeye çalışan kutup. Üçüncüsü yok. Sosyalistlerin aldığı oy binde birlerde, binde yarımarda. Onun için taraf olması mümkün değil."

Ecevit Kılıç üstelıyor: 'O zaman AKP de aynı kutupta...' Oral Çalış-lar yanıtlıyor: 'AKP de bu tarafta, doğru. Esas olarak bu soruşturmayı yürüten savcılar var, mücadele yürütüyorlar. Arkadaşlarımız Hrant Dink'i, Ahmet Taner Kışlalı'yı, Uğur Mumcu'yu, Musa Anter'i öldüren-

lerden hesap soruyorlar. Bunların üstüne gitmek bizlerin yani solcuların işi. Şu an Türkiye AB trendine girdi. Soğuk Savaş dönemi hesaplaşmasını daha yeni yaşıyor.'

Acaba neresini düzeltmeli?

AKP 'devlet içindeki derin yapılardan hesap soran kutup' mu gerçekten? Öyleyse AKP hükümeti, devlet içindeki 'en derin yapı'nın imalatı Şemdinli bombalamalarını soruştururken Genelkurmay'ın kapısına dayanan Van Savcısı'nın karga tulumba meslekten atılmasına neden önyak olmuş olabilir? Ya da 'Ergenekon' soruşturmasını AKP yürütüyor olabilir mi gerçekten? Yoksa Deniz Baykal, Ergenekon soruşturmasını yürüten savcılar 'AKP'nin siyasi işlerini yürütmek'le suçlarken haklı mı?"[38]

Toparlarsak AKP yandaşı neo-liberallerin kulağına küpe etmesi gereken şey şudur: "Her kim AKP'den geleceğe dönük iyilikler bekliyorsa, tezelden bazı sorular sorup, yeminli, billahli, noterli, tasdikli yanıt almaya çalışmalıdır. Çünkü şu andan başlayarak, AKP'nin önünde uzanan yol, onunla 'yol arkadaşlığı' edenler için büyük hayal kırıklıklarıyla, 'Sen de mi Brütüs' iniltileriyle, arkadan vurulma, önden çelmeleme, itibardan düşürülmeyle doludur..."[39]

Bu, mevcut ya da yakın geleceğin konjonktürü bir yana, eşyanın tabiatı gereğidir: Bir başka deyişle, kendini hiçbir zaman, hiçbir vesileyle "siyasal liberal", "demokrat" vb. olarak nitelemeyen ve/fakat her zaman "muhafazakâr" olduğunu övünçle ilan eden, "İslâmcıların en liberali, liberallerin en İslâmcısı", neo-Osmanlı (yeni-muhafazakârlığın Türkiye versiyonu) AKP'nin doğası gereği...

NEO-LİBERALİZM "SOLCU" OLABİLİR Mİ?

Devam edersek: "Liberalizm ile demokrasi arasındaki en temel ayrılık şudur: Liberalizm, kendini hukuk alanında eşitlik ile sınırlar..."

"Demokrasi ise, liberalizm gibi kendini hukuksal alandaki eşitlik ile sınırlamaz; hayatın her alanında eşitlik ilkelerini dile getirir. Yani de-

AKP 'devlet içindeki derin yapılardan hesap soran kutup' mu gerçekten? Öyleyse AKP hükümeti, devlet içindeki 'en derin yapı'nın imalatı Şemdinli bombalamalarını soruştururken Genelkurmay'ın kapısına dayanan Van Savcısı'nın karga tulumba meslekten atılmasına neden önyak olmuş olabilir?

mokrasinin eşitlik talepleri, sosyal ve ekonomik alanı da içermektedir. Demokrasi liberalizmi içerir, liberalizm demokrasiyi içermez."[40]

Sol-liberal bir bakış açısını tanımlayan, bu bakışın doğasını yansıtan birkaç temel unsur [daha] var. Bunlardan birincisi, ekonomik hayat ile siyaset arasına bir sınır çizilmiş olmasıdır. Bu durumda demokrasi, piyasa ilişkilerinden, ekonomik politikalarından apayrı bir olgu olarak görülecektir. Bu tür bir yaklaşımın zorunlu sonucu, aslında her ikisi de başka türden gericiликler üreten AKP'nin liberal-muhafazakârlığının, CHP'nin ulusalcı-statükocu yaklaşımından daha 'ilerici' görülmesinden başka bir şey olmayacaktır. Oysa bugün CHP gerici politikalar üretiyor, ama bu gericilikte AKP de onunla yarışıyor. Zira AKP, piyasa ekonomisinin gereklilikleri ve zorunlulukları, yani egemen sınıfların ihtiyacı olan her ne ise onu, sadece onu uyguluyor, bu da yoksulluğun, gelir farklılıklarının vb. baş nedeni olarak ortaya çıkıyor. Kaldı ki, ekonomik hayatta, çalışma hayatında, mülkiyet ilişkilerinde demokrasi olmadan siyasette demokrasi olmaz/olamaz. Eğer böyle olmasaydı, bir taraftan 301 değiştirilip sözüm ona daha demokratik hâle getirilirken diğer taraftan emekçilerin temel haklarının birçoğunu gasp eden SSGSS yasası Meclis'ten geçirilmezdi. Böylesi bir politika gericilik değildir de nedir? Kaldı ki, bir taraftan 'benim temel dünya görüşüm Marksizm'in sınıfsal ve diyalektik yaklaşımıdır,'[41] denilirken, diğer taraftan üniversitelerin paralı hâle getirilmesini savunmak,[42] Abdullah Gül Cumhurbaşkanı seçildi diye 'Türkiye çok iyi gidiyor'[43] yorumları, ya

da ne bileyim, 'Türkiye'nin iyi yönetimi' çağrılarında bulunmak[44] yukarıda bahsedilen ekonomi ve siyaset arasındaki bağın koparılmasından kaynaklanan bir eksik ve yanlış yorumdan başka bir şey değildir.

İkinci unsur, sol-liberalizmin Kemalizm'e karşı duymuş olduğu saplantıdan ibarettir. Nitekim tarih, bir kez devlet ve sivil toplum arasındaki bir mücadele olarak görüldüğünde, bütün antidemokratik uygulamaların ve baskıcı devlet anlayışının temel kaynağı olarak Kemalizm gösterilir. Sanki ceberut devlet sorunu egemen sınıfların ihtiyaçlarından, politikalarından, daha doğrusu hegemonik bir güç olamamasından kaynaklanmıyormuş gibi. Böylece sınıflardan ayrı bir devlet ve onun ideolojisi olan Kemalizm tanımıyla karşılaşırsınız ki, egemen sınıfları bile böylesi bir Kemalizm karşısında mazlum(!) gösterme başarısı sol-liberallere aittir. Dolayısıyla, aslında hâkim sınıfların fikirlerinin aynı zamanda egemen fikirler olacağı da böylece gözlerden kaçırılmış olur.

Üçüncüsü, sol-liberalizmin kapitalist dünya ekonomisiyle, daha doğrusu emperyalizmle bütünleşme politikasıdır ki, en basitinden AB gibi emperyalist bir organizasyona üyelik savunusu, a da Türkiye-AB, Türkiye-ABD ilişkilerine vermiş olduğu önem bunun göstergeleridir. Ne var ki, bir taraftan emperyalizmle bütünleşmek isteyen bir sol-liberal, diğer taraftan ulusalıcıları 'faşistlik'le suçluyor, dolayısıyla Poulantzas'ın kemiklerini sıplatıyor: 'Emperyalizmden söz etmek istemeyen birinin faşizm konusunda ağzını açmaması gerekir.'[45]

Ve nihayet dördüncüsü, demokratikleşme ya da kendi deyişleriyle ceberut devlet anlayışının yıkılması yoluyla, kapitalist devletle uzlaşma ve onu muhafaza etme politikasıdır. Bunun sonucu ise, ister istemez sınıflar arası bir barış ilan etme ve reformlar aracılığıyla toplumsal barış üretmeye çalışmaktan başka bir şey değildir."[46]

Kapitalizmin seçeneklerinden biri olarak neo-liberalizm, elbette

emek düşmanıdır; ve sonuna değin sermayenin kampındadır!^[47]

"Liberal solun en az azınlıkların haklarından söz etmek kadar emeğin temsil edilemeyeşinden söz etmeyişi, ya da emek-sermaye karşıtlığı üzerinden değil de vatandaş-devlet karşıtlığı üzerinden siyaset yapmayı yeğlemesine ne anlam verelim?" sorusun dillendirerek, "Kapitalist değerler sorgulanmalı" diyen Meryem Koray ekler: "Kısaca, daha hızlı büyüme, daha çok ve verimli çalışma, sonu gelmeyen zenginlik beklentisi gibi kapitalist hegemonyanın hem sonucu hem güvencesi konumunda olan kavramların ve değerlerin hegemonyası da sorgulanmalı. Küreselleşen kapitalizmin ille de topla, tüfikle hüküm sürmediği, -gerçi bu yanı da eksik değil, -ancak bilgi ve kültürel emperyalizm yoluyla askeri ve siyasal emperyalizmden daha güçlü olduğunu unutmak mümkün değil. Bu talan imparatorluğu şimdiki insanlık ve yeryüzü için en büyük tehdidin kendisi olduğunun görülmesine izin vermediği gibi, tüketici yanıyla ele geçirdiği bireyleri de en büyük müttefiki yapmakta. Bu nedenle insan eseri olduğu bilinen küresel ısınmanın gerçekçi biçimde önlenmesi için durdurulamayan büyüme ve sonu görülmeyen zenginlik anlayışının gözden geçirilmesine ihtiyaç varken, çevreci endüstri ve ürünler gibi yeni piyasalar yaratılması çare olarak sunulmaktadır."^[48]

O hâlde, "Bir zamanlar 82 Anayasası'nın en büyük destekçisi olanların ya da 90'lı yıllarda demokrasi katledilirken seslerini çıkarmayan"^[49] neo-liberalleri "kapitalist seçenek(sizlik)" kapsamında ele almayan bir radikal sosyalistlik, devrimcilik ve hatta demokratlık hiçbir şeye yaramaz!

Hayır, hayır kimse bizden "nezaket kuralları gereği", susmamızı ve sözümüzü yumuşatmamızı beklemesin...

Susmak ve sözümüzü yumuşatmak, tuzağa düşmek anlamına gelecektir; bu tuzağa düşmek istemeyen radikal sosyalistler, "Alayına isyan!" diyerek, egemenler arası güç mücadelesinde taraf olmak yerine,

Susmak ve sözümüzü yumuşatmak, tuzağa düşmek anlamına gelecektir; bu tuzağa düşmek istemeyen radikal sosyalistler, "Alayına isyan!" diyerek, egemenler arası güç mücadelesinde taraf olmak yerine, sosyalist siyasetini var edebilmek adına yapabileceği her şeyi kendi yolunda yapacak!

soyialist siyasetini var edebilmek adına yapabileceği her şeyi kendi yolunda yapacak, konuşacak, mücadele edecek!

Ve nihayet bu kapsamda Hüseyin Çakır'ın, "Bir süredir gazete sayfalarında devam eden 'sosyalist sol'da ayrışma, kırılma tartışmasının özü; devrimcilik-Marksizm-Leninizm ile reformculuk, revizyonculuk-eleştirel Marksizm tartışması. Reel politik gelişmeler karşısında farklı tutum alınması"dır; "Bu ayrışma sol adına iyi bir şey. Kim nerede durduğunu açık seçik ortaya koyarsa dost kalmanın ve iki farklı sol olarak iş birlikleri yapmanın zemini oluşmuş olur. Yoksa birilerinin söylediği gibi, o veya bu solu kimse yok edemez. Ortada düşünce varsa o düşünceleri benimseyenler olacaktır,"^[50] demesine gelince!

"Reformcu" Bernstein ya da "revizyoncu-eleştirel" Kautsky veya onların getirisi olarak Rosa Luxembourgu katlettiren Noske ne kadar "demokrat" / ve "sol" ise, onların bugünkü takipçileri de o kadar "demokrat" / ve "sol"durlar!

"İttifaklar meselesi"nde radikal sosyalistlerin bu gerçeği ve kaçınılmazlıklarını unutup, göz ardı edeceklerini ummayın sakın ola...^[51]

"SOL" DEYİNCE!

Nuray Mert'in ifadesiyle, "Solu mahkûm etme"nin^[52] moda olduğu "Post-modern Zamanlar"da en çok (ve sistemli) çarpıtılan kavram "sol"dur!

Elbette bunda, "sol" üzerindeki devasa "sağ etki" ile "solun sağcılaştırılması" veya "muteber solculuk"^[53] arayışlarının rolü büyüktür!

Ayrıca hemen herkesin; İdris Küçükömer'in, "Bu memlekette sol,

aslında sağdır! Sağ da aslında soldur," sözüne gönderme yapıp, "sol üzerine ahkâm kesme"yi gündelik spor hâline getirdiği koordinatlarda gülelim mi, ağlalım mı! Bakın iki faşist eskisi "liberal" de "sol üzerine görüş(lerini)" nasıl ifade ediyor!^[54] ...

Taha Akyol, "Devrim Sevimay arkadaşımızın 'Sol Çıkışını Arıyor' adlı yazı dizisinde Hasan Bülent Kahraman'la Fuat Keyman'ı okuduğumda, 'Böyle bir sol olsa, ben oy verebilirim' dedim.

Zaten onların anlattığı türden güçlü bir sol partiye Türkiye'nin ihtiyacının olduğunu eskiden beri yaşıyorum.

Mesut Yılmaz'la Tansu Çiller'e kızdığım da Ecevit'e, DSP'nin Güvercin'ine oy verdiğim de oldu. Ecevit'in Başbakanlığı dönemindeki reformlara destek verdim.

Baykal'ı da 'Yeni Sol' dediği dönemde yazılarımda desteklemiştik... Solun derdi sana mı düştü diyebilirsiniz; keşke bana kadar düşmeseydi!"^[55] derken; Mümtaz'er Türköne de ekliyor: "Soyut analizlere, felsefi argümanlara ihtiyaç hissettirmeyecek kadar sade ve basit bir durum var karşımızda. Buna rağmen gerçekler, zengin sol birikimin kaldıramayacağı kadar ağır. Adi gerçekler güzellim teoriyi berbat etmeye devam ediyorlar. Hem basit, hem de ağır gerçek şu: Türkiye'de sol adı verilecek bir siyasî düşünce veya akım artık yok.

Bugünlerde fazlasıyla göz dolduran Ufuk Uras, DTP oyuyla ÖDP'yi temsil eden, gerçekte temsil kabiliyeti olmayan bir figür. Keskin sol grupların hiçbirinin, marjinaliğin sınırlarını aşan bir temsil kabiliyeti yok. Marksizm'in devasa külliyatı sadece nostaljilere hizmet ediyor."^[56]

Bu denli zayıf, zaaf, marjinal ise, neden hâlâ sol ile uğraşıyorlar?! (Şükrü Argın'ın da, "Türkiye'de 'sol' ya da 'solculuk' varlığından pek hazzedilmeyen, ancak tuhafı aynı zamanda yokluğundan da epeyce yakınılan bir şey..."^[57] der!)

Yeri geldi açık, açık söyleyelim: Onların "sol" dediği "sol" falan değildir; asla olamaz da...

“Nasil” mı? “Neden” mi?
Siz bir radikal sosyalistin “iyi ve yetkin bir faşist hareket isteyeceğini, ona oy vermesi”nin mümkün olacağı kanısında mısınız?
Eğer değilseniz, ki doğru olan budur; ne Taha Akyol’u, ne Mumentaz’er Türköne’yi muhatap alamazsınız!

Tıpkı “Sol”da habire bir arayış var...

Sol’un suyu çıkıyor.

Çünkü Sol’un kafası karışık.[58]

Sol dedikleri CHP’de umduklarını bulamayanların oluşturduğu topluluk anlamına geliyor” vurgusuyla dilinin altındaki baklayı çıkaran Ergun Babahan’ın, “Yapılması gereken, yola Sol diye değil ama demokrasi, insan hakları, hukukun üstünlüğü diye çıkmak,”[59] deyişini de ciddiye alamayacağınız ve almamanız gerektiği gibi!

Onların istediği, tıpkı neo-liberallerinki gibi, sürdürülemez kapitalizmin “solu”dur!

“SOL”/“SOLCULUK” BU MU?

Örneğin “solculuk”/ “sol” denildiğinde aklına hâlâ CHP gelenler gibi...

Mesela Diyarbakır Baro Başkanı Sezgin Tanrikulu, “Makul yol CHP-DTP işbirliği,”[60] derken; Mustafa Özyürek de, bizleri güldürmek pahasına, “27 Mayıs, 12 Mart ve 12 Eylül askeri darbelerinden sonra tekrar demokratik düzene geçilmesi için CHP’nin çabalarına tarih tanıklık,”[61] diyebiliyor!

Oysa Erol Katırcıoğlu’nun ifadesiyle, “CHP hiçbir zaman sol olmadı”;[62] “CHP’li dostlar alınmasın ama CHP ve sol yan yana? Ne alâkâ!”[63]

Hayır bu (çıkamaz) “yol” bizim değildir; olmamalıdır; olamaz da...

Tıpkı DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi’nin, “Türkiye sola susamış vaziyette. Burada bizim yapmamız gereken AKP’nin netliğine, ideolojisine karşı aynı netlikte cevap verebilecek sosyal demokrat bir yapılanmadır,”[64] sözündeki (çıkamaz) “yol”un da bizim yolu-muz olmadığı gibi...

Bunlar “sol” falan değil; olsa olsa “solun fotokopisi”!

Tam da bunun için “sol” gibi solun erkekler karşısında kadın, Türk şovenizmi karşısında Kürt, resmi tarih karşısında Ermeni, Sünni karşısında Alevi, neo-liberal vahşet karşısında F-Tipindeki devrimci ısrar, kapitalist sömürü karşısında Tuzla’da işçi ya da öteki olması yani onlarla doğrudan ilişkilene-mesi gerekmektedir...

Böyle olmasa; “Liberallerden farklıyız; sosyalistlere açığız,” diyen 10 Aralık Hareketi’nin Sözcüsü Prof. Dr. Burhan Şenatarlar şunları ekler mi: “Türkiye’de sol başlığı altında iki kanal var şu anda: Bir tanesi daha merkezîyetçi, daha otoriter ve AKP’yi sandıkta yeneceğine inanan, bu konuda kendine de halka da güvenmeyen, bilakis halkı çıkarlarını bir sepet uğruna satabilecek insanlar olarak gören ve hâlâ ‘Solcuyum’ diyen bir kanal. Diğeri de daha özgürlükçü, ama oy alamayan, yüzde 1’leri aşamayan bir kanal”![65]

“Yüzde 1’leri aşamayan kanal”, Ufuk Uras’ın milletvekili olmasında veya Baskın Oran’ın da olamayışında görüldüğü üzere, “merkezîyetçi, daha otoriter” denilenler olmadan hiçbir şey yapamaz...

Ey “10 Aralık”çılar, kendinize, sizde olmayan özellikleri “vehmetmeyin”; aksi taktirde büyük hayal kırıklıklarıyla yüz yüze kalırsınız!

Bir kez daha yineleyeyim: Bu (çıkamaz) “yollar” bizim değildir; “Kemalizm solun önünde engel olmuştur, ama Mustafa Kemal değil,”[66] diyen Zülfü Livaneli’nin işaret ettiği de dahil olmak üzere!

Ve nihayet “sol”la/ “solculuk”la ilişkisi olmayan AB “aşıkları”na gelince...

“Sol, AKP’nin karşısında görünmek adına AB’ye muhalefetle meşgul. AB alanını AKP’ye bırakmak olacak şey mi?

“AB’ye uyum süreci zaten demokrat, hatta sosyal demokrat bir partinin isteyeceği reformları içeriyor mu? Hele ‘Sosyal Avrupa’ modeli tam bizim hedefimiz değil mi? O yüzden Türkiye solunun bir

an önce AB ile barışması gerekiyor,”[67] diyen Sosyal Demokrasi Vakfı (SODEV) Başkanı Aydın Çingir da “karşılıksız AB aşkı”na mahkûm olanlardan...

Ancak... Kazın ayağı hiç de öyle değil!

Örneğin “Sosyal Avrupa Modeli”nin, sömürgeci Kuzey’in Güney’deki “icraatları”yla var olduğunu bildiğimiz için, bu modelin “bizim” olamayacağı gibi...

Bu durumda solu, solculuğa; solculuğu da sola bırakmak; Sezar’ın hakkını Sezar’a vermek gibi bir şeydir...

Bu topraklarda örgütlü sol, devrimcilikle var oldu; devrimciliğe sırtını dönmüş bir “sol iddiası”, sadece ama sadece, Aydın Doğan’ın ya da “egemen medya”nın kalemşörlüğüne soyundu...

Topraklarımızda “sol” olmak devrimcilikle, kapitalizmle sınırlanamamakla, yani varoşlarda olmakla, işçi sınıfının mücadelesinde aktif olarak yer almakla, sömürgecilik karşısında Kürtlerle birlikte olmakla, kadınların cinsiyetçiliğe karşı mücadelesini kapitalist ataerkine karşı verilen mücadeleden soyutlamamakla; F-Tiplerine “Evet” dememekle; ABD’den AB’ye emperyalizme kaşı mücadeleye mümkün-dür...

Tam da bunun için “sol” gibi solun erkekler karşısında kadın, Türk şovenizmi karşısında Kürt, resmi tarih karşısında Ermeni, Sünni karşısında Alevi, neo-liberal vahşet karşısında F-Tipindeki devrimci ısrar, kapitalist sömürü karşısında Tuzla’da işçi ya da öteki, mağdur, madun olması yani onlarla doğrudan ilişkilene-mesi gerekmektedir...

Bunlar böyle oldu mu? Ulusalçılığın ve neo-liberallerin sola mündemîç bir “iddia” ve “tasarrufu” olmayacağını göreceksiniz!

Açıkça itiraf edelim; biz, biz olmadığımız, olmadığımız, ol-madığımız çıktığımız için onlar (ulusalcılar ile neo-liberaller hempa-lar!) “solculuk” oynuyorlar!

Tam da bu koordinatlarda “İnsanlar, her zaman siyasetteki aldatmaların ve aldanmaların aptal kurbanları olmuşlardır ve bütün ahlâksal, dinsel, siyasal ve toplumsal

sözler, bildiriler ve vaatler arkasındaki şu ya da bu sınıfın çıkarlarını aramayı öğrenmedikleri sürece de, böyle kalacaklardır," vurgusuyla V. İ. Lenin der ki:

"Reform ve ilerleme şampiyonları, ne kadar barbarca ve çürümüş görünürse görünsün, her eski kuruluşun, belirli egemen sınıfların zorlanmasıyla ayakta durduğunu görmedikçe, her zaman eski düzenin savunucularının oyununa gelecektir. Ve bu sınıfların direnişini kıranın ancak tek bir yolu vardır; bu da, çevremizdeki toplumun içinde, eskiyi silip atabilecek ve yeniyi yaratabilecek kuvveti oluşturabilen - ve toplumsal durumları yüzünden oluşturmak zorunda olan- güçleri bulmak ve bu güçleri savaşım için bilinçlendirmek ve örgütlemektir..."

E. Fuat Keyman'ın, "Merkez solu nasıl doldurabiliriz?" [68] sorusuna yanıt aradığı koşullarda, sola ve solculuğa dair dediklerimizin onlara hiçbir şey anlatmadığını biliyor; bundan da "beis" duymuyoruz!

Gerçekten de solun gerçeği değil, illüzyonu, manipülasyonu tartışılıyor, konuşuluyor bugünlerde... Kendilerine "sol" diyen neo-liberaler, kendilerini piyasa ekonomisinin "liberal-demokratik" denen politikaları ve bu yeni sağ süreçlerin getirdiği siyasalar üstünden tarif ederlerken; Ahmet İnsel'in, "Solun önemli bir bölümünün, ADD ve müttefiki hareket ve kuruluşların temsil ettiği kalpaklı Kemalizm devrimciliğine sarılmaları, Türkiye sollarının gerçek köklerine dönmesidir," [69] tespitini; bundan hareketle de bizlerin "Ergenekoncu" ilan edilmesini nereye kadar ciddiye alabiliriz ki?

Kim inkâr edebilir? (Ayrıca da kimin haddine!)

Coğrafyamızda askeri darbele rin en büyük mağdurları sol gibi solcular olmuştur. 12 Mart, 12 Eylül zindanlarında en yoğun işkenceleri görüp, ona karşı direnenler de onlardır!

AKP'nin avukatlığına soyunan neo-liberalerin (ki çoğu darbe dönemlerinde yurtdışında olmuşlardır; ne "tesadüf"!) ileri sürdüklerinin tam tersine darbelere kararlılık

Radikal sosyalistlerin örgütlü yaşamı çetelerle, cuntacılarla, faşistlerle, yani kapitalizm ve resmi ideoloji Kemalizm ile mücadele içinde geçti... (Bunlarla mücadele etmeyenler hiçbir zaman radikal sosyalist sayılmazlar!) Nihayet radikal sosyalistlerin veremeyeceği bir hesabı yoktur... (Ama tabii muhatapları-na!)

la karşı çıkıp, savaşanlar, sadece ama sadece radikal sosyalistlerdir.

Dolayısıyla radikal sosyalistleri darbelerin yanında göstermeye matuf (AKP patentli) neo-liberal yalan medyatik olsa da nafiye bir gayretkeşliktir.

Çok uzaklara gitmeye gerek yok; örneğin Susurluk; örneğin Şemdinli! AKP ve öncellerinin burada neyi nereye kadar yaptıkları "sır" değil!

Tam da bu noktada "Solun belirligin bir dağınıklık ve arayış içinde olduğunu, bu koşullarda, bir yandan dejener sol türevlerin, diğer yandan solu gömmek isteyen eğitimlerin ortaya çıkması doğal. Dolayısıyla, Ergenekon türü çeteler konusunda ipe sapa gelmez 'sol' tahliller veya bu dejener türevleri sola mal edip solu mahkûm etmeye kalkışan eleştiriler okumak üzücü ama şaşırtıcı değil," vurgusuyla Mehmet Uğur ekliyor: "Sol, paralegal çetelere karşıdır!" [70]

Radikal sosyalistler, çetelerle, "derin (denilen) devlet"le hep mücadele etti ve ediyor da... Ta bunların egemen medya kalemşörleri tarafından, bırakın telaffuz, tahayyül dahi edilmedikleri zamanlardan; yani Sansaryan tabutluklarından, Mamak'ın kafeslerinden, Diyarbakır zindanlarından beri...

Radikal sosyalistlerin örgütlü yaşamı çetelerle, cuntacılarla, faşistlerle, yani kapitalizm ve resmi ideoloji Kemalizm ile mücadele içinde geçti... (Bunlarla mücadele etmeyenler hiçbir zaman radikal sosyalist sayılmazlar!)

Nihayet radikal sosyalistlerin veremeyeceği bir hesabı yoktur... (Ama tabii muhataplarına!)

Resmî ideolojiyle hesaplaşamışların üzerindeki açık ve örtük Kemalizm etkisinin hâlâ var olduğu soru(n)ların derinlerinde, 12 Eylül 1980 sonrasında ulusalcılar ile neo-liberalerin "muhalafet" nezdinde gerçekleştirdikleri "ideolojik tahribatlar" yatar...

Ha bir de; "İsteksizlik doğuran isteklerden kaçın," der Atinalı Solon; ve neo-liberalizm de "devrimci isteksizlik" doğuran düzen-içi makullük isteğidir!

Bu böyleyken; örneğin 1 Mayıs 2008'i televizyondan seyrederek, "eleştirme"ye cür'et eden zat-ı muhteremlerin, "sol" hakkında ahkâm kesmeye ne hakkı olabilir ki?

"ZAT-I MUHTEREM"LER, "KİFAYETSİZ MUHTERİS"LER VE ZIRVALAR

Evet şimdi geldik, "sol hakkında ahkâm kesen zat-ı muhteremler" meselesine...

Adını koyarak, isimleri zikrederek, açık açık konuşacağız...

"Kimseyi övmeyen, kimseyi kötülemeyen, kimseden yakınmayan, kimseyi suçlamayan olgun insandır," diyen Epictetos'un "ölçüleri"ne uymaması bir yana; Oscar Wilde'in, "Olağanüstü bir başarıya ulaşacağına inanıyorum şu adamın... Bir muhafazakâr gibi düşünüp, bir radikal gibi konuşuyor. Bu o kadar önemli ki şu günlerde" betimlemesiyle bire bir örtüşen neo-liberaler bundan rahatsız olmamalı...

"Zat-ı muhteremler" kapsamında -kısaca- değineceğimiz Murat Belge'nin, Ömer Laçiner'in, Nabi Yağcı'nın ve Oral Çalışlar'ın kişilikleriyle hiçbir sorunumuz yok; ve olamaz da...

Mesele(miz), onların liberal "görüşleri"yle sınırlıdır!

Görülmesi gerek: "Yeni" saflaşma eşliğinde, bir kez daha harmanlanıyoruz...

Sol -aşılammış, eski(meyen) soru(n)larla- "yeniden" şekilleniyor... "Bu tablo, solda yeni bir diziliş gerçekleştiriyor!" [71]

Tam da burada biz de her radikal sosyalist gibi, payımıza düşen bir "iş" yapıyoruz...

Abartısız, hilafsız hepsi bu ka-

dar; veya bundan ne bir eksik, ne de bir fazla...

ÖMER LAÇİNER!

"Türkiye'de 'sol'u çapsız" ilan eden Ömer Laçiner'i, röportaj yaptığı Nagehan Alçı, "Bu ülkedeki sosyalist hareketin mihenk taşlarından birisi Birikim Dergisi'nin Genel Yayın Yönetmeni" olarak lanse ederken, o zat, yani Laçiner haklıyor: "Onlar çapsız diye ben de çapsız olmak zorunda değilim!" [72]

Çiçero'nun, "İnsan ne denli yükselirse gönlü o denli alçalmalıdır," sözünden bihaber olan, "Çok!!! Ama pek çok çaplı!!!!" Ömer Laçiner'e, "çapsız" bulabilme ihtimali de olan "sıradan" bir soru: Bu "çapsızlık"la niye uğraşırsınız! Sonra bunca yıl sonra, bir arpa boyu yol alamamışsanız bu sizin de "çapsızlığı"nın verisi değil midir?[73]

Evet, evet tam da öyledir!

Yıllardır "yenilenme" salvolarıyla "üçü beşten atan" ve "ülkedeki sosyalist hareketin mihenk taşlarından birisi" diye sunulan 'Birikim Dergisi' ve cemaati "tarihi yorumlamak" dışında (o da ne mene yorum ise!) "yaratmak" babında (yanlış da olsa!) ne yapmıştır!?

Bize bunun yanıtını verin!

Evet, evet "Genel sosyalist akım/ hareket içinde hâlen de çoğunluğu oluşturan bir kesim, sosyalizmin ve sosyalist mücadelenin klasik formatı içinde düşünüp davranmaya devam ediyor, bu formatı yorumlama ve 'koşullara' uyarlama bahsinde teşekkül etmiş ayrılıklarını korumakla birlikte, genel olarak bu formatı tartışmaya açan her girişimi, düşünce çabasını 'sapkınlık', 'sosyalizmi, Marksizmi açıkça veya zimmen inkâr etmek'le itham noktasında birleşiyorlar. Sosyalist, Marksist, devrimci gibi saygın ad ve sıfatları kendilerine mahsus sayıp bu 'sapkın'ları kendince 'düşük' saydığı 'demokrat', 'sol liberal' gibi kategoriler içinde değerlendiriyordu. Genel kamuoyundaki izlenim/fikir de hemen hemen aynıydı. Onlara göre de, demokrasinin önemini vurgulayan, meşru müdafaa

Yıllardır "yenilenme" salvolarıyla "üçü beşten atan" ve "ülkedeki sosyalist hareketin mihenk taşlarından birisi" diye sunulan 'Birikim Dergisi' ve cemaati "tarihi yorumlamak" dışında (o da ne mene yorum ise!) "yaratmak" babında (yanlış da olsa!) ne yapmıştır!?

dışında silahlı mücadeleyi, her türlü militer yaklaşımı reddeden; bilinen iktidara odaklı bir siyasal mücadele anlayışından, özellikle de bu tür mücadeleye kilitlenmeyi ve bu kilitlenmenin gereği olan hiyerarşik örgütlenme biçimlerinden uzak duranlar pek de sosyalist sayılmazlar ve hele 'devrimci' olmazlardı," [74] diye "eleştirip"/ "beğenmedik"lerinizi aşmak; ya da söylediğiniz sözün somutu için ne yaptınız...

Boşuna mı demiş Orhan Veli Kanık, "Neler yapmadık şu vatan için/ Kimimiz öldük/ Kimimiz nutuk söyledik!"

Bakın bay Laçiner; "çap" ve "çapsızlık" tartışmaları, nasıl olursa olsun, yapmak" fiili üzerinden anlamlıdır; ortada fiili yoksa "çap" ve "çapsızlık" tartışması abesle iş-tigaldir...

Tıpkı Epiktetos'un, "Yumuşak peynirin olta iğnesinde kullanılacak bir yem olmaması gibi, ılık ve gevşek adımlar da felsefe gerçeklerine uyamazlar," uyarısındaki üzere...

Ha, "Bir aydın olarak yapacaklarınız sınırlı" mı?

Hayır ne İsmail Beşikçi, ne de Edward Said bu "sınırlar"a teslim olmadı; zaten "sınırlar"a teslim olana da, "çapsız" bulduğunuz bizde aydın denmez...

Bir şey daha: Kendinizi devrimcilerin yenilgi ve zaafalarını kullanarak "var edebileceğiniz" yanılgısından kurtulun; radikal sosyalistler yenildi, ama "yeniden" mücadele cesaretini yitirmedi!

Unutmayın: "Cesaret savaşmak ve düşmemek değildir. Cesaret, savaşmak, düşmek ve tekrar doğrulamaktır," der Max Cleland; ve ekler Demosthenes, "Uzaktan cesur olmak kolaydır!"

Son olarak: "Ne kızıyor, ne şaşırıyoruz" vurgusuyla Ömer Laçiner, "ortodoksileri... ikna"dan vazgeçtiğini açıklıyor![75]
Bu "iyi haber"!

MURAT BELGE!

"... 'Eleştiri', dar anlamda sanat eleştirisi, edebiyat eleştirisi için kullanılıyor ama bana göre eleştiri insanı tanımlayan bir faaliyettir denebilir. 'İnsan düşünen hayvandır' falan gibi şeyler söylenir, düşünmek zaten eleştirisiz olmaz. Bunun için, insanı insan yapan özellikler demek mümkündür.

Yani hep bir ideoloji içinde yaşarsınız; bu, hayata bakarak bizim kurduğumuz bir şey, 'gerçek somut'un zihindeki somuta tekabül eden şeklidir," [76] diyen Murat Belge; izninizle "size" itirazlarımızı dillendirmek istiyoruz!

"Murat Belge nasıl olur da paralı eğitimi savunur?" [77] yollu şaşkınlıklara prim vermeyen itirazlarımızın ilki "Sosyalistlerin Althusser"liğine soyunmanız artık komik olduğuna dairdir...

Şu anda, en "ama"sız/ "fakat"sızından ("Birikim"lerinizle!) liberal "Taraftasınız..."

Ve şunları diyorsunuz:

1) "Demokrasi harcında bir malalık payı olmayan bir sosyalizmi bu toplum ne yapsın?" [78]

Bu sözler; tam da "Eleştiriyorum" dediğiniz ikamecilikten malûldür!

2) Tam da bu ikamecilikle diyorsunuz ki: "Evet, açıkça söyleyelim: Ergenekon'un tasfiyesi, Türkiye'yi otomatikman sosyalizme yaklaştırmaz. Bununla varılacak yerin 'reel' çerçevesi, olağan burjuva rejimidir..."

'Devrim' dediğiniz o şey, inanılmaz derecede olağandışı koşullar oluşmadıkça, Türkiye'de olmaz. Burada şu konjonktürde iki ihtimal, iki yön var: liberal demokrasiye açılmak ya da pleb/patrisyen bir faşizm koalisyonunun sultasına girme-k.

'Devrim' zaten beklenmez. Önemli olan, sosyalistlerin, koşulların önlerine çıkardığı her türlü sorunla mücadeleyi üstlenecek es-

nek ve çok-yanlı hareket yeteneğine sahip olmalarındır.

Ama Türkiye’de birçok ‘solcu’ var ki onlar da gençliklerinde hayal ettikleri devrimin olmayacağını görüyorlar; ama ‘olmayan devrim’in ‘devrimcisi’ olma payesini de elden bırakmak istemiyorlar.”[79]

Evet bay Belge, devrimcilik bir bilinç, tercih olduğu kadar, “Anne bak kral çıplak” diyen çocuksu bir ısrardır, romantizmdir, hülyadır...

Siz bu özelliklerden yoksun, ikameci bir reel politiker liberalseniz; radikal sosyalistlerde, neyi, niçin eleştiriyorsunuz?

Hayır, aslolanın, yani sosyalizmin yerine, “reel çerçevesi, olağan burjuva rejimidir” dediğiniz şeyi ikame ederek, AKP kuyrukçuluğu yapamayız; kaldı ki sizin bunu radikal sosyalistlerden beklemeniz - en hafif deyişle- “abesle iştilal” değil ise nedir? [Hem neden durmadan “olmayan devrimin devrimcisi” ilan ettiğiniz radikal sosyalistlere akıl vermekten vazgeçmiyorsunuz ki?]

iii) Biliyoruz şimdi hemen “bilgi”ce ve “kısıklı bir ses tonu”yla (böylesi daha “etkileyici” oluyor ya!) “Bizim memleketin ‘sol’unda yer alan bazı arkadaşlarımızın zihninde, belki daha çok da bilinçaltında, oldukça kendine özgü bir ‘devrimci’ kavramı var...”

‘Ayakkabıcı’ dediğimizde aklımıza nasıl ‘ayakkabı yapan’ bir adam geliyorsa ‘devrimci’ deyince de ‘devrim yapan’ birini zihnimizde canlandırıyoruz herhâlde. Bu adam, öyle ufak tefek, ‘çerezlik’ işlerle uğraşmıyor, zamanı gelince ‘devrim yapıyor’...

Siz, bir toplumun tarihini en çetrefil bir anında, Jules Verne’in Aya Seyahat romanını okumaya karar vermişseniz, sonra, o toplumun mütebaki tarihini hangi aşamasında vaziyet edip de ‘devrim’ yapmayı kuruyorsunuz?”[80] diyeceksiniz!

Size hatırlatalım: Devrim her zaman her yeredir; süreklidir; aslidir! (Bilirsiniz; “Gerçek şudur ki, kitle gösterileri birer devrim prova-sıdır: Stratejik hatta taktik provalar değil, devrimci farkındalığa ulaşma provaları...” der John Berger soru-

Şimdi “size” Nepal’deki, Kolombiya’daki mücadeleden bahsetsek; liberal Türker Alkan gibi, “Kuzey Kore sosyalist olduğu iddia edilen bir ülkedir. Yani Marx’a göre, kapitalist ülkelerden daha gelişmiş bir ülke olması gerekliyordu. Oldu mu ya!” türünden “ucuz” demagojilere sarılacağınızı görüyoruz...

nuzu yanıtlanmasına...)

Devrimcilik de, aslolanı göz ardı etmeden, koşullara teslim olmandan, gündelik hayatı iktidar için (her türlü mücadele yöntemiyle) değiştirme eylemidir... (Konuya ilişkin olarak, “Her sorunun ardından yanıtı gelmez, ama sorumluluğu her zaman gelir,” diyen Stanislaw Jerzy Lec’e kulak verin!)

iv) “Dünyanın her yerinde sınıf mücadelesi var: ekonomik, politik, ideolojik düzeylerde. Her yerde toplumsal değişim var. Ama her yerde ‘devrim’ yok. Neden?”[81] mi diyorsunuz!!!

Gayet basit; devrimci olmayan bir dönemde “devrim”, bugündeki devrimci mücadele ile sürdürülür...

Bir şey daha; hergün “devrim” olmayacağını bilecek kadar “Birikim”li olduğunuzu zannediyoruz...

Ha bir şey daha: Şimdi “size” Nepal’deki, Kolombiya’daki mücadeleden bahsetsek; bir zamanlar köşedaşınız liberal Türker Alkan gibi, “Kuzey Kore sosyalist olduğu iddia edilen bir ülkedir. Yani Marx’a göre, kapitalist ülkelerden daha gelişmiş bir ülke olması gerekliyordu. Oldu mu ya!”[82]

Veya “Sosyalizmin iki büyük ve iddialı ülkesi”nden söz eden Fikret Bila gibi, “Bakın Rus zenginlerine”, “Çin’e ne demeli?”[83] türünden “ucuz” demagojilere sarılacağınızı görüyor gibiyiz...

v) Neden nefesimizi tüketiyoruz ki!

“Epey bir zaman önce bazı sosyalist arkadaşlar gene toplanıyor ve sosyalistlerin birliğinin nasıl sağlanacağını tartışıyorlardı. Ben o sıralarda olmayan ‘Yeni Demokratik Oluşum’ için çalışıyordum ve ‘Kuşlaşma Toplantıları’ denen bu gö-

rüşmelere katılmamıştım. Katılan Ertuğrul Kürkçü’ye nasıl gittiğini sorduğumda, ortak platformun ‘devrimcilik’ olması gerektiği ilkesinde anlaşmaya varıldığını söylemişti... Ama bu, benim açımdan, çok gerekli veya yeterince ayırıcı bir ölçüt değildir,”[84] diyen birisi olarak “siz”, devrimci falan değilsiniz!

vi) “Politikasızlık politikası”ndan[85] mı söz ediyorsunuz?!

Şunu -hiç hoşlanmasanız da!- unutmayın: Devrimciler bağımsız politika üretir, egemenlere yedeklenmez!

vii) Son bir şey daha: Türkiye’de ise “sosyalist” grupların çoğu, en ciddi düşmanlarının her türlü liberalizm olduğu konusunda dogmatik bir kararlılık içindedir. Böyle olunca da Ergenekon, liberalizmden daha sevimli bir olgu hâline gelebilmektedir,”[86] diyerek yalan söylüyorsunuz!

Çünkü Harriet Tubman’ın, “İki şey hakkım olduğuna karar verdim: Özgürlük ve ölüm. Birine sahip olamazsam ötekini isterim; çünkü hiç kimse beni canlı tutsak edemez,” deyişindeki üzere düşünüp/ davranan radikal sosyalistler, mikroplar arasında “seçim” yapmazlar! Çünkü “Alayına isyan” derler!

NABI YAĞCI!

İsmail Bilen’li TKP’nin yönetici “has evlatları”ndan olan Nabi Yağcı (ya da Haydar Kutlu “yoldaş”!) TB“K”P’nin de baş aktörlerinden dir...

Aynı zamanda “Taraflı” Neşe Düzeli’nin de, “Türkiye solunun en parlak beyinlerinden eski Türkiye Komünist Partisi’nin Genel Sekreteri Nabi Yağcı” diye sunduğu ve şimdilerde İshak Alaton’un çok yakın arkadaşı olan zat-ı muhtereme göre, “Kapitalizmin potansiyeli bitmedi, üretici güçleri geliştirdi...”

Anti-emperyalizm içi boş bir kavram var. Aslında anti-emperyalizm dedikleri milliyetçilik. Çünkü bugünün dünyasında bağımsızlık milliyetçiliktir...

[Bugün Türkiye’de gerçek solu temsil eden bir örgüt ya da grup] olsaydı duyardık herhâlde...

“Orta sınıf büyüyor... Anadolu burjuvazisi demokrat...” mı?!! Şu büyüdüğünü “iddia” ettiğiniz şeyin somut verileri ne? Burjuvazinin topyekün gericileştiği bir kesitte, “Anadolu burjuvazisi demokrat” olabilir mi? İktisadi konumu ve siyasi-kültürel çerçevesi buna elverir mi? Verebilir mi?

[Türkiye yeniden şekilleniyor. Bu şekillenişinde yeni ittifakların oluşmasını] beklemeliyiz ve oluyor da zaten. Eğer bugün Anadolu’da bir burjuvazi var ise, yeni ittifaklar zaten söz konusu olabilir. Çünkü Anadolu’daki burjuvalar nesnel anlamda demokratlar. Gelişmek ve önlerinin açılmasını istiyorlar. Avrupa Birliğini istiyorlar. AB’nin de Türkiye’den demokrasi, hukuk, istediğini görüyorlar. Bütün bunlar tabii ki demokratik bir kültürü Anadolu burjuvazisinde de geliştirecek. O zaman demokrasi meselesi sadece aydınların konusu olmaktan çıkacak. Demokrasi talebi bir sınıfsal temele dayanacak. Orta sınıfların demokrasiye kayması Türkiye için çok önemli olacak. Ben bir Marksist olarak sınıfsal analiz yaparak zaten Türkiye’den çok ümitliyim...” [87]

“Neden” mi? Sorunun yanıtını Neşe Düzel ile (ki soru ve yanıtlarıyla, bize Stanislaw Jerzy Lec’in, “Yarı aydınla bir diyalog, çeyrek aydının monologuna eşittir,” sözün anımsatan!) röportajında Nabi Yağcı şöyle veriyor: “Orta sınıf büyüyor... “Anadolu burjuvazisi demokrat...”

Hızını alamayan “Referans” yazarı ekliyor: “Sol düzeni değiştirme kavgasının dışında duruyor. Bu kavgayı, beğenelim beğenmeyelim AKP yapıyor. Zaten devlet de AKP’nin üstüne gidiyor, solun değil. Çünkü sol devlet için artık tehdit olmaktan çıktı...”

Marx’ın ekonomi politikası, yoksulluğu yaratan sistemi nasıl kaldırırmı üzerine kuruludur. Solun meselesi budur. Solun temel sorunu, ülkede sömürüyü ve yoksulluğu yaratan sisteme karşı çıkacak ‘sosyal güçleri’ yaratmaktır.

Dün işçi sınıfıydı bu. Kapitalizm işçi sınıfını büyütüyor deniyordu ve bu doğrudu. Sanayi kapitalizmi bir dönem işçi sınıfını büyüttü. Ancak bir noktada Marx yanıldı. Proletarya ve burjuvaziden oluşan iki kutuplu dünya oluşacak diye beklenirken, orta sınıf büyüdü. Bugün dünyayı değiştirecek olan işte bu orta sınıftır, küçük üreticiler ve girişimcilerdir, KOBİ tipi güçlerdir. Ama sadece onlar da de-

ğil. Bugünün dünyasında artık kim değişimden yanaysa o değişimin sosyal gücüdür. Mesela dünyaya hümanist bakan, değişim isteyen İshak Alaton gibi bir büyük patron da değişimin sosyal gücüdür artık...” [88]

Bu “zırvalar” a birkaç not düşmeden geçmeyelim:

i) “Kapitalizmin potansiyeli bitmedi, üretici güçleri geliştirdi...” diyor; iyi de o hâlde, “yıkıcı yaratıcılık”ın yerine topyekün yokediliciliği ikame eden neden kapitalizm artık neden sürdürülemez olarak niteleniyor! (Bu konuda “Büyük bir refaha, yaygın bir yoksulluğun eşlik ettiği bir dünyada yaşıyoruz... yeryüzünde her beş kişiden biri, günde 1 doların altında gelirle yaşamak zorunda” [89] gerçeğini anımsayarak, yakınınız Birikim’in “Sınırsız Eşitsizlik: Neo Zenginlik” [90] dosyasına göz atın!)

ii) “Anti-emperyalizm içi boş bir kavram var” mı? Sen onu bir de Latin Amerikalılara, Iraklılara sorabilirsen!

iii) “Orta sınıf büyüyor... Anadolu burjuvazisi demokrat...” mı?!! Şu büyüdüğünü “iddia” ettiğiniz şeyin somut verileri ne? Burjuvazinin topyekün gericileştiği bir kesitte, “Anadolu burjuvazisi demokrat” olabilir mi? İktisadi konumu ve siyasi-kültürel çerçevesi buna elverir mi? Verebilir mi?

iv) “Sol düzeni değiştirme kavgasının dışında duruyor” mu? Yalan söylüyorsunuz!

“Bu kavgayı, beğenelim beğenmeyelim AKP yapıyor” mu? “Sizin kavganız” bu mu? Hayrını görün!

“Solun temel sorunu, ülkede sömürüyü ve yoksulluğu yaratan sisteme karşı çıkacak ‘sosyal güçleri’ yaratmaktır. Dün işçi sınıfıydı

bu. Kapitalizm işçi sınıfını büyütüyor deniyordu ve bu doğrudu. Sanayi kapitalizmi bir dönem işçi sınıfını büyüttü. Ancak bir noktada Marx yanıldı. Proletarya ve burjuvaziden oluşan iki kutuplu dünya oluşacak diye beklenirken, orta sınıf büyüdü” mü? Bir de Marx’ı tasbih mi? E pes “vallahi” aziz!

v) Ve nihayet ne diyebiliriz ki?! “Mesela dünyaya hümanist bakan, değişim isteyen İshak Alaton gibi bir büyük patron da değişimin sosyal gücüdür artık...” diyecek kadar kendinizi aşmışsınız azizim!

Ama ne yaparsanız yapın, ne dersiniz deyin siz hâlâ kapıkulusunuz! Huşu içinde “İ. Bilen yoldaş çok yaşa” diye titreyerek haykırdığınız günlerdeki gibi; değişen bir şey yok aslında...

Bir şey daha, uzadı ama ne yapalım: Bugün “Stalinizm” dediğiniz yerden; dün yerden yere vurduğunuz liberalizme!

Gel de, “Yaşasın/ Kazandınız bu partiyi de/ Oyun üstüne oyun/ Mars üstüne mars/ Her elde en güç kapıları açtınız/ Yok ustalığınıza diyecek/ Ne güzel de geliyor zarınız,” dizeleriyle A. Aldanır’ı anımsama!

Gerçekten de bay Yağcı, M. Aurelius’un, “Dünyada hiçbir çıkar, verdiğiniz sözü tutmamaya veya kendinize olan saygınızı kaybetmeye değmez,” sözünü duymuş muydunuz?!

ORAL ÇALIŞLAR!

Siz şimdilerde “suret-i hak”çı bir “liberal-demokrat” (pardon! Kendi deyişiyle “demokratik sosyalist”)’lik “iddiaları”na kulak asmayın; Oral Çalışlar, eskiden PDA’cıydı; yakın geçmişe kadar da Kemalist (ve İlhan Selçuk’un) ‘Cumhuriyet’ Gazetesinin köşe yazarı...

Bundan neden (mi) söz ediyoruz? Gayet basit, bakın ne(ler) diyor Oral Çalışlar:

“Türk sol hareketi, militarizmle, milliyetçilikle geçmişte de köklü ilişkilerle sahipti. Türkiye’deki sol hareket, Kemalizm kökenli olarak da adlandırılabilir. Bu saptamayı yalnızca sosyal demokratlarla sınırlı da görmemek gerekiyor?[91]

Cumhuriyet yönetimi, sosyalistlere, bu desteğe rağmen hayat hakkı tanımadı. Türkiye Komünist Partisi'nin kurucusu Mustafa Suphi ve arkadaşları Milli Mücadele'ye destek vermek için geldikleri Türkiye'de Karadeniz'de boğularak öldürüldüler.

1925 yılında Takrir-i Sükûn Kanunu ilan edildiğinde sosyalistler de diğer muhaliflerle birlikte susturuldu. Şefik Hüsnü ve Nâzım Hikmet gibi ülkemiz solunun önder isimleri yaşamlarının önemli bir bölümünü cezaevlerinde geçirdiler.

Bütün bunlara rağmen Türk solcuları modernleşmeci bir akım olarak Kemalizm'le aynı safta durmayı tercih ettiler." [92]

Oral Çalışlar bu "solun" neresindeydi?

Oral Çalışlar bu "kıymetli görüşleri"ni neden 'Cumhuriyet' Gazetesindeki köşesinde dile getirmeyerek, bizleri "aydınlatmak" için Aydın Doğan medyasına transfer olmayı bekledi?

Rüzgârdan yana yelken açan bu satırların samimiyetine inanmak kolay değil!

Tipki Ali Başpınar hakkında, "Bütün yaşamını örgüte ve örgütçülüğe adanmıştı. Deli, çılgın adamlardan... Bizim kuşak bir misyon kuşağıydı. Bir idealler kuşağıydı. Heyecanları ve umutları vardı. Ütopyaları vardı... Ali Başpınar, yitip giden bir tarihi temsil ediyordu. Gelecek ideallerini de..." [93] sözlerindeki üzere...

Devrimci Yolcu Ali Başpınar da, Oral Çalışlar'ın, "kafası karışık solcular" olarak niteleyip, "Darbecilere karşı çıksınlar mı, çıkmassınlar mı, düşünüp duruyorlar..." [94] diye betimlediği "liberalizm karşıtlarından"!

Bu tam da böyleyken ve Oral Çalışlar bunları eleştirirken; "Ali Başpınarlı bir tarihten... Heyecan, umut ve ütopyalar"dan söz etmesinin inandırıcılığı olabilir mi?

"Dilin kemiği yok" mu diyorsunuz? Haklısınız!

Devam ederse; "Sosyalizmin, bu çağda yeniden insanlığın ilgisini çekebilecek, ezilenlerin desteğini alacak bir proje hâline dönüşmesi

Denilenler gayet basit bir tekrar: Sınıftan kaçışa teka-bül eden parçacı, Habermasçı post-modern "reçete"! Bu iyi "has" da, yıllardır tekrarlanan eleştirel "yol" da adım atılmaması, kitlelerin "seferber edilememesi" neyle açıklanabilir? Soru(n) hiç de "yeni" değil; "eski(meyen)" mesele...

İçin geçmişin de ciddi bir şekilde eleştirilmesine ve değerlendirilmesine gerek bulunuyor," [95] değişimdeki "ezber bozma ezberini" bir kez daha ifade etmek dışında "yeni" hiçbir şey demeyen Oral Çalışlar, "Türk Sosyalistlerinin Krizi"ne ilişkin olarak yüksek perdeden şunları dillendiriyor:

"Solda yaşanmakta olan yarılma, AKP'yi kapatma davası ve Ergenekon soruşturması nedeniyle iyice derinleşti..."

Sosyalistler, teoriye göre, 'somut şartların somut tahlilini' yapmak zorunda. Ama, klasik 'sömür-en-sömürülen' tarifine sığınmak bizdeki bazı sosyalist çevrelere daha kolay geliyor. Arkalarında geniş kitleleri sürükleyen Kürt hareketi, İslamcı hareket ve Alevi hareketi değişik bir bölünmeyi gözler önüne seriyor. Sosyalistler içinde de bu eksende bir bölünme oluşuyor...

Bu bunalımın içinden yeni bir sosyalist anlayış yeşeriyor zayıf zayıf da olsa. Darbelere karşı çıkan, demokrasiyi en büyük öncelik olarak savunmaya kararlı ve halka güvenen yeni sosyalistler, geçmişteki temel zaafı da aşarak yeni bir anlayış yaratabilirler." [96]

Denilenler gayet basit bir tekrar: Sınıftan kaçışa teka-bül eden parçacı, Habermasçı post-modern "reçete"!

Bu iyi "has" da, yıllardır tekrarlanan eleştirel "yol" da adım atılmaması, kitlelerin "seferber edilememesi" neyle açıklanabilir?

Soru(n) hiç de "yeni" değil; "eski(meyen)" mesele...

Bakın Oral Çalışlar ne diyor:

"Yine reformlar ve devrim meselesi. Avrupa Birliği süreci de, Ergenekon soruşturması süreci de bir reform süreci. Bir demokratikleşme

süreci. Demokratikleşmek, emekçileri iktidara getirmede olduğu gibi, Kürt sorunu gibi yapısal sorunları da kökten çözemiyor.

Bütün bu gelişmeler, yasadışı, kanunsuz güce dayalı müdahalelerinin sınırlandırılmasına yarıyor. Örgütlenme, düşünce özgürlüğü gibi burjuva hakları olarak anılan hakların gelişmesinin önünü açıyor. Bu gelişme orta sınıflar dahil toplumun bir çok kesiminin örgütlenmesine yaradığı gibi en çok hakkı yenen emekçilerin işine yarıyor. Sorunların adaletli çözümüne imkân yaratıyor.

Ergenekon davası süreci de, Türkiye'nin bir hukuk devleti olmasının önündeki engelleri temizlemeye yardımcı oluyor. Burjuva hukuk devleti, sosyalist teoriye göre egemen sınıfların koyduğu düzenin adı. Doğrudur da, ancak hukuk devleti, hak hukuk aramak için bütün toplumun özgürleşmesine yardımcı olacak bir uzlaşmayı ifade ediyor." [97]

Lamî cimi yok; bunun adı "devrim olmadı demokrasi verelim" diyen reformizmdir!

Çok eskilerde İttihat ve Terakki şefi Enver Paşa'da, "Mefkûreler gerçekleşmeyince, gerçekleri mefkûreleştirmek gerekir," demiş; biz buna reel-politikerliğin pragmatizmi derdik!

Mantık(sızlık) olarak İttihat ve Terakki şefi Enver Paşa'dan, özde hiç farkı olmayan dedikleriyle liberal-reformcu Oral Çalışlar'ın sözleri de reel-politiker pragmatizm dışında neyle nitelenebilir ki?

TARAF'IN TARAF'İ NE TARAFTA?

L. D. Troçki'nin, "Tarihsel gelişim eğrisinin yükselmekte olduğu zamanlarda kamuoyu daha kavrayışlı, daha atılgan ve zeki olur. Olayları havada kapar ve onları genelleştirme ipine dizer..

Ama politik eğri inişte ise zihinleri budalalık sarar. Budalalık had-dini bilmezliğe dönüşür, düşlerini göstermeye başlar ve her çeşit genelleme eğilimini alaya alır"; ve M. Castells'in, "Emeğin, mücadelesi çözülmüş, örgütü parçalanmış, varlığı farklılaşmış ve kolektif eylemi

bölünmüştür"[98] satırlarıyla betimlenen koordinatları rafine ürün olan "Tarafların" "Taraflar" kapitalizmden yanadır...

Bu nedenle de yorgunlar, yığınlar, vazgeçenler için "Taraflar" olmak kolaylaşmıştır.

"Taraflar" olmak için, hem solculuk taslayıp, hem liberal olmak gibi olmazı oldurmak yetiyor...

Yani hem liberal, hem de "solcu" olabilmenin "sırrı" nı post-modernce "çözüyor"sun!

Bunların böyle olmasındandır ki, neo-liberallerin "Taraflar"lı saldırısı, elbette sınıfsal nedenleriyle, psikonevrotik bir vakıa olarak da nitelenebilir!

Kendilerine "sol" diyen, "sola" akıllı ve çeki-düzen vermeye kalkışan neo-liberallerin yaygaraları bir tartışma değil, olsa olsa kaçıştır!

Bizim yaygaraya değil; devrimci bir tartışma kültürünün kardeşleştiriciliğine ihtiyacımız vardır!

Kaldı ki Marksizm'in ortaya çıkması, şekillenmesi, zenginleşmesi, devrimci ideolojik-politik tartışmaların kitlelere mal edilmesiyle, yani siyasetin toplumsallaştırılmasıyla mümkün olmuştur!

Bu mücadeleyi toplumsallaştıracak tartışmaların sürdürülmesi ve yaygınlaştırılması devrimci bir sorun ve sorumluluktur; çözüm buradadır; ancak buna öteki "Taraflar" ile zirvalayanlar dahil değildir!

ZIRVALAYANLARIN ZIRVALARI

Neden saklayalım? Zirvalayanların zırvaları, herkes gibi bizi de öfkeliyor!

Ama her öfkeliğimizde; B. Brecht'in, "Gelecek Kuşaklara"daki, "Kötülüğe karşı duyulan nefret yüzünü çirkinleştirir insanın/Haksızlığa karşı bağırarak sesini kaba-laştırır," dizeleriyle; Nietzsche'nin, "Canavarlarla dövüşen, kendisi de bir canavara dönüşmemek için uyanık olmalı. Uçuruma çok uzun süre bakarsanız, uçurum da sizin içinize bakar," sözlerini anımsarız, ağır ve derin bir nefes alarak!

Evet verili post-modern kesitte, "Şimdi yeni baştan başlamalıyız; adım, adım, kendi bedenimiz dışında hiçbir kalkana sığınmadan.

"Bekleme" ve "biriktirme"nin sancılı kesitinden geçiyoruz... Buna "Devrimci olmayan dönemde devrimcilik"; ya da "Düşen mücadele, artan sessizlik"de diyebiliriz... (Veya Stanislaw Jerzy Lec'in ifadesiyle, "Kitleler de yalnızlığa düşebilir!") "Yenilgi" sonrasının "faturası" nı (hâlâ!) ödüyoruz...

Keşfetmek, yaratmak ve hayal etmek gerekiyor," diyor Eduardo Galeano gibi düşünüp/ davranmaktan ve bir de E. E. Cummins, "Gece gündüz bütün gücünü seni diğerlerinden farksız yapmaya çalışan bir dünyada, kendin olarak kalabilmek dünyanın en zor savaşımını vermektedir. Ve bu savaş bir başladı mı bir daha bitmez," sözlerini başka açarımız yok!

Kolay mı? Zirvalayanların zırvaları, herşeyi "hiçleştiren" bir ezber bozma ezberinin arsızlığından, unutkanlığından malûdür!

Örneğin hiçbir devrimci soru(n)u olmayan onlar, Nermi Uygur'un, "Gereğince ayrıntılara girmeyen bütünü kavrayamaz," uyarısına aldırmanın "nedensizlik"le ve de Baudelaire'in, "İnsanlar birbirleriyle, 'evrensel yanlış anlayış' sonucu anlaşmaktadır"; Brendon Francis'in "Bazı insanlar sadece alınan kararlara engel olmak konusunda kararlıdır," sözlerini kanıtlarcasına hükümlerini sıralarlar...

Ezgi Canpolat, "Üçüncü cephe mümkün değil,"[99] der; iyi de neden? Ya da 1 Mayıs 2008 de neyin nesiydi?

Şenol Karakaş, "Sol neden Ergekon terör örgütüne karşı sesini çıkarmıyor? Neden AKP ile Erkene-kon'u aynı kefeye koyuyor? Neden 'Darbeye hayır' dedikten sonra, 'ama' demek zorunda hissediyor? Bunun basit bir açıklaması var: Çünkü bu sol, Kemal!"[100] derken; kendisi de ("Sosyalist işçi" uvrilerizminden BAK popülizmine geçiş gibi!) "bu sol"un ürünü değil mi?

Yeşim Baran, "Hiyerarşik olmandan örgütlenmek gerek"[101] diyor demesine de; örgüt "hiyerarşi" değilse nedir?!

İsmet Berkan, "İyi bir Leninist hiçbir zaman halka güvenmez!"[102] diyor! Ya Ekim Devrimi?! Hadi bundan vazgeçtik! Şimdi de biz soralım: Veli nimetiniz Aydın Doğan'ın halka güveni hakkında diyebileceğiniz bir şey var mı? Olabilir mi? (Küçük bir anımsatma daha: "Dünyayı dönüştüren fikirler, çoğu zaman gençler ve azınlıklar tarafından ortaya atılmıştır! Kelle sayısı ve kıdem, her zaman doğruyu ve haklıyı göstermez,"[103] der gazetenizin köşe yazarlarından Türker Alkan...)

Ve "... 'Eski' geride kaldı. Yeni bir dünyanın kapılarını aralama zamanı geldi" diyen Cemil Ertem ekliyor: "Denklemini yeni sol çözecek!"[104] İyi de bu "yeni sol" ne? Reklamları bırakıp, anlatsanız da öğrensek!

Son olarak da Chesterfield'in, "Sözcükler, düşüncelerimizin giysisidir," uyarısı kulağına küpe etmesi gereken Ufuk Uras'ın, "Hiyara salatalık demek, fark etmiyor" veci-zesinin de "seçme bir zırva" olduğunun altını çizmeden geçmemeliyiz![105]

Zirvalayanların zırvalarına ilişkin olarak son söz, "Yanlış sayısız şekillere girebilir; doğru ise yalnız bir türlü olabilir," diyen J. J. Rousseau'ya bırakalım...

SORU(NU)MUZ NE?

Verili koordinatlara solun ve özellikle radikal sosyalist hareketin hâlini en güzel, basit ve kompleks hâliyle bir de Vedat Türkali anlatır dizelerinde: 'Boşuna çekilmedi bunca acılar.../ Bekle bizi/ / Bekle zafer şarkılarıyla caddelerinden geçişimizi...'

"Bekleme" ve "biriktirme"nin sancılı kesitinden geçiyoruz...

Buna "Devrimci olmayan dönemde devrimcilik";[106] ya da "Düşen mücadele, artan sessizlik"de[107] diyebiliriz... (Veya Stanislaw Jerzy Lec'in ifadesiyle, "Kitleler de yalnızlığa düşebilir!"[108])

"Yenilgi" sonrasının "faturası" nı (hâlâ!) ödüyoruz...

Bu asla bir "son" değil! Bir başlangıç zemini...

Bir Alman Atasözü'ndeki üzere, "Düşmek suç değildir, düşüp kal-

mak suçtur"; ya da John Steinbeck'in deyişiyile, "Dünyanın her yerinden herkesin yenileceği bir yer vardır. Kimilerini yenilgi yıkar, kimileriye zaferle küçülür, bayağılaşırlar. Büyüklük, hem yenilgiyi, hem de zaferi kabullenebilen kişilerde yaşar..."

Hâlâ ama hâlâ; Shakespeare'in, "Sağlam fikirlerden, kuvvetli hareketler doğar"; F. David Peat'in, "Düşünce, düşüneni değiştirir," saptamaları haklılığını koruyor...

Burada soru(n) hâlâ, "Nereden başlamalı ve nasıl sürdürmeliyiz"dedir; "Ne yapmalı"da değil! (Devrimci siyasetteki zayıflığın nedeni sınıf mücadelesindeki "düşüş"le doğrudan bağlantılıdır...)

Evet, "Nereden başlamalı ve nasıl sürdürmeliyiz" sorusunun yanıtı aranırken; "Devrimci sosyalistlerin ve bütün devrimci güçlerin, emekçilerin kritik sorunu, güncellelikle gelecek arasında kurulması gereken uyumdur!"[109]

"Uyum meselesi"ne eklenmesi gereken bir diğer boyut da: "Devrimci/ sosyalist olma tartışmasında asıl sorun, bu sorunun 'nasıl ele alındığı', 'nasıl programlaştırıldığı' ve pratik politikaya 'nasıl uyarlandığı'dır!"[110]

O hâlde "ya ondansın ya da bundansın!" sahte ikilemelerinin "Taraf"ı olmadan;[111] "Solun politikası, bir taraftan derin devletin bütünüyle tasfiye edilmesini savunup yerine yenilerinin getirilmesini engellemek, diğer taraftan AKP'ye karşı emek mücadelesini geliştirmek, hükümetin emek düşmanı politikalarına geçit vermemek olmalıdır."[112]

Şimdi yeridir; Ertuğrul Kürkçü diyor ki:

"İnsanlar hem 'sol'da yer tutmak hem de yeni iktidar bloku içinde bir yer edinmek, politik geleceklerini bu yeni muhafazakâr-liberal hegemonya alanında inşa etmek, önümüzdeki seçimlerde AKP dalgası üstünde yükselmeye devam etmek uğruna bu fantezileri teori katına yükseltebilirler. Ne yazık ki, bu kurmaca teori emekçilerin ve ezilenlerin acil talepleriyle ilişkilendirilmek için ne zaman 'biber gazı'yla test edilse fos çıkıyor.

Radikal sosyalizmin "Hiçbir zaman gerçekleşmeyeceği bilinse dahi, özgür, eşit, adil bir dünya özleminden vazgeçmeme" devrimci romantizmi olduğunu unutmayalım... Gerçekten de XIX. yüzyılın romantizm-milliyetçilik ilişkisindeki pragmatizmden farklı bir romantizm olarak ve "sol"a dairdir.

Üçüncü bir kutba işte tam da bunun için ihtiyaç var: Sırf varolan askeri vesayet rejimini sürdürebilmek adına bütün bu 'Ergenekon' faciasını milletin başına musallat eden asıl failleri, yani son 10 yıl boyunca, ellerindeki gücü kötüye kullanarak, görevlerini savsaklayarak binlerce insanın hayatının sönmesine, sonsuz büyüklükte maddi ve manevi kaynak ve enerjinin israf edilmesine yol açan bütün askeri ve politik kudret sahiplerini yargıç önüne dikmek için.

Bunu ancak hiçbir hükümetin sorumluluğuna ortak olmamış olanlar, Siyasi İslâm'ın da 'Ergenekon' milliyetçiliğinin de zulmüne hoşgörüsü olmayanlar, bir Sosyal Cumhuriyet talebiyle mücadele edenler yapabilir. Böyle bir kutup var!"[113]

Evet, evet "Artık solun ontolojisi, olumsuzlama üzerinden olumsuzlama değil, kendini olumsuzlamaya karşıtını olumsuzlamaya yapılandırılmalıdır."[114]

Görenler için önemli şeyler de oluyor. Gün Yayıncılık'ın çıkardığı "XXI. Yüzyıl'da Özgürlük ve Sosyalizm Manifestosu/ Di Sedesala XXI. de Manifestoya Azadî ü Sosyalizm" [115] bu konuda -sadece- örneklerden birisidir!

Ve nihayet; bugün topraklarımızda kapsamlı, kucaklayıcı devrimci sol bir muhalefet yoktur. Bu açığı kapatacak olan acil önlemler her şeyin başlangıç noktası ve kaldıraç olacaktır. Demek ki, ilk koşul bugünkü kapitalist sisteme devrimci alternatif üretmektir. Maksat bugünkü sistemle özdeşleşmiş fakat onu başka kavramlarla terennüm eden bir yaklaşım değildir! Bu ciddi bir iştir. Özünde sınıfsal bir başarı açısını gereksinir.

Bunun içinde işi, eylemi ve sınıf bilincini oluşturup, örgütlemek "olmazsa olmaz" oluyor...

O hâlde geçmişe ilişkin neo-liberal ve ulusal "sol"cu çarpıtmaları[116] ayıklayarak, "Yenmeye yenden cüret edebilirsek" bunu tekrar başarabiliriz...

Yeter ki Epictetos'un, "Amaca giden tek bir yol vardır: Elinizde olmayanları küçük görmek," sözüyle anlattığını anlayalım...

Sol ve radikal sosyalizmin "Hiçbir zaman gerçekleşmeyeceği bilinse dahi, özgür, eşit, adil bir dünya özleminden vazgeçmeme" devrimci romantizmi olduğunu unutmayalım... Gerçekten de XIX. yüzyılın romantizm-milliyetçilik ilişkisindeki pragmatizmden farklı bir romantizm olarak ve "sol" a radikal sosyalizme dairdir. Bu romantizmi paylaşan dünyanın başka yerlerindeki insanlarla kurulan duygudaşlık ("enternasyonalizm" in manevi temeli) da asıl olarak sola radikal sosyalizme mündemictir!

Ve nihayet yeter ki "biz" gerektiği üzere "biz" olabilelim; şiirimize de yansdığı üzere..

"SONUÇ YERİNE": ŞİİR!

"Onlar dostluğu bilirler mi? Kardeşliği bilirler mi? Başkası için ölmeyi hiç/ Onlar bilirler mi Spartaküs?" diyen Kemal Burkay'ın dizelerindeki gibi mesela...

"Geçmiyor gövdelerinin soğuşu/ Geçmiyor sıcağı da/ Ve ikiye ayrılmış bir nehir gibi bacakları/ Akıyorlar sonsuza/ Ölü mü denir şimdi onlara..." diyen Edip Cansever'in dizelerindeki gibi mesela...

"Yıldızlar ve sular tanırır/ aç ve kavruk memeden/ Direnmeyi yudum yudum emen/ Bir çocuk gibi öğrendik/ Ve direndik," diyen Adnan Yücel'in dizelerindeki gibi mesela...

"vatan, mızraklı ilmühâlse,/ vatan polis copuysa,/ ödeneklerinizse, maaşlarınızsa vatan,/ vatan amerikan üsleri/ amerikan bombası,/ amerikan donanması, topuysa,/ vatan, kurtulamaksa/ kokmuş karanlığından,/ ben vatan hainiyim," diyen Nâzım Hikmet'in dizelerindeki gibi mesela...

NOTLAR

[1] Oscar Wilde.

[2] Nuray Mert, "Tartışma Çıdırından Çıktı",

Birgün Pazar, 31 Ağustos 2008, s.10.

[3] Haluk Gerger, "Bak Şu Liberaller",
www.mavidefter.org, 1 Eylül 2008.

[4] E. M. Wood, Kapitalizmin Arkaik Kültürü,
çev: Oya Köymen, Yordam Yay., 2007.

[5] Yıldırım Türker, "Sırlar", Radikal İki, 10 Ağustos 2008, s.1.

[6] Işık Kutlu, "Biçim ve İçerik", Atılım,
Yıl:4, No:2008 33 (221), 2 Ağustos 2008,
s.10.

[7] Z. Yener Orkunoğlu, Alternatif, 25 Ağustos 2008.

[8] Mustafa Bayram Mısırlı, "Soldaki Yarılmanın Anlamı Üzerine", Radikal İki, 24 Ağustos 2008, s.5.

[9] Önder İşleyen, "Solda Kararma ve Körleşme", Birgün, 22 Temmuz 2008, s.11.

[10] Nuray Mert, "Ergenekon Davasından Demokratikleşme Çıkmaz!", Milliyet, 14 Temmuz 2008, s.17.

[11] Abdullah Öcalan, "Ergenekoncular Fazla İçeride Kalmaz", Alternatif, 6 Eylül 2008, s.8.

[12] NTV-MSNBC, 29 Temmuz 2008.

[13] Mustafa Kemal Coşkun, "Faşizm Tehlikesi", Radikal İki, 6 Temmuz 2008, s.4.

[14] Geçerken anımsatalım: Onların, AKP ile hangi alanda işbirliğine gidilebileceğine ilişkin söyleyebilecekleri ne var? Bunu "ama"sız, "fakat"sız, öğrenmek istiyoruz... Geveleyip, durmayın!

Bir şey daha: "Sol liberallerin, AKP'yle ittifak yaklaşımına karşı çıkanların otomatikman 'darbecileri kayırmak'la, Ergenekon'la ilgilenmemekle, politikasızlık suçlamaları da aklın alacağı bir şey değil"! (Sungur Savran, "Solun Ergenekon Haritası", Radikal İki, 3 Ağustos 2008, s.5.)

[15] Bu haberi dikkatle okuyun lütfen! "Taraf Gazetes'i'nin '68 devrimci gençlik hareketine çirkin karalamalarda bulunan yazarı Rasim Ozan Kütahyalı, SĞDF'nin 4. Kampanya geleceğim dediği hâlde sosyalist gençlerin karşısına çık(a)madı. Kütahyalı, her ne hikmetse, '68 tartışmasına son anda katıl(a)madı. Kütahyalı'ya, neden diye sorduk? Tatmin edici bir yanıt alamadık. Liberal yazar Kütahyalı, 'Ben düşüncelerimi her ortamda söylemekten çekinmem,' diyerek kuyruğu dik tutmaya çalıştı. Açık oturuma gel(e)meyişini, aynı gün dayısı ile yengesinin Kuşadası'nda verdiği 50. yıldönümü yemeği ile açıklamaya çalıştı. Kütahyalı, Kuşadası ile Dikili arasındaki mesafenin tahmininden daha uzun olduğunu, son anda öğrendiğini iddia etti. Ama Kütahyalı, gel(e)meyeceğini son anda bir mesajla bildirdi ve hemen ardından telefonunu kapattığı gerçeğine açıklık getiremedi." ("Devrimci Gençlerin Karşısına Çık(a)madı", Atılım, Yıl:4, No:2008 38 (227), 13 Eylül 2008, s.13.) Ayrıca da bkz: Rasim Ozan Kütahyalı, "Bir İttihatçı Olarak Deniz Gezmiş", Taraf, 14 Eylül 2008, s.13.

[16] Sungur Savran, "Sol Liberalizm ve Ulusal Solculuk Yenilgi İdeolojileridir", Mesele, No:20, Ağustos 2008, s.16-17-21-22-23.

[17] Hakan Tahmaz, "Etyen'in Sorunu Sol-

la", Birgün, 3 Eylül 2008, s.7.

[18] Alfredo Saad-Filho/ Deborah Johnston, Neo-Liberalizm: Muhalif Bir Seçki, çev: Şeyda Başlı-Tuncel Öncel, Yordam Yay., 2008, s.306.

[19] Mahir Sayın, "Demokrasi İşçi Eylemiyle Olur", Birgün Pazar, 31 Ağustos 2008, s.10.

[20] Kenan Kalyon, "Onlar Küreselleşmeyi İyi Buluyor", Birgün Pazar, 31 Ağustos 2008, s.11.

[21] Ergin Atabey, "Liberal Sol Aydın ve Aydın Despotizmi", Alternatif, 14 Eylül 2008, s.4.

[22] Levent Tüzel, "Sol Liberaller Emperyalizme Bağlı", Birgün Pazar, 31 Ağustos 2008, s.11.

[23] Fırat Mollaer, "Liberal Solun Post-Yapısalcı Yanılgısı", Radikal, 1 Eylül 2008, s.11.

[24] Hadi Uluengin, "Ulusalçılık, eşitir aşırı sağcılık" (Hadi Uluengin, "Ulusalçılık, Eşitir Aşırı Sağcılık", Hürriyet, 16 Eylül 2008, s.25.) demesine diyor da; neo-liberallik hakkında diyeceği bir şey yok mu? Hem de "Yeni Dünya Düzen(sizlik)i" koşullarında!

[25] Hadi Uluengin, "Liberalist (!)", <http://www.hurriyet.com.tr/yazarlar/9710333.asp?yazarid=22&gid=61&sz=84649>

[26] Yener Orkunoğlu, "Sosyalistler ve Liberalizm", Alternatif, 11 Eylül 2008, s.8.

[27] Mustafa Özyürek, "Sol Siyasetçilerle Kavgalı Liberal Solcu Yazarlar", Radikal İki, 31 Ağustos 2008, s.1-4.

[28] Emre Aköz, "Liberal Solcular Kendilerini mi Kandırıyor?", Sabah, 20 Ağustos 2008, s.6.

[29] Can İrmak Özınanır, "Temiz Kalan Marksistler!", Radikal İki, 13 Temmuz 2008, s.5.

[30] Geçerken belirtirim: Pir Sultan Derneği Genel Başkanı Fevzi Gümüş'ün, "Bizim kurgumuz, soldan yana tercihle AKP'den kurtulmak! Bu kurguyu solun yapması şart. Bunun için de 'bir arada durmanın modeli'ni yaratmak gerekiyor," (Fevzi Gümüş, "...'Bir Arada Durmanın Modeli'ni Yaratmak Gerekir", Milliyet, 1 Eylül 2008, s.15.) dediği koşullarda devrimci solun birliği AKP karşıtlığıyla sınırlanamaz; bu, "devrimci itirazları" CHP vb. düzen partilerinin kuyruğuna yedeklemek olur.

[31] Sungur Savran, "Solun Siyaseti Siyasetin Solu", İktisat Dergisi, No:492-493, Ocak-Şubat 2008, s.87.

[32] Ayşe Buğra, "Önce İnsanları Dinlemeli", Milliyet, 2 Eylül 2008, s.14.

[33] Ayşe Kadioğlu, "Neden 'Gri'de Kimse Yok", <http://www.taraf.com.tr/haber.asp?id=13793>

[34] Yüksel Taşkın, "Sol, Demokratikleşme ve AKP", Birikim, No:232-233, Ağustos-Eylül 2008, s.24.

[35] Ece Temelkuran, "Bıktık ağabeyler", Milliyet, 3 Eylül 2008, s.15.

[36] İsmet Berkan, "Ergenekon ve Sol", Radikal, 26 Ağustos 2008, s.3.

[37] Rıdvan Akar, "Tartışalım Ama Kırıp Dökmeden", Birgün, 22 Temmuz 2008.

[38] Ertuğrul Kürkçü, "CHP/AKP İkileminin Ötesinde Hayat Var", Radikal İki, 31 Ağus-

tos 2008, s.3.

[39] Veysi Sarısözen, "AKP'ye Sorular", Alternatif, 31 Ağustos 2008, s.7.

[40] Yener Orkunoğlu, "Liberalizm ve Demokrasi", Alternatif, 13 Ağustos 2008, s.4.

[41] Baskın Oran, Radikal İki, 18 Mayıs 2008.

[42] Baskın Oran, Radikal İki, 13 Ocak 2008

[43] Baskın Oran, Radikal İki, 2 Eylül 2007.

[44] Fuat Keyman, Radikal İki, 21 Ocak 2007.

[45] N. Poulantzas, Faşizm ve Diktatörlük, çev: Ahmet İnel, Birikim Yay., 1980, s.27.

[46] Mustafa Kemal Coşkun, "Sol Liberalizmin Doğası", Radikal İki, 25 Mayıs 2008, s.1.

[47] Karl Marx, "Kâr edeceğini bilse kapitalizm kendini asacak urganı bile pazarlar," der!

[48] Meryem Koray, "Solda Yeni Gündem, Eski Tartışmalar", Radikal, 27 Ağustos 2008, s.11.

[49] Fatih Yaşlı, "Riyakârlık ve Sol", Radikal İki, 6 Temmuz 2008, s.4.

[50] Hüseyin Çakır, "Kürkçü'nün Kemalizm Açmazı ve Sosyalist Sol", Taraf, 29 Ağustos 2008, s.12...

[51] Geçerken anımsatalım: Dünyada da Türkiye'de de sosyalizmin bugün dünden daha güncel, daha elzem olduğunu vurgulayan Mahir Sayın, solun birliği ve yeniden yapılanması konusunda "savunulan ana fikrin değil yürüyüş biçimimizin yanlış olduğu her yönüyle ortaya çıkmıştır" vurgusuyla şöyle der: "Tarih göstermiştir ki, dünyanın neresinde olursa olsun dergunluk içinde yaratılan bütün partiler güdük kalmaya ve kendi iç çelişkilerinin ağırlığı altında bölünmeye mahkûm olmuşlardır. Biz de sadece bunu yaşadık." (Mahir Sayın, Sosyalist Demokrasi-Komün'den Ekim'e, Ekim'den Bugüne, Erginbay Yay., 2008.)

[52] Nuray Mert, "Solu Mahkûm Etmek", Radikal, 28 Ağustos 2008, s.6.

[53] Hayri Kozanoğlu, "Muteber Solculuk Reddedilmeli", Birgün, 19 Mayıs 2008, s.6.

[54] "Faşist eskisi 'liberal'ler hakkında Thomas Fuller'in, "Kurtlar dışlarını kaybedebilir, fakat doğaları kaybetmezler," sözünü unutmadan denilenlere göz atın!

[55] Taha Akyol, "Bu Sola Ben Oy Verebilirim", <http://www.milliyet.com.tr/Yazar.aspx?aType=YazarDetay&ArticleID=986499&AuthorID=62&Date=04.09.2008&b=Bu%20sola%20ben%20oy%20verebilirim&a=Taha%20Akyol&ver=98>

[56] Mümtaz'er Türköne, "Sol Öldü mü?", Türkönetp://zaman.com.tr/yazar.do?yazi-no=722397&title=sol-oldu-mu

[57] Şükrü Argın, "Sol, Kendi Adına Konuşmalı", Mesele, No:21, Eylül 2008, s.26.

[58] "Solu Yeniden Tanımlamak" gibi "müthiş iddialar"ın sahipleri, "Toplumsal olan her olgu ve kavramın pozitifist, determinist ve araçsal aklın vazettiği gibi mutlak bir doğruya ve çizgisel ve/veya çevrimsel bir geometrik tarih anlayışına dayanmadığını iddia etmek solun temel/asal epistemolojik öncüllerinden birini oluşturur. E azından

felsefi temelde solu sağdan ayıran evrensel içeriğe sahip böyle bir haslettir. Peki, bugün sol tahayyül dünyamızda neleri çağırıyor? Ne anlam ifade ediyor?

Anakronizme kapılmadan sol tasavvurun praksis düzlemde mir tarihsel hesap dökümünün çıktısına göz attığımızda 1960'lerden 1970'lerin ortalarına kadar tüm dünya ölçeğinde hüküm süren solun yükseliş döneminin ardından, yine uluslararası politik ekonomik düzlemde yükselen neo-liberal dalga karşısında savunma durumuna geçmek zorunda kalan sol eğilimlerin ve ideolojilerin geniş bir kısmı böyle bir konjonktürde 'serbest piyasa', 'rekabet potansiyeli ve gücü', 'girişim' gibi neo-liberalizmi karakterize eden, onu ete kemiğe büründüren hegemonik bir kodlama iddiasını da içeren kimi başat parametreleri ve unsurları kendi geleneksel görüşleriyle birleştirmeye ve onlara eklemeye çalıştığına şahadet ediyoruz," (Ümit Kurt, "Solun Yeniden Tanımlamak", Radikal, 17 Eylül 2008, s.11.) diyerek, bu minval üzere görüşlerini anlatıyor anlatmasına da!

Burada bir soru(n) var. "Akademisyen"likle "solcu"luğu birbirine karıştıran Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi Bölümü'nden Ümit Kurt kardeşimiz, asli meselesinin anlaşılır olmak olduğunu öğrenmeli her şeyden önce!

Eğer Kurt Solu Tanımlamak" konusunda anlaşılır şey söyler ise, elbette dedikleri üzerine "kafa da yorulabilir"!

[59] Ergun Babahan, "Sol'da Arayış", Sabah, 20 Ağustos 2008, s.21.

[60] Sezgin Tanrıkulu, "Makul Yol CHP-DTP İşbirliği", Milliyet, 1 Eylül 2008, s.15.

[61] Mustafa Özyürek, "CHP Ne Değildir?", Radikal İki, 6 Nisan 2008, s.1-4.

[62] Erol Katırcıoğlu, "CHP Hiçbir Zaman Sol Olamadı", Yeni Şafak, 25 Nisan 2008, s.17.

[63] Erol Katırcıoğlu, "CHP ve Sol? Ne Alâkâ?", Radikal, 26 Nisan 2008, s.13.

[64] Süleyman Çelebi, "AKP'ye Karşı Aynı Netlikte Yapılanma Şart", Milliyet, 1 Eylül 2008, s.14.

[65] Burhan Şenatalar, "Türkiye'ye 'Yenilenmiş Bir Sol' Lazım", <http://www.milliyet.com.tr/Siyaset/HaberDetay.aspx?aType=HaberDetay&Kategori=siyaset&ArticleID=974372&Date=04.08.2008&b=Yeni%20bir%20sol%20için%20yeni%20parti%20şart>

[66] Zülfü Livaneli, "Lideri Belli Kadro, Sağlam Bir İdeoloji...", Milliyet, 4 Eylül 2008.

[67] Aydın Çingir, "AB ile Bir An Önce Barışmak Gerekliyor", Milliyet, 5 Eylül 2008, s.13.

[68] E. Fuat Keyman, "Merkez Solu Nasıl Doldurabiliriz?", Radikal İki, 14 Eylül 2008, s.3.

[69] Ahmet İnsel, "ADD ile Anti-Emperyalist Solun Kucaklaşması", Radikal İki, 27 Temmuz 2008, s.1-4.

[70] Mehmet Uğur, "Ergenekon ve Medyatik 'Sol' Eleştirisi", Radikal, 11 Ağustos 2008, s.11.

[71] Elif Yücel, "Arkadaşlar Verem Olmuş, Tedavi Edilmesi Şart", Birgün, 28 Ağustos 2008, s.12.

[72] Ömer Laçiner, "Türkiye'de 'Sol' Çapsız Ordu da Orta Zekâlı", Akşam, 1 Eylül 2008, s.12.

[73] "Ömer Laçiner, üçüncü yolcuları sosyalist solun geleneksel liberal kulvarcıları ve bağımsızlığı-kalkınmacıları arasına katmak kolaylığına düşüyor." (Mahmut Üstün, "Sosyalist Solda 'Üç Tarz-ı Siyaset'...", Radikal İki, 10 Ağustos 2008, s.7.)

[74] Ömer Laçiner, "Devrimci/Sosyalist Olma Tartışması", <http://www.radikal.com.tr/Default.aspx?aType=EklereDetay&ArticleID=891849&Date=05.08.2008&CategoryID=42>

[75] Ömer Laçiner, "Yolun Sonu/ Başlangıcı", Birikim, No:232-233, Ağustos-Eylül 2008, s.23.

[76] Murat Belge, "Eleştirinin 'Palto'su", Radikal Kitap, Yıl:6, No:333, 3 Ağustos 2007, s.6-7.

[77] Adnan Binyazar, "Murat Belge Üzerine Saptayimler...", Cumhuriyet, 25 Mart 2008, s.18.

[78] Murat Belge, "Vazgeçilemez Olmak", Taraf, 23 Ağustos 2008, s.3.

[79] Murat Belge, "Formel Demokrasi", Taraf, 20 Temmuz 2008, s.3.

[80] Murat Belge, "Devrimci", Taraf, <http://www.taraf.com.tr/yazar.asp?id=69>

[81] Murat Belge, "Sınıf Mücadelesi", Taraf, 27 Temmuz 2008.

[82] Türker Alkan, "... 'Kim'lik Krizi", Radikal, 29 Ağustos 2008, s.5.

[83] Fikret Bila, "Sosyalist Bilinci Gören Var mı?", Milliyet, 16 Ağustos 2008, s.18.

[84] Murat Belge, "Üçüncü Blok", Taraf, 24 Ağustos 2008, s.3.)

[85] Murat Belge, "Politikasızlık Politikası", Taraf, 26 Temmuz 2008.

[86] Murat Belge, "Sol ve Ergenekon", Taraf, 19 Temmuz 2008.

[87] Nabi Yağcı, "Baskının Arkasında Asker Var", Taraf, 1 Temmuz 2008, s.12.

[88] Nabi Yağcı, "Türkiye Kriz Değil Devrim Yaşıyor", Taraf, 30 Haziran 2008, s.12.

[89] Alfredo Saad-Filho/ Deborah Johnston, Neo-Liberalizm: Muhafir Bir Seçki, çev: Şeyda Başlı-Tuncel Öncel, Yordam Yay., 2008, s.76.

[90] Birikim, No:232-233, Ağustos-Eylül 2008, s.46-123.

[91] Geçmiş, ekonomi politik yaklaşımla irdeleyebilirsiniz! "Nasıl" mı? Şöyle: "Ekonomi politik yaklaşım, toplumsal gerçekliği, zaman içinde geriye ve ileriye bağlantılı dinamik bir olgu olarak değerlendiren tarihsel bir bakış açısını benimser." (Gamze Yücesan-Özdemir/ Ali Murat Özdemir, Sermayenin Adaleti-Türkiye'de Emek ve Sosyal Politika, Dipnot Yay., 2008, s.10.)

[92] Oral Çalışlar, "Ergenekon ve Sol...", Radikal, 22 Temmuz 2008, s.7.

[93] Oral Çalışlar, "Ali Başpınar Örneği...", Radikal, 9 Eylül 2008, s.7.

[94] Oral Çalışlar, "Solcuların Kafası Her Yerde Karışık...", Radikal, 13 Temmuz 2008, s.9.

[95] Oral Çalışlar, "Çekoslovakya'nın İşgalinin 40. Yılında", Radikal, 20 Ağustos 2008, s.7.

[96] Oral Çalışlar, "Türk Sosyalistlerinin Krizi...", Radikal, 4 Ağustos 2008, s.7.

[97] Oral Çalışlar, "CHP de Topa Girdi...",

Radikal, 1 Eylül 2008, s.7.

[98] M. Castells, The Rise of The Network Society: Volume I, Oxford; Blackwell Publishers, 1996, s.475.

[99] Ezgi Canpolat, "Ol(a)mayan Devrim'in Peşinde Koşanlar...", Taraf, 24 Temmuz 2008, s.13.

[100] Şenol Karakaş, "Sol'un Ergenekon Sessizliği", Taraf, 23 Temmuz 2008, s.13.

[101] Yeşim Baran, "Hiyerarşik Olmadan Örgütlenmek", Birikim, No:230-231, Haziran-Temmuz 2008, s.60-66.

[102] İsmet Berkan, "Ergenekon ve Sol", Radikal, 26 Ağustos 2008, s.3.

[103] Türker Alkan, "Çevrecilerin Kelle Sayısı", Radikal, 26 Ağustos 2008, s.7.

[104] Cemil Ertem, "Denklemleri Yeni Sol Çözecek", Taraf, 29 Ağustos 2008, s.6.

[105] Nuriye Akman ile röportajında "ÖDP içinde de var ama ulusalcı bir damar. Kanat demeyelim de solda milliyetçi bir taban olagelmıştır," diyen ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras, "Milliyetçi mi, ulusalcı mı?" sorusuna da, "Hiyara salatalık demek, fark etmiyor sonuç itibarıyla. Hiyarla salatalık arasındaki farkı ciddiye almak lazım aslında," yanıtını vererek ekliyor: "XXI. yüzyıla taşıyacak güçler; daha çok demokrasi, daha çok özgürlük isteyecek güçler olacak. İstibdatçı, otoriter sol dünyasından gerçek sol çıkmaz." ("Tehdit Altında Olan Cumhuriyet Değil, 12 Eylül Rejimi", Zaman Gazetesi, 13 Temmuz 2008.)

[106] Melik Kara, "Post-Devrimcilik Dönemi", Teori ve Politika, No:46, Yaz 2007, s.13.

[107] Utku Usta-Murat Altun, "Bir 'Çıpa' Olarak Sınıf Mücadelesi", Radikal İki, 27 Temmuz 2008, s.6.

[108] "Şahane mazlumların yüceltilmesi, sonuçta, onları mazlumlaştıran şahane sistemin yüceltilmesinden başka birşey değildir." (Theodor W Adorno, Minima Moralia, Metis Yay., 2005, s.58.)

[109] "Kendi Yolumuzda Kendi Safımızda Yürüyeceğiz", Sosyalist Barikat, No:60, Temmuz/ Ağustos 2008, s.3.

[110] Mahmut Üstün, "Demokrasi ve 'Üç Tarz-ı Siyaset'...", Birgün, 29 Ağustos 2008, s.11.

[111] Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) Genel Başkanı Süleyman Çelebi de, "Ya AKP'den yana olacaksınız ya da Ergenekoncu... dayatması var." ("Çelebi: 'Ya AKP'den Yana Olacaksınız ya da Ergenekoncu' Dayatması Var", Radikal, 24 Temmuz 2008, s.9.) diyor!

[112] Mustafa Kemal Coşkun, "Sol, Ergenekon, AKP, Vs...", Radikal İki, 24 Ağustos 2008, s.1-8.

[113] Ertuğrul Kürkçü, "Üçüncü Bir Kutup Var!", Radikal İki, 27 Temmuz 2008, s.1-4.

[114] Mustafa Ö. Soylu, "Sol Modernizm", Radikal İki, 22 Haziran 2008, s.5.

[115] Gün Yıncılık, Temmuz 2008.

[116] İşte bir örnek: "Cezaevine girmek onur, sevgili edinmek sabıkdı." (Mustafa Balbay, "Cezaevine Girmek Onur, Sevgili Edinmek Sabıkdı", Cumhuriyet, 15 Eylül 2008, s.10.) "Devrim mutlak, ölüm doğaldı..." (Mustafa Balbay, "78'liler...", Cumhuriyet, 12 Eylül 2008, s.1.)

Komünist birlik üzerine

S izi bilmem ama ben sık sık şu soruyla karşılaşıyorum: Yapa-
cağımız işler ve ulaşmak iste-
diğimiz hedef belli ve ortak oldu-
ğu halde, neden birlikte değiliz?
Doğaldır ki bu sorunun yanıtını
herkes kendince bulmaya çalış-
maktadır. Bu yanıt, kişinin bilgi bi-
rikimine, yaşadığı ya da gözlemle-
diği olay ve olgulara göre çeşitlilik
göstermektedir, gösterecektir de.
Bu yanıtların hepsi değil, ama ba-
zıları soluksuzluğun yoz ve soysuz
tükenmişliğin kanıtıdır. Ayrıca bu
yanıtların odağında "Dünya de-
ğişti, siz hala oralarda mısınız?" gibi
civalı sözcüklerin yanı sıra Asya
toplumlarına özgü despotik yapı-
nın oluşturduğu "evet efendimci"
anlayış ve köylü kurnazlığı da var-
dır. Amacımız bu kavramları aş-
mak ve çözümlenmek olmadığı için
teğet geçmekle yetineceğim.

Yaklaşık kırk beş senedir dev-
rimci ve sosyalist-sol hareketin
içindeyim. Bir insanın/bireyin ya-
şamında bu gerçekten uzun bir
zaman dilimidir. Ama bu süre bir
ulusun, bir halkın ya da bir sınıfın
yaşamında çok ama çok kısa bir
zamandır. Bu süreçte özellikle
1970'lerin öncesinde, yani 60'lı
yılların son iki senesinde türküle-

şen "Güneşin fethi yakın!" söyle-
miyle naif bir devrimci coşkunun
doruklarında yaşadık. Çözemeye-
ceğimiz hiçbir sorun, altından kal-
kamayacağımız hiçbir olay yoktu.
Umut, Kaf Dağı'nın arkasında olsa
bile ulaşacağımızdan emindik.
Çünkü "Atlarımız rüzgar kanat-
lı"ydı.

Gittiğimiz her yerde sürekli tart-
ışıyorduk; söylediklerimizi kanıt-
lamak için Marx, Engels, Mao,
Che vb. ustalardan ve devrim ön-
derlerinden bol bol alıntılar yapı-
yorduk. Hegelci bir yaklaşımla
kavram ve alıntıları yarıştırdık.
Yaşananları yaşayanlardan birisi
olarak özetin özeti biçimde anlat-
maya çalıştım. Eğer kararlılıkla, yi-
ğitlikle, özveriyle olsaydı, politik
savaşım ve toparlanmayı 68'liler
ve78'liler yapardı. Ama bunların
yetmediğini, yetmeyeceğini hayat
kanıtlamıştır.

Öyleyse ne yapmalı devrimci-
ler, sosyalist solcular (komünistler),
toparlanmak ve birlik için? Birlik-
ten yana olduğunu dile getiren ki-
şi, klasiklerden okuyarak öğrendik-
lerini yaşadığı toplumun kültürü-
ne, değerlerine eklemelidir.
Teoriyi (kuramı) bilgili bir insan
imajı çizmek için değil de, sınıfı-

nın, halkının ve ulusunun sorunla-
rını çözmek için öğrendiğinin ça-
bası içinde olduğuna inanmalı ve
bilincine varmalıdır. Bu bilinçle
kendi dışındaki bireyler, hareketler
ve örgütlerle açık ve yalın bir bi-
çimde ilişki kurmalıdır. Kurulan bu
ilişki eşitler arasında olursa ancak
anamlı olur ve sonuç alınabilir.

Şunu söylemek istiyorum: Ben
özgür istemimle (irademle) özgün
düşüncelerimi seninle tartışmak
için bir araya gelmemizin gerekli
olduğuna inanıyorum. Eğer sen de
böyle düşünüyorsan gel tartışalım.
Tek koşulumuz olsun: Ne sen ba-
na, ne de ben sana düşüncelerimi-
zi dayatmayalım. Çünkü düşünce-
nin doğruluğu nesnelliği gerçeğe
yakın yansıtmasıyla ölçülür. Düş-
ünceye anlaşmaya varmasak bile,
haine, sömürgeciye ve artı-değeri
zorla ele geçirenlere karşı birlikte
yürümek için anlaşmaya çalışma-
nın akılcı bir tutum olduğunun al-
tını birlikte çizelim. Belki bu yak-
laşımımız pek liberalce anlaşılabi-
lidir. Bundan dolayı hemen belirt-
mek istiyorum: "Doğru ne senin
ne de benimdir." Bu alıntıyı de-
ğişik bir söylemle dile getirirsek,
doğru "bizim" olursa ancak derin-
lik kazanabilir.

Türkiye ve Kürdistan sosyalist-sol (komünist) hareketinin tarihi biraz da savrulmuşluğun tarihidir demek hiç de abartı değildir. Her iki ülkede, kerim devlet anlayışının uzantısı olan 1960, 1971, 1980 darbeleri yaşandı. Bu darbeleri "kerametleri kendilerinden menkul güçler" yaptılar. İnsanların yaşam hakkını, düşünme özgürlüğünü elinden alan, buyurgan, elit ve dayatmacı eylemlerini yurtseverlik adına, devleti kurtarmak için 'yüce Türk ulusu' yerine yaptıklarını söylediler. Ama uygulamaya emek örgütlerini kapatmakla başladılar. Devamla devrimcileri sorgusuz sualsiz ortadan kaldırdılar. Bitmedi, sosyalist olmayan ay-

dınların da ağızlarını kilitlediler, sürekle avı düzenlediler komünistleri yakalamak için. Bu tam rezilliktir. Çünkü öküz altında buzağı aradılar. Görülüyor ki, bu değerlendirme bizi konumuzun dışına taşıyor. O nedenle komünistlerin birliği için yapacaklarımızı sıralamak gerekiyor:

1- Her komünistin yaşadığı ülkenin tarihini, kültürünü incelemesi gerekir. Ancak böylece sosyalizm ve evrensellik kavramları sınıfsal ve ulusal sorunlarla eklemelidir.

2- Gelenekten kopmadan ama onu kutsamadan kendimizle yüzleşecek yürekliliği göstermemiz gerekiyor.

3- Herkes dükkanının önüne çıkmalı, hayatın ve eylemselliğin içinde nesnelliği yakalamalıdır.

4- Sol harekette görülen ve özgün kültürümüzün izlerini de taşıyan "ağabeylik" anlayışının aşılmasının yaşamsal olduğunun altının kalın çizgilerle çizilmesinin önemine inanmalıyız. Burada hemen bir parantez açmak istiyorum. Bir konuyu, alınmış bir kararı tartışıyorduk. Bir genç kadın yoldaş, duygusal ve suçlama yönü ağır da olsa beni eleştirdi. Benim için bu, "ağabeylik" anlayışının kırılması için atılmış somut bir adımdı. Bu genç kadın yoldaşıma şükranlarımı belirtmek kadirbilirdir.

Sosyalist birlik ve öncü krizi

Kürdistan'da birlik tartışmaları öteden beri süregelmektedir. Ulusal birlik, sol birlik ve nihayet sosyalist birlik de tartışma gündemine gecikerek de olsa girdi. Gecikerek diyorum, çünkü 12 Eylül Askeri Cuntası öncesi dönemde, Kürt grup ve örgütlerinin tamamına yakını kendilerini Marksist sosyalist olarak tanıttı. Dolayısıyla o dönemde sosyalist birlik tartışılıyordu. Ama cunta döngüsel bir süreç başlattı... Söz konusu örgütlerin hemen hiçbiri -PKK hariç, ama o da başka bir biçimde- artık varlık gösteremiyor.

Bu örgütlerin geleneğinden gelen binlerce insan, eski kimliklerinden uzaklaştı. Kimi düzene entegre oldu, kimi salt ulusalcı fikre angaje oldu. Sosyalistler parmakla sayılacak kadar azaldı. Bir ilginçlik daha var; hala kendisine Marksist diyen kimi insanlar da sosyalistlikten şimdilik söz edilmesinden pek yana değiller. Şimdi ulusal bağımsızlık mücadelesine ağırlık verilmesi gerektiğini ileri sürüyorlar. Tabii ki bu kategori de salt ulusalcılıkla malul hale gelmiştir. "Hele bir ulusal bağımsızlığımızı alalım da..." Bu ertelemeci mantık, kendisini ayan beyan ulusalcı

olarak lanse edenlerin mantığı kadar "masum" değil, aksine tehnelidir.

Oysa Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi açısından koşullar olgunlaşırken, ulusalcı öncü-örgütlerin bocaladıkları açıkça görülmektedir. İdeolojik-politik belirsizlik, kafa karışıklığı ve dejenerasyon diz boyu... Bu hiç tesadüf değildir. Burjuva ve küçük burjuva öncülerin gösterdikleri geleneksel arızalardır. Dolayısıyla, Devrimci Marksistlerin öteden beri ileri sürdükleri bir savın doğruluğu netlik kazanıyor. Kürdistan'ın gerçek bağımsızlığı ve özgürlüğü (Bağımsız Birleşik Sosyalist Kürdistan) ancak ve ancak Kürdistan proletaryasının önderliğinde ve öz örgütünün öncülüğünde gerçekleşecektir. Bunun basit bir sav olmadığı, her gün biraz daha iyi anlaşılacaktır. Bu süreç işlemeye başlamıştır.

Kürdistan'da unutulmaya terk edilmek istenen sosyalizm olgusunun yeniden konuşuluyor olması ve sosyalizmin meselelerinin yeniden gündeme gelmesi, tartışılmaya başlanması açıkça bir şeyi ifade ediyor: İnsanlığın vazgeçilmez ideali olan sosyalizm/komünizm, yeniden yeniden tartışılacaktır.

Kürdistanlı Devrimci Marksistlerin görevi bu pozitif gelişmeleri seyretmek değil, bizzat sürecin içinde olmak ve öncü krizini aşmanın yol ve yordamına bakmaktır. Elbette duruşumuz öteden beri nettir. Yeni sürece göre hızla hazırlanmalıyız. Şimdi konuya döneyim.

"Sosyalist birlik" kavramı, çok aşına olduğumuz bir kavramdır. Ne var ki kendisine sosyalist diyen herkes bu kavramın içeriğini aynı algılamıyor. Farklı algılar, farklı sosyalizm anlayışlarından kaynaklanıyor. İlk bakışta bu son derece normal gözüküyor. Ama konu biraz eşildiğinde, işin içinden başka şeyler çıkıyor. Bu, detaylı olarak tartışılması gereken bir konudur.

Konuyu bir Fransız atasözüyle irdelemeye çalışalım: "Benzeşenler birleşir." Bunun tersini düşünürsek "benzeşmeyenler birleşmez" diyeceğiz. Bir bakımdan bu doğrudur. Ancak konuyu biraz incelediğimizde değişik birlik biçimleriyle karşılaşırız. Mesela; hedef birliği. Hiç benzemeyenlerin bazen hedefleri aynı olabilir. Mesela; Türkmenlerle Kürtlerin Saddam Hüseyin diktatörüne -bir zamanlar- karşı olmaları gibi. Amaç birliği, fikir birliği, programatik birlik

vs. Biraz somutlaştırırsak; ortak düşmana karşı hedef birliği. Bir yere varmak için amaç birliği. Yakın dünya görüşüne sahip olanların fikir birliği. Ortak fikre sahip olanların eylem, mücadele ve program birliği...

Sosyalistlerin aralarında kurdukları her birlik, sosyalist birlik değildir. Sosyalist birlik, fikir birliğidir, ideolojik birliktir. Eylemde, mücadelede, programda birliktir. İdeolojik, siyasal ve örgütsel birliktir. Köklü ve temelli bir birliktir. Aynı zamanda devrim hedefi ve sosyalizm kurma amacı doğrultusundaki bir birliktir. Şimdilerde öncü krizini aşmak için gereken bir birliktir.

Komünistlerin proletaryadan

farklı bir çıkar ve amaçları olmaz. Bu bağlamda sosyalist birlik, proletaryanın kurmay öncüsü olma amacını taşır. Bu amaç dışındaki bir birlik, asla sosyalist birlik değildir. Kurulan birlik, eğer işçi sınıfından kopuksa, kim tarafından kurulursa kurulsun, adına ne konulursa konulsun, sosyalist birlik olamaz. Proletarya, sınıf olarak diğer bütün sınıflardan bağımsız olarak örgütlenmeden öncü örgütü de örgütlenemez. Kesinlikle sınıf ile öncünün örgütlenmesinin birlikte ele alınması gerekir. Öncü krizi ancak bu şekilde aşılabilir.

Kavram olarak "öncü krizi", Kürt solunun gündemine henüz girmemiş, ama girmesi gerekir. Öncü krizi, Devrimci Marksistlerin öteden beri önemle altını çizdiği

bir kavramdır. Devrim ve sosyalizmin nesnel koşullarının varlığı (her yerde) açıktır. Mesele devrim ve sosyalizmin öznel koşullarıdır. Açıkçası mücadelenin sürekliliği, devrimin gerçekleşmesi, proletarya iktidarının kurulması ve sosyalizmin inşası için temel sorun öncü krizidir. Her yerde -ulusal sınırlar içinde ve uluslararası alanda- bu krizin çözülmesi şarttır. Çünkü proletaryanın öncü-komünist örgütü olmadan bir yere varması mümkün değildir. İşte, bunun için sosyalist birlik diyoruz.

Elbette sosyalist birlik, öncü krizini aşmanın tek ve biricik yolu değildir; ancak en akılcı ve devrimci yol olduğu su götürmez bir gerçek.

Kürdistanlı komünistler olarak büyük görev ve sorumluluklarla yüz yüzeyiz

21. yüzyılın başında hem dünyada hem de ülkemizde tarih yeniden yön arıyor.

Uzunca süredir komünistler komünizmin/sosyalizmin kaynağında yer alan, onun temellerini oluşturan değer ve ideallerin taşıyıcısı olamıyorlar; eskisinden kökten farklı yeni oluşumlara, yeni ilişki biçimlerine ve normlara sığamıyorlar. Emperyalist-kapitalist sistemin içinde yaşadığı dönemin çelişkilerini bir olanağa dönüştürüp, ortaya çıkan potansiyeli realize edemiyorlar.

Dönüştürebilmek için dünyanın yeniden yorumlanmasına ihtiyaç var, aslolanın onu değiştirmek olduğunu unutmadan. Politika yapma tarzından ilişki biçimlerine, ideolojik referanslardan örgütsel normlara kadar. Öyle ki, ideolojik hegemonyanın yeniden kazanılması, teorik bir özgüvene sahip olunabilmesi için yaşamla ve toplumsal pratikle bağlarını köklü kurmuş bir teorik faaliyet gerekli; kopmak ve kendini yeniden tanımlayıp konumlandırmak... Yaşamla ve toplumsal pratikle bağlarını kökten kurmuş olmak... Tıpkı Lenin'in "Bir örgütün niteliğini be-

lirleyen onun eyleminin muhtevasıdır" dediği türden.

Oysa bugün, hatta uzunca bir süredir komünist hareket bir bütün olarak yaşamla ve toplumsal pratikle bağlarını koparmış durumdadır. Bu nedenle yaşama müdahale edememekte, süreci ve gelişmeleri izlemekle yetinmektedir.

Kürdistanlı komünistler olarak bizler, uzunca bir süre önce işe soru sorarak başladık. Kuşkusuz soru sormak öyle basit bir zihinsel işlem değildir. "Soru sormak, cesaret, merak, kararlılık ve sonucu göğüsleyen bir direnç gerektirir. Eğer bunlara sahip değilseniz soru soramazsınız" (Erdal Atabek)

Ama önemli olan yalnızca soru sormak değildir. Daha da önemlisi, soruları değiştirmektir. Eğer gerçekte kurulan ilişki değişmezse, eski paradigma içerisinde karşılığı olan eski sorulara hayat hep çelişkili yanıtlar verir. Oysa çelişkilerden kaçınmak için doğru sorular sormak gerekir. Sorularla birlikte engeller de yükselmeye başlar. En büyük engel insanın kendisidir. Çünkü sorular değişince ezber bozulur. Ezber bozulunca rahatımız kaçır. Artık ne eski sığınaklarımız,

ne de koruyucu kalkanımız koruyabilir bizi. Güvenilir dayanaklar diye sarılınan dogmatik ve sabit ideolojik kalıplar da hayatın dili değildir. Evet, sorular sorma süreci aynı zamanda bu soruların değişmesi, yanıtların değişmesi demektir. Ama yanıtlar ortak mücadelenin ve karşılıklı ilişkinin içerisinde çıkabilir ancak.

Evet, biz Kürdistanlı komünistler olarak sorular sormaya ve bu soruların ve ortak mücadelenin ürünü olarak manifestomuzu "21.yy'da Özgürlük ve Sosyalizm Manifestosu" yayınladık. Şimdi önümüzde duran görev Kürdistan'da bir komünist hareket yaratma sürecidir. Tabii ki biz hareket oluyoruz, biz bir hareket yaratacağımız demekle her şey olup bitmiyor. Asıl zorlu süreç bundan sonra başlıyor.

Rüzgar bizden yana esmeye başlıyor, ama...

Tarih tekerrür etmiyor. Ancak 21. yüzyılın daha ilk çeyreği diyebileceğimiz bir süreçte emperyalist-kapitalist sistemde yaşanan kriz, kimi burjuva iktisatçıların bile kabul ettiği üzere 1929 benzeri bir krizdir.

Dünyada yaşanan kriz salt finansal sektörle sınırlı kalmadı. Zaten kalamazdı da. Finansal krizle birlikte batan bankalar, kurtuluş olarak kamulaştırılmıştır. Ama bu kamulaştırma özünde batağın kamulaştırılmasıdır, yükün işçi ve emekçilerin sırtına yıkılmasıdır.

Bir süre önce kapitalizmin günümüzdeki kabesi ABD’de başlayan ve giderek bütün dünyayı etkisi altına alan finansal kriz derinleşerek büyüyor. Bu kriz karşısında kimileri “kapitalizmin çöktüğünü, yıkıldığını” ilan etmeye kadar götürüyorlar işi. Oysa bu krizle çöken ve yıkılan neoliberal politikalarlardır. Neoliberalizmdir.

Dünyada yaşanan kriz salt finansal sektörle sınırlı kalmadı. Zaten kalamazdı da. Daha ilk günden itibaren başta otomotiv olmak üzere diğer sektörleri de etkilemeye başladı. Krizin kısa sürede sonlanmayacağı da ortada. Yine her kriz döneminde olduğu gibi krizin faturası işçilere, emekçilere ve yoksul halka ödetilmektedir. Daha ilk günden bu krizde yapılan/yapılmaya çalışılan da budur. Finansal krizle birlikte batan bankalar, kurtuluş olarak kamulaştırılmıştır. Ama bu kamulaştırma özünde batağın kamulaştırılmasıdır, yükün işçi ve emekçilerin sırtına yıkılmasıdır. Yani serbest piyasa uygulamaları ile muazzam karlar sağlayan dev kapitalist şirketlerin, aynı piyasanın kör işleyişinin kurbanı olduklarında karşı karşıya kaldıkları muazzam zararlar, devletin piyasaya müdahalesi ile kamulaştırılmakta, böylece dosdoğru halka fatura edilmektedir. Kapitalizm böyle işlemektedir. Kapitalizmin tarihi boyunca böyle olmuştur. İşleyiş bir dönem piyasanın kör ve kontrolsüz gidişine bırakılmış, sömürü ve soygun çarkı bu eksende dönmüş, işlerin kontrolünden çıktığı her durumda ise “piyasanın sihirli eli” üzerine söylenenler bir anda bir kenara itilerek, kapitalist devletin kapitalistler için her zaman şefkatli olan eli devreye sokulmuştur. Şimdi de olan budur.

Kriz kapitalizme ait bir şeydir. Kapitalizm piyasa için üretim yapar. Kapitalist sistem 1970’lerin ortalarından itibaren giderek hızlanan bir biçimde finansal kesime savrulmuştur. Oysa finans alanı

köpük alanıdır. Finansın sağlıklı yürütülebilmesi için reel sektörde bunun karşılığının olması gerekiyor. Ama finans sektörünün büyüklüğü reel sektörü geçmiştir. Reel sektörde bunun karşılığı ortaya çıkmayınca finans sektörü çökmüştür. Çöküş bütün dünyayı etkisi altına almıştır. Yani kimilerinin söylediği gibi çöken kapitalizm değildir. Bir kez daha belirtmek gerekirse çöken neoliberal politikalarlardır. Neoliberalizmdir.

Kriz aynı zamanda kendi içerisinde kimi olanakları da barındırıyor. Aslında kriz dönemleri hem sermayenin kendi içinde, hem de sermaye ile emek arasında yeni bir yapılanma dönemidir. Eğer bu olanaklar işçi-emekçi hareketi ve komünist hareket tarafından iyi değerlendirilebilirse farklı bir sürece girilebilir. Kuşkusuz ki kriz her zaman devrimci durum yaratmaz. Sorun komünist hareketin, işçi ve emekçi hareketinin krizin olanaklarını nasıl değerlendirdiğiyle ilintilidir.

Yüz yüze bulunduğumuz görevler...

ABD emperyalizmi Avrasya stratejisinin bir gereği olarak önce Afganistan’ı, ardından Irak’ı işgal etti. ABD’nin hedefi başta zengin enerji kaynakları olmak üzere, bir yandan da Kafkasya’da kimi ülkeler üzerinden Rusya’yı kuşatmaktı. Çünkü Avrasya demek dünya demektir. Bunu son Gürcistan sorusunda daha iyi gördük. Gürcistan’da ABD ve Rusya adeta bir bilek güreşine girdiler. ABD bütün bunları yaparken, bölgede burjuva siyasetin zayıf oluşunu, komünist

hareketin sorunlarla yüklü olmasını vb. bir fırsat olarak kullandı. Bugün de kullanmaya devam ediyor. Komünistler emperyalizmin bu hesaplarını görmek ve bundan sonuçlar çıkarmak zorundalar.

Geçtiğimiz yüzyılın devrimci dalgası kimi işlevler üstlenerek geri çekildi. Devrimci dalganın geri çekilmesi aynı zamanda uluslararası işçi hareketi ve genel anlamıyla komünist harekette de bir tıkanmayı gündeme getirdi. Yaşanan bu tıkanmayla birlikte geçmişte komünist, sosyalist ve devrimci parti ve örgütler yüzyılın sonunda sosyal demokrat harekete evrildiler. Tersinden ise sermaye soldan bir manipülasyonla bu dinamikleri sistem içi birer olgu haline getirdi, getirmeye devam ediyor. Daha önceleri de kimi yazılarda belirttik; 21. yüzyıl komünist hareketi tıpkı geçtiğimiz yüzyılın başında yaşanan bir kopuşla yüz yüzedir. Ama henüz dünyada ve onun bir parçası olan coğrafyamızda, bir bütün olarak komünist hareket açısından böylesi bir kopuşu görmek mümkün olmadı. Öyle ki; Türkiye’de birakalım bu kopuşu, kendisine sosyalistim, komünistim diyen onlarca hareket aksine daha çok ulusalcı kesilmektedir. Şovenizm ve Kemalizm’in etkisinden kurtulmak şöyle dursun, giderek ona sarılmakta, kurtuluşu orada görmektedirler. Türkiye sol hareketinin ulusalcılık öylesine ruhuna işlemiştir ki 29 Ekim’de açıklama yapan kimi sözde komünist ve sosyalist partiler, “cumhuriyetin ilk kuruluş değerlerine sahip çıktıklarını” açıklamışlardır. Ya da kimileri şovenizm çamuruna o kadar bulanmışlar ki, onlarca yıldır bu coğrafyada yok sayılan bir halkın, Kürt halkının ulusal mücadelesi karşısında “Kürt sorunu ABD kışkırtmasıdır” diyebilmektedir. ‘Yurtsever Cephe’ kurabilmektedir. Ya da bir başkası “Tam bağımsız Türkiye” sloganını kendisine bayrak edinmektedir. Bütün bu söylemlerle, aslında resmi tarih savunucuları

ile birlikte dün olduğu gibi bugün de bütün toplumu manipülasyon dışlılarından geçirip ögütmedikler.

Kürdistanlı komünistler olarak bizler "milli yarar siyasetine hayır" dediğimizde, kendisine komünistim diyen kimi Türkiyeli hareketler, "Tabii ki çıkarlar söz konusu. Siz örneğin Araplar ile Kürtleri nasıl bir arada tutacaksınız ve milli çikara hayır dedirteceksiniz. Siyaset güç üzerinden yapılır. Gücü de belirleyen çıkarlardır" diyebilmekteler. Yani sorun, Kürt/Kürdistan olduğunda Türkiyeli devrimci hareketlerin hepsi aynı noktada birleşiyor. Her biri kendi yayınlarında yazıp çizdiklerinde Kürt/Kürdistan dese de, bire bir tartıştığınızda hepsi de Kürdistan dememeye özel önem gösteriyor. Ve "Orası da diğer bölgeler gibi bir bölge" deyip işin içinden çıkıyorlar. Kuşkusuz bütün bunlar ayrı bir yazının konusu. Ama bilinmesi gereken Türkiye sosyalist hareketinin böyle bir gerçekliği var.

Biz Kürdistanlı komünistler olarak, MESOP 9. Genel Toplantısı'nda "komünistlerin birliği"ne yönelik bir karar aldık. Karar, derginin elinizdeki bu sayısında yayınlanmış durumda. Ama kendi adıma bu karardan ne anladığımı açmaya çalışacağım.

MESOP 9. Genel Toplantısı'nda alınan karar;

"1 - Komünistlerin birliği yolunda, Kuzey Kürdistan'ın yanı sıra Kürdistan ve Ortadoğu'ya dönük görev ve sorumluluklarımızın bulunduğunu,

2 - Hem iç hem de uluslararası siyasi gelişmelerin, Kürdistanlı komünistleri siyaset denkleminde daha güçlü yer almaya çağırıldığını,

3 - Bu çağırının gereklerinin bir yanıyla tüm komünistlerin tek bir komünist partisi ana gövdesinde birleşmeleriyle, başka bir ifadeyle grup partisinden ülke partisine doğru büyüyen, büyütülen bir komünist parti ile; diğer yanıyla komünistlerin yeniden işçi, emekçi

Bugün önümüzdeki en önemli görev komünistlerin birliğini yaratmaktır. Bu bizim yüz yüze bulunduğumuz görevlerimizden birisidir. Ama bütün görevimiz bu değildir. Bunu yaparken bir yandan da biz kendi işimize, yani kendi örgütlü çalışmalarımıza devam etmeliyiz.

yiğınlar içerisinde kök salıp tutunmalarıyla yerine getirilebileceğini" belirtiyor.

Tek tek ele alacak olursak; gerek bölgedeki, gerek uluslararası gelişmeleri dikkate alacak olursak, salt bulunduğumuz Kuzey Kürdistan'da değil, Kürdistan'ın diğer parçaları ve Ortadoğu'ya dönük görev ve sorumluluklarımızı düne göre daha bir önem kazanmıştır. Ama kendi adıma bu sürecin adım adım işletilmesi gerektiğine inanıyorum. Öncelikli görevimiz, bulunduğumuz yer itibarıyla Kuzey Kürdistan'da komünistlerin birliğine yönelik atılmış adımları daha kalıcı hale getirmektir. Biz başından beri Kuzey Kürdistan'da komünistlerin birliğine yönelik ciddi çabalar gösteriyoruz. Bundan sonra da göstermeliyiz. Buna kimse bir itirazı olamaz. Kendi adıma bir noktanın altını çizmek istiyorum: Bugün önümüzdeki en önemli görev komünistlerin birliğini yaratmaktır. Bu bizim yüz yüze bulunduğumuz görevlerimizden birisidir. Ama bütün görevimiz bu değildir. Bunu yaparken bir yandan da biz kendi işimize, yani kendi örgütlü çalışmalarımıza devam etmeliyiz. Yani bütün işimizi gücümüzü komünistlerin birliğine göre endekslemeliyiz. Aksi halde, daha yeni bir hareket olmadan, işin başından itibaren kendimizi salt komünistlerin birliğine endekslemiş bir çevre olarak kalırız. Ki bu bizim kendimizle çelişmemiz demektir. Açıkçası böyle bir tehlike gördüğüm için bu noktanın altını çizmek istedim.

MESOP 9. Genel Toplantı-

sı'nda alınan kararın bir diğer önemli yanı ise; bugüne kadar bu coğrafyada oluşturulan komünist, sosyalist parti ve oluşumlar hep grup partisi olarak kalmıştır. Biz ta başından itibaren böylesi bir oluşuma gitmeyeceğimizi deklare etmiştik. Bu kararla bir kez daha bunun altını çiziyoruz. Bizim bütün çabamız, "tüm komünistlerin tek bir komünist partisi ana gövdesinde birleşmeleriyle, başka bir ifadeyle grup partisinden ülke partisine doğru büyüyen, büyütülen bir komünist parti" yaratmaktır. Mevcut konjonktürde bunun zor olduğunu bilerek davranmalıyız. Kanımca zorluk iki yönlü: Birincisi, geçmişte ya da bugün Kuzey Kürdistan'da kendisine komünistim diyenlerin hala ikircikli davranması, deyim yerindeyse 'elini taşın altına koymaktan' çekinmeleri. Çünkü bugün Kürdistan'da komünist bir hareket/parti yaratmak, koşullar gereği o kadar kolay değil. İkincisi, hala komünistim diyen kadroların birçoğunun eski paradigmalara sorunu ele almaları. Hala grup mantığıyla davranmalarıdır. Ve asıl önemlisi, komünist hareketin işçi ve emekçi kitlelerle ciddi bir bağının olmaması, kısa vadede bunu yaratılmasının ise hiç de öyle kolay olmadığıdır.

Sonuç olarak, gerek dünyada, gerek bölgede ve gerekse ülkemiz Kürdistan'da yaşananlar, bugün güçlü bir komünist harekete dünkünden daha fazla ihtiyaç olduğunu göstermektedir. Kuşkusuz bu başka bir yazının konusu, ama eğer güçlü bir komünist hareket olsaydı ulusal hareket bugün bu kadar geri noktalarda olmazdı. Güçlü bir komünist hareket bu geri gidişin önünde bir bariyer oluşturabilirdi. Bugün Kürdistan'da kendisine komünistim diyen tek tek bireylere, gruplara büyük sorumluluk düşmektedir. Gelin MESOP'un almış olduğu "komünistlerin birliği" kararını hep birlikte hayata geçirelim.

Komünist partinin gerekliliği

G enel olarak Ortadoğu ülkelerinde ve özel olarak da Kürdistan'ın her parçasında güçlü bir komünist partinin gerekliliği, tüm bölge halkları için gereklidir. Geri kalmış Ortadoğu ülkelerinde İslami kültür ve geri geleneklerin varlığı, demokrasi ve devrimci kültürün yokluğu, toplumların geri yapısı, cılız da olsa işçi sınıfının varlığı, işçi ve emekçilerin haklarının savunulması, toplumun değişim ve dönüşümü için bölgedeki her ülkede komünist partilerin varlığı gereklidir.

Toplumların tarihsel sürecine baktığımızda, 19. yüzyıl ve 20. yüzyıl sınıf mücadeleleriyle geçen yıllar olmuştur. Dünyadaki işçi sendikaları ve komünist partiler toplumsal değişim ve gelişim açısından önemli roller oynamışlar. Rusya'da 1917 Ekim Devrimi sonrası, sömürge ve bağımlı ülkelere ulusal demokratik mücadele gelişmiş, bazı ülkelerde devrimsel boyutlara ulaşmıştır.

Ülkemizde Marksist düşünce geç gelişmiş ve yer yer Türk solunun sakat Marksizm anlayışı ve kavrayışının etkisi altında kalmıştır. Türk solunun sosyal şöven eği-

limli yapısı onu her geçen zaman diliminde Marksizmden uzaklaştırmıştır. Öyle bir durum meydana gelmiş ki Marksizm adına ucube örgütçükler ve hatta bir kısmıyla özünde anti-Marksist partiler oluşturulmuştur.

Ülkemiz özgülünde, Güney Kürdistan'da komünist dinamiğin oluşması ve günümüzde güçlü bir düzeye ulaşması bu parçamızın siyasal renkliliği açısından önemli bir zenginliktir. Kuzey'de 1975-80 arası dönemde oluşturulan tüm Kürt parti ve örgütleri kendilerini Marksist partiler olarak tanıtmış; yenilgi dönemini yaşamaları ve dünyadaki/ülkemizdeki sosyal-siyasal değişim, kendilerini sosyalist gören bu parti ve örgütleri zayıflatmış, bir-ikisi dışında çoğu sadece kağıt üzerinde isim olarak kalmıştır.

Kuzey Kürdistan'da örgütsel bazda güçlü bir komünist hareket yok ama komünist kadrolar çok. Önemli olan bu komünist kadroların tek bir örgütsel çatı altında birleştirilmesi ve yeni, güçlü bir komünist organizasyonun oluşturulmasıdır. Modern bir komünist partinin yaratılması, varolan komü-

nist/sosyalist parti ve örgütlerin inkarı temelinde değil, onları da içine alacak şekilde, Marksizm zemininde geniş yelpazedeki kadroları içerecek yepyeni bir yapının oluşturulmasıyla mümkün olabilir.

Kürdistanlı komünistler, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine ivme kazandıracak, ulusal tarihe yeni içerik verecek ve dünya komünist hareketinin bir parçası olacak şekilde yeniden dizayn edilerek, örgütsel bir boyut kazandırılarak, ülke ve dünya insanlığına hizmet edecektir. Kürdistanlı komünistler somut şartların somut tahlilinden hareketle, yerelden evrensele bütünsel bir bakış açısına sahip olmalıdırlar.

Komünistler, işçi ve emekçiler kendi gerçek Marksist bakış açısıyla ülkedeki gelişmeye yön vermek ve dünyadaki gelişmeleri emekten yana bir tavır ve davranış içerisinde yönlendirmek için mücadelelerini sürdürmelidirler. Kürt komünistlerin önünde ulusal, sosyal ve tarihsel görevler var. Bunlar örgütlü mücadeleyle, güç olmayla başarıya ulaştırılabilir. Dünya genelinde barış, kardeşlik ve eşitlik mücadelesinin yükü en başta ko-

münistlerin omuzundadır.

Komünistlerin siyasal-toplumsal değişimin gerekliliği sürecinde önemli bir görevleri de, dini önyargılar karşısında aydınlanma sürecini geliştirmeleri, özgür insan yaratma çabası ve toplumsal ilerlemeyi sosyal ve siyasal açıdan hızlandırmalarıdır. Postmodernizmin yarattığı şaşkınlık ve bunalım, idealizmin felsefi boyutunun gerici, tutucu yapısı ve geniş halk kitlelerini etkilemesi ve bu gerici etkinin kırılması için de komünistlere önemli görevler düşmekte, onların gerekliliğini gözler önüne sermektedir.

Ortadoğu'da statükonun sarsılmasında, yeni değişim ve dönüşümlerde, gericiliğin etkinliğinin kırılmasında ve modern bir toplumsal gelişimin sürdürülmesinde de komünistlerin yerine getirecekleri çok şey var. Şu bilinmeli ki ABD Kürtlerin kara kaşısı, kara gözü için ya da Kürtleri sevdiği için Or-

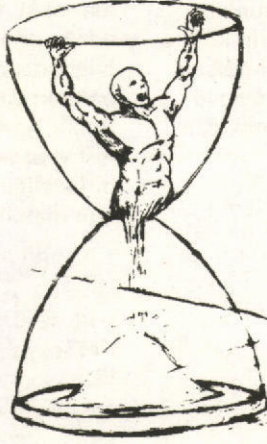
tadoğu'ya dalmadı. ABD emperyalizmi BOP ve Avrasya stratejisinin bir gereği olarak Ortadoğu'ya geldi ve Irak'ı işgal etti. Onun asıl amacı enerji kaynaklarının kontrolünü ele geçirmek, petro-dolar zenginlerinin paralarını tedavüle sokmak ve kendi ekonomik gelişimine alan açmaktır.

Kuzey Kürdistanlı tüm komünist grup ve kadrolar tek bir çatı altında birleşirse güçlü bir odak olurlar. Böylesine bir parti güçlendiğinde ulusal ve sınıfsal kurtuluş için çözümün bir parçası olabilir, ulusal özgürlük ve sosyalizm davasını bütünlüklü olarak savunabilir. Güçlü, donanımlı ve yetkin bir Kürdistan Komünist Partisi; ulusal demokratik hareketin daha tutarlı bir çizgiye çekilmesine katkı sunabilir ve yürüteceği devrimci mücadeleye Türkiye devrimci hareketindeki şöven damarı geriletebilir.

Dünyada şekillenen yeni devrimci dinamiğin, gerçek Marksiz-

min Kürdistan özgülünde hayat bulması, geliştirilmesi ve maddi bir güce dönüşmesi, ulusal ve toplumsal kurtuluşu hedefleyecek bir odağa dönüşmesi ve bunun gerekliliği orta yerde duruyor. Böyle bir partinin yaratılmasına gerek var. Bunun yaratılması, varolan komünist yapı ve komünist kadroların birlikteliğinin sağlanmasıyla mümkün olabilir.

1980 öncesi yıllarda oluşturulan 15'i aşkın Kuzey Kürdistanlı parti ve örgüt o dönemde kendilerini sosyalist olarak görmekle birlikte, sonraki süreçte Marksizmle, sosyalizmle olan bağlarını kopartarak, ideolojik ve siyasal anlamda başka zeminlere kaydılar. Ama bu parti ve örgütlerin çok sayıda kadrosu Marksist zeminde kaldı. Marksizm zemininde kalan, Marksizmin evrensel, bilimsel doğrularından kopmayan her kadro yeni bir Marksist/komünist partinin oluşturulmasına omuz vermelidir.

Kavram kargaşası

Sosyalist Mezopotamya Dergisi 22. sayısında, Kürdistan'da komünistlerin birliği, açık bir komünist partinin inşası ve somut projeler üzerinde eylem birliği amaçlı görüş belirlemeyle ilgili olarak, Kürt halkının özgürleşme mücadelesinden yana düşüncesi olan birçok Kürdistanlı aydın, komünist ve yurtsever insanımızın görüşlerine yer vermiştir. Derginin sorumlu kadrolarını bu demokratik girişimlerinden dolayı tebrik eder, başarılar dilerim.

Derginin 22. sayısında kısa da olsa görüşümü açıklamıştım. Ancak bu yazımda değinmek istediğim, dergide görüşlerini açıklayan tüm yazarların yazılarını incelerken çok kaliteli düşüncelerle birlikte, yazımın başlığında da belirttiğim gibi kavram kargaşasıyla da karşılaştım. Sayfa 56'da Sn. Ferhat SAĞNIÇ'ın söylemlerinde oldukça karmaşık düşünceler gördüm. "Kürdistanlı Komünistleri Bekleyen Acil Görevler" diye konulan başlık gayet doğru, ancak yanlışlarla devam ediyor.

1968 dünya gençlik hareketinin Türkiye'ye de yansması sonucu Kürt ve Türkiye gençliği de doğal olarak sürece dahil olma durumunda kalmıştır. Olması da gerekliydi. TİP ve FKF gibi siyasi olu-

şumların sınıfsal anlayışları nedeniyle Kürt ve Türkiye emekçileriyle birlikte gençliğin de büyük katkılarının olduğu inkar edilemez. 1963 Temmuz ayında olacak, Tatvan'da TİP adına büyük bir halk mitingi ve yürüyüşü yapıldı. Tertiplenmenin öncüsü de büyük insan FAKİ HÜSEYİN'di. Bitlis ve Tatvan tarihinde, ilk defa TİP'in sağladığı ortamdan yararlanılarak Kürtler taleplerini büyük ve kitlesel bir eylemlilikle ana maksatlarını ifade etmiş oldular. Sonuç: Behice Boran yurtdışına kaçmak zorunda kaldı ve dışarıda yaşamını yitirdi. TİP ise dağıldı. Benzer örnekler çoğaltılabilir. Bunları söylerken ortak örgütlenmeden bahsetmiyorum. Kürtler bir ulustur, doğal olarak ayrı örgütlenme hakkını kullanmalıdır ve bunu yaşama geçirmelidir. 1965'te Doktor Şivan'ın ortaya koyduğu program da ayrı örgütlenme üzerinedir ve ezilen emekçi halkların -sosyalist dünya ideolojisiyle temellendirerek- ayrı örgütlülüğünü esas almıştır.

1974 affından sonrası için Özgürlük Yolu ve Rızgari'yi anlatırken, DDKD'yi konu bile yapmıyorsun. Yoksa DDKD'yi Türk soluna katarak çöpe atmayı mı düşündün? Rızgari ve Özgürlük Yolu'ndan "Kürdistan komünistleri"

diye söz ediyorsun. Özgürlük Yolu'nun siyaset olarak aydın bir hareket olduğunu hepimiz biliriz; ancak Rızgari siyasetine bağlı bulunan kadrolarından tabanına kadar -dönemin bir DDKD'lisi olarak- büyük bir kesimle dostluğum ve arkadaşlığım oldu. Son derece onurlu ve namuslu insanlar olarak gördüm. Düşünüyorum da, Rızgari'nin komünist bir yapı olduğunu ilk defa Sn. Ferhat SAĞNIÇ'ın yazıma konu olan yazısında okudum. Oysa tanıdığım, bildiğim Rızgari kitleleri milliyetçiydi, ama onurlu ve namuslu Kürt milliyetçilerdi.

1974 affından sonra ortaya çıkan örgütsel yapılanmaların çoğunluğu köylü kökenli olan gençlik idi. Her örgüt safına katabildiği kadar aldı. DDKD, ÖZGÜRLÜK YOLU, RIZGARI... Bu örgütlerin merkez kadroları kendi yeteneklerine uygun düzeyde eğitiyorlardı. Belli dünya anlayışına uygun eğitmiyorlardı. Gençlik ise doğru bilgiye ulaşmanın çabasıydı. Kadrolar yeterli hazırlanamamışlardı. Belli ölçüde bilenler yok değildi, ancak azınlıkta kalıyorlardı. Sonuçta var olan birliğe zarar vermek için hoşgörülle uyumu sağlama durumunda kalıyorlardı. Bu nedenlerin bilincinde olduğum

için Rızgari gençliğine onurlu diyorum. Dönemi fiili olarak yaşadığım için belirtiyorum ki tabanın ve gençliğin hiçbir hatası yoktu. Sorun halkta değildi, kadrolar yeter-sizdi.

Ayrıca söylemlerim 1980 ön-cesi diğer örgütler için de geçerli-dir. Yeni süreçte 1990'larda kuru-lan HEP için de, bugün var olan DTP için de geçerlidir. Burada bir şairin konumuza uygun bulduğum şiirini yazmayı düşündüm.

"Yavaş yavaş ölümler alışkanlık-larına esir düşenler

Hergün aynı yolları yürüyenler
Ufuklarını genişletmeyen ve de-ğişirmeyenler

Elbiselerinin rengini bile de-ğiş-tirme riskine girmeyenler

Veya bir yabancıyla konuşma-yanlar"

PABLO NERUDA

"Peki Ne Yapmalı?" başlıklı bölüme bakıyorum; "Öncelikle Türk sol hareketi ile kopuşun devamı sağlanmalı. Çünkü Türk solu hala Kemalist ve hala Kürtlerin kendi kaderlerini kendilerinin belirlemesine şiddetle karşıdır. Bu süreçte UKKTH savunmak onlar için milliyetçilik demektir. Bu süreçte Türk solu ile ittifak söz konusu bile olamaz." derken ne kadar haklı veya doğru olabilirsin? Üç yıllık süreç içerisinde MESOP ve birkaç eski süreçten gelen kurumlarla TEVKURD adlı bir oluşum yaratılmaya çalışılıyor. Ama bir taraftan da kopmaların olduğu söyleniyor. Kopmalar gerekçelerini de söylemiyorlar. Taban örgütü olursa yollarımızı ayırırız diyen HAK-PAR'lıları nasıl değerlendirelim? Bunun faturasını da Türk soluna mı çıkaralım? Kürt milliyetçilerine mi çıkaralım? Ama bir muhatap bulunmalı. Üç yıllık zor koşullarda yaratılan emek ve değerler ayaklar altına alınıyor. Fedakarca meydana getirilmiş TEVKURD oluşumu boşa çıkarılmaya çalışılıyor. HAK-PAR'lılar derken genel olarak HAK-PAR'lıları hedef almayı söz

ÇELİŞKİ! Hem siyasi tartış-maları tarihe bırakıyorsun, "bu sorunlarla dünyadaki di-ğer komünistler uğraşsın" diyorsun, ardından "elbette bu konuya tümünden kayıtsız kalmak da bizim işimiz de-ğil" diyorsun. Burada senin tikanıklığını görüyorum.

konusu yapmıyorum. Ve düşünce sahiplerinin de sorumluluklarının gereğini yerine getirmelerinin tarihsel sorumluluk olduğunu hatırlatmak isterim.

Burada kendime soru sormaya başlıyorum. Ben neden bu yazıyı yazma gereğini duydum? Sosyalist Mezopotamya dergisinin 22. sayısında farklı düşüncelere sahip olan yazılardan seni rahatsız eden eksiklikler veya hatalar neden seni ilgilendiriyor ve tepkine neden oluyor? Sen aşiret lideri misin? Hayır, ben aşiret lideri değilim. Peki halk lideri misin? Hayır, hiç olamam. O halde herhangi bir siyasi oluşumun temsilcisi misin? Hayır, o seviyeye de gelemedim. Peki ama yanlış veya hatalı gördüğün düşüncelere karşı eleştirel yazı yazıyorsun, bu ortama seni iten maddi nedenler olmalı. Evet, işte bu çok doğru. Önce şu düşüncemi belirtmek isterim: İnsanlar bir gün yaşamımda tanıdığım en hatalı bir kişi isterse benden, bir an tereddüt etmeden "o kişi benim" diye söylerim. Ancak hatalarımdan dolayı birlikte olduğum şahıslar ve içinde bulunduğum kurumlara karşı ciddi boyutta zararlı hiçbir davranışının olmadığını, vicdanen rahat olduğumu söyleyebilirim. Hatalarımla özeleştirisini Kürdistan tarihine ve ezilen emekçi yoksul halkı adınadır. Üstlenmiş olduğum siyasi sorumluluğumu doğru temelde yerine getiremediğim için, özeleştiri veriyorum. İçinde bulunduğumuz sürece bakıyorum, geçmişin hatalarından gerekli derslerin alınmadığını görüyorum.

Ben 47 yıldır hataları yaşayarak geliyorum. Bazılarının yaşları ilerlemiş olabilir ama ruh halleri hala toydur. Yaşar Kemal'in güzel

bir sözü var: "Çöplü üzüm". Çöplü üzüm çöpüne bağımlıdır, özgür değil anlamındadır. Dante de başka bir doğruyu söylüyor: "Her insanın bir mücadelesi olmalı. Yapa-cağın mücadeleden doğrusunu bil-miyorsan hata yap. Muhtaç oldu-ğün doğruları hatalarda bulacak-sın." Sonuç, beyni ipotekli olanla-rın ipoteğinin kalkması bir süreç işidir, dolayısıyla beklemeye alma-lıyız. TEVKURD farklı alternatifle farklı alanlara yönelmelidir.

F. SAĞNIÇ "Peki nasıl yapma-lı?" ara başlıklı yazısında, "Stalin, Troçki, Enver Hoca, Mao tartışma-larını tarihe bırakmalı. Bu sorun-larla dünyadaki diğer komünistler uğraşsınlar bu ara. Bizim gibi ulu-sal sorununu çözememiş, sömürge ulusların bu tür tartışmalara girme-si ve taraf olması bana doğru gel-miyor. Elbette bu konuya tümünden kayıtsız kalmak da bizim işimiz değil." ÇELİŞKİ! Hem siyasi tartış-maları tarihe bırakıyorsun, "bu so-runlarla dünyadaki diğer komü-nistler uğraşsın" diyorsun, ardın-dan "elbette bu konuya tümünden kayıtsız kalmak da bizim işimiz değil" diyorsun. Burada senin tka-nıklığını görüyorum. İki farklı dü-şünce arasında bocalıyorsun.

1- Marksizmde milli mesele-ye çözüm biçimi var.

2- Nasyonal Kürt milliyetçi-liği temelinde çözüm biçimi var.

Diyorsun ki: Türk solu hareketi ile kopuşun devamı sağlanmalı. Çünkü Türk solu hala Kemalist ve Kürtlerin kendi kaderlerini kendi-lerinin belirlemesine şiddetle kar-şıdır. Kemalist sol için bu belirle-me doğrudur. Ancak tespitlerinde hata var. CHP, DSP, SHP, İP, TKP ve bu beş partiye bağlı sendika, dernek vb. sivil toplum kuruluşları merkezi yapılarıdan gelen emir ko-muta zincirine bağlı azımsanma-yacak oranda büyük bir kitleye sa-hiptir. Ve bu büyük kitlenin belli bir oranının Kürtlerden oluştuğunu söyleyebilirim. Türk solu dediğin bu genel tablo bir bütün olarak devlet soludur. Mevcut oluşumla-

Türkiye’de sosyalizm ve emek adına var olan siyasetler derin açmazlarla karşı karşıyadır. Cemaatler durumunu yaşıyorlar. Bu durumdan kurtulmaları için kendilerini, dünyayı ve süreci gözden geçirmeleri gerekiyor.

rın merkezi kadrolarında bilinçli insanlar yok değil, ancak bilgilerini kişisel rant amaçlı kullanmaktadırlar. Tabanlarına doğru bilgiyi aktarma gibi düşünceleri yoktur, olamaz da. Devrimci düşünceyi tabana yaymaya kalkışırsa rantından olur. Azınsanmayacak oranda bulunan tabanı da olguların bilincinde olmadıklarından bu kör gidiş devam edip gitmektedir. Devlet solu ise halkların özgürlüğü ve işçi sınıfı mücadelesi önünde burjuvazi tarafından bilinçli oluşturulmuş, aşılması kolay olmayan bir settir. Halkların ve işçi sınıfı adına mücadele verenlerin ortak sorumlulukları vardır. Ortak sorumluluk ortak örgütlenme anlamına gelmez. UKKTH esas alınmalı. Ancak ideolojik bağlantıları gereği dayanışmalarla engeller aşılabılır. Türkiye’de sosyalizm ve emek adına var olan siyasetler derin açmazlarla karşı karşıyadır. Cemaatler durumunu yaşıyorlar. Bu durumdan kurtulmaları için kendilerini, dünyayı ve süreci gözden geçirmeleri gerekiyor.

Ancak yenilenerek tarih sahnesindeki yerlerini yeniden almalıdırlar. Emek ve sosyalizm mücadelesi veren kurumların kitlesinin de yarısını Kürtlerin oluşturduğunu unutmamak lazım. Bu nedenle Türk solu kavramına karşıyım. Devlet solu ile bilimsel sosyalizmi esas alanlar farklı yapılarıdır. Öneri ve şikayetlerim sosyalistlerdir. Nedeni ise, sosyalist düşünceye sahip bir Kürt olarak başta Türkiye olmak üzere bölge ve dünya devrimcileriyle ideolojik ve biyolojik bağım var. Türkiye sosyalistlerinin içinde buldukları tikanıklığı aşmaları gerekiyor. Eleştirilerim samimi ve dostanedir

Saddam’ın azliyle sonuçlanan ABD’nin Irak macerası demokrasiyle özdeş tutulmamalı. Demok-

rasi bu değil. Irak’ta egemenler hakim. Sadece Saddam yok. Demokrasi dediğiniz Irak’ın EBU GARİP hapisanesi mi? GUANTANAMO üssü mü? İnternette dolaşan insanlık dışı fotoğraflar ve yayınlanan filmler mi? Demokrasi sınıfsal özünden ayrı düşünülemez. Ezilen halkların sınıfsal karakteri demokrat, mecrası da sosyalist devrim sürecindedir. Bu işin mimari komünist partidir.

Sınıflar arası çelişkinin temeli uzlaşmaz karşıtlıkları bağrında barındıran emek ve sermayenin politikasındadır. Dürüst ve net belirleme yapmalı. Sayın SAĞNIÇ, örneğin “ben bir Kürt yurtseveriyim” diyebilirdiniz ya da söz konusu yazınızın başında belirttiğiniz gibi Kürdistanlı komünistlere katılmış da olabilirdiniz. Ama yazınızın devamında söylediklerinizi inceleyince sizi oldukça karmaşık ve çelişkili bulduğumu söyleyebilirim. Komünist fikirliyseniz özellikle Türkiye’de, bölgemizde ve dünyada mücadelesi var olan komünistleri kendinize muhatap almalıydınız, almalısınız. Söylemlerinizden çıkardığım ise komünistlerin reddi var. Komünistlerin reddedildiği yerde teori, tarih, bilim ve felsefenin reddedilmesi söz konusu olur.

Bir zamanların ünlü ABD Başkanı Abraham LINCOLN’un sözleri şok edicidir: “Düşmanımı dost yaparak öldürdüm.” Ayrıca Irak’a “demokrasi” getirmeye geldiğini belirten İngilizleri de unutmamalıyız. Ünlü İngiliz Başbakanı Winston CHURCHILL 1936’dan sesle-

niyor: “Bir damla petrol, bir damla kandan değerlidir.” Her nasılsa demokrasi askeri operasyonlarla gelirdi. Tıpkı 1974 ‘Kıbrıs Barış Harekatı’nın Kıbrıs’a “barış getirdiği” gibi! Irak’a demokrasi tesis etme hareketi bir misal oldu, her nedense. “Kurdun kuzuyu yemeye niyetlenmesinde şaşılacak bir şey yok. Şaşılacak olan; bu kuzu kurda gönül bağlamıştır” diyen Mevlana bugüne ne güzel ışık tutuyor.

Sayın SAĞNIÇ, yaklaşık 40 yıl dostluğunu paylaştığım değerli ve rahmetli babanızla geçmişte konumuzu ilgilendiren sohbet etmiştik. Arz etmek istiyorum: 1973 yılının bir bahar akşamıydı. Sohbetimiz esnasında kıymetli babanız bana, “Namık insanlığın esas kurtuluşu komünizmdir. Ama biliyorsun ki medreseden gelmemim. Halk da beni din adamı olarak tanıdığından topluma gerçek düşüncemi açamıyorum.” demişti. Yıllar sonra 1997 yılında kendisiyle son görüşmem İstanbul’da olmuştu. O’na 1973 yılındaki söylediklerini hatırlatınca bana, “Namık o söylediklerimi hatırlayamıyorum, ama aynı düşüncelerin sahibi olduğumdan şüphen olmasın. Toplumun yapısı ve kendi konumum nedeniyle düşüncelerimi rahatça ifade edememenin üzüntüsünü yaşıyorum” diye belirten bir babanın oğlu olarak Ferhat Sağnıç’ın babasından daha ileri olmasını beklerdim. Maalesef emek ile sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkiden habersiz olduğumu görünce üzüldüm.

Sayın SAĞNIÇ, eski ve pek değerli dostumun oğlu olarak benim yücelmeni isteyerek bunları yazdım. Senin nezdinde bu gibi düşüncelere sahip dostlarımıza da dostça yüceltme bilgisi sağlamaktır asıl amacım. Bu dostane amacımı doğru değerlendirenlere de teşekkürlerimi arz ederim.

Ortadoğu ve komünist hareketin birliği

Bir barış yürüyüşünde İranlı, Kürt ve Azeri yoldaşlar yanıma gelerek hal hatır sorduktan sonra, birkaç tanesini üstümde taşıdığım Kürdistan işçi sınıfının sembolü olan orak-çekiçli bayrakları benden alıp taşımaya başladılar. Ortadoğu'nun mazlum ve mağdur halklarının ortak bir hareketi bölgede neden şekillenmesin sorusu kafama takıldı. Çünkü bu coğrafya öteden beri zulme, baskıya uğramış, halkların hep birlikte zalime karşı direndiği bir coğrafyadır. Fars ile Kürdü, Arabı ile Kürdü ve Türkü, Türkü ile Kürdü bu coğrafyanın gerici rejimlerine karşı omuz omuza vererek, halkların kardeşliği ve toplumların geleceği için mücadele etmişlerdir. Biraz tarihle haşır-neşir olanlar bunu iyi bilirler.

Öyle ya; uygarlığın üç semavi dini olan Musevilik, Hıristiyanlık ve Müslümanlık bu coğrafyada filizlenip şekil almış, dünyaya da buradan yayılmıştır. Yine Babil'in kurulmasından bu yana geçen beş bin yıllık medeniyet tarihi, kültürü ve dünyanın ilk anayasasının bu topraklarda şekil almasıyla Mezopotamya dünya medeniyetlerine onlarca değer katmış, sınıfsız toplumdaki sınıflı topluma geçiş evresi de bu coğrafyada yaşanmıştır. Ayrıca çok tanrılı dinden tek tanrılı di-

ne geçiş ve devletsizlikten devletleşmeye geçişin ilk mimarisinin de bu coğrafyada şekillendiği bilinmektedir. Bu zengin kültürün yarattığı anlayışın varisleri olarak Arap yarımadası ve Mezopotamya topraklarında bin yıl önce sürdürülen aydınlanma ile Fars, Arap, Kürt, Asuri, Keldani vb. halkların Ortadoğu coğrafyasında Karmatiler hareketi öncülüğünde eşitlikçi, özgürlükçü komün devleti ve yaşamı yine ilk kez bu topraklar üzerinde beden bulmuştur.

Bu zengin kültürel değerlerin yanı sıra dünyanın en önemli doğal fosil yataklarına sahip olan Ortadoğu'nun başına musallat olan emperyalist devletler ve bu devletlerin gölgesinde iktidara oturan yöneticiler korkudan olmalı ki halklara yönelik sindirme, korkutma ve zulüm politikalarında ısrar ederek, geleceklerini sürdürmeye çalışmaktadırlar. Ancak bölge gerici devletlerinin bu baskıcı politikalarına yönelik Arap, Fars, Kürt, Türk ve diğer halkların ilerici, sosyalist/komünist güçleri zulme karşı ortak mücadele etmişler ve etmektedirler. Bu anlamda Ortadoğu halklarının birçok ortak yanı bulunmaktadır.

Kürt komünist hareketi Mağduriyetle özdeşleştirilmiş olan Kürt halkı başta olmak üzere

Ortadoğu halkları, bin yıldan bu yana bölgede gözü olan emperyalist güçlerin yanı sıra bölge gerici devletlerinin uyguladığı sistematik baskılara maruz kalmaktadır. Öyle ki; Kürtleri egemenlikleri altında tutan bölge devletlerinin 21. yüzyılda da inkar ve imha politikaları devam ediyor. Bölge devletlerinden Türkiye'nin son günlerde tekrar uluslararası hukuku ihlal ederek Güney Kürdistan'a yönelik sınır ötesi saldırıları sürüyor. Oysa Kürt gerçeği bu ülkenin realitesi olup, sorunun çözümü de bu ülkenin sınırları içindedir. Yine Kürtlere yönelik içte ve dışta sindirme siyasetinin yanı sıra, "parmak izi vermedi" diye işkence ile insan canına kıyan zihniyet hala devam ediyor.

Bu halkın İran ayağında da her türlü inkar ve imhanın yanı sıra meydanlarda ortaçağı andıran idamlara devam edilmektedir.

Saddam sonrası Irak'ın asli kurucuları arasında yer alan Kürtlere yönelik son dönemlerde boynunu doğrultan Nuri el-Malik'i ve Arap yöneticiler, Kerkük sendromuna kapılarak, bölge devletlerinin siyasetine endeksli bir siyaset izlemeye, Kürtlere yönelik baskı ve sindirme konseptine ortak olmaya çalışmaktadırlar. Bu kapsamda, Irak'ta devam eden serseri terör, nispeten

huzurlu ve sakin olan Güney Kürdistan Federal Bölgesi'ne kaydırılmaya çalışılmaktadır. Neredeyse her gün serseri terör Güney Kürdistan'ın il ve kasabalarında savunmasız insanların canını alamaya devam ediyor. Bu kaotik sürecin sorumluları işgalci konumundaki ABD ve bölgenin gerici devletleridir.

Bu sürece karşı bölgenin komünist ve ilerici güçleri ortak siyasi iradeler yaratmalıdırlar. İlerici güçlerin sürece bilfiil müdahalede bulunmaları gerekiyor. Bunun için de başta Kürdistan komünist hareketi güçlerini birleştirerek, Ortadoğu'daki sürece müdahil ve taraf olmanın siyasetini geliştirmelidir.

Çünkü Lenin'in deyimiyle "Finans oligarşinin doymamış olduğu ülkelere" yönelmesi ve dünyanın önde gelen emperyalist güçlerince Ortadoğu'nun paylaşımının revaçta olduğu bir süreç karşımızdadır.

Bu bağlamda, dört bedene ayrılmış olan Kürt komünist hareketi parçalarını bir araya getirip gövdede sağlam bir yapı oluşturmalı; ardından bu oluşumun Fars, Arap, Türk vb. halkların komünist hareketleriyle buluşmasını sağlayarak, Ortadoğu'da güçlü bir komünist ittifakın yaratılmasına yolu açmalıdır. Örneğin geçmişte Arap komünist hareketinin Ortadoğu coğrafyasında ilerici ve sosyalist güçleri bir araya getiren ittifak ve güç birliğine baktığımızda, bölgenin ve dünyanın sorunlarına yönelik ortak politik duruşlar görürüz. Bu anlamda da, Fırat'ın, Dicle'nin ve Urmiye Gölü'nün bulunduğu okyanusta komünist ve ilerici hareketi buluşturma için, hiç kimse artılarını dаяatmadan, sorumlu davranarak, ortak harekete gidecek olan yolda adım atmalıdır. Bu topraklarda işçi sınıfının ve halkın sorunlarını omuzlayan, kendine komünistim, sosyalistim, ilericiyim, sosyal adalatten yanayım diyen herkes de bu sürece omuz vermelidir.

Kürt komünist hareketinin Kürdistan'ın dört parçasında yaratacağı kalıcı ortak cephe veya platform gibi birliğe yönelik adımlar, Ortadoğu'da Fars, Türk, Arap ve diğer halkların komünist hareketine de

Dört bedene ayrılmış olan Kürt komünist hareketi parçalarını bir araya getirip gövdede sağlam bir yapı oluşturmalı; ardından bu oluşumun Fars, Arap, Türk vb. halkların komünist hareketleriyle buluşmasını sağlayarak, Ortadoğu'da güçlü bir komünist ittifakın yaratılmasına yolu açmalıdır.

ilham kaynağı olabilir. Böylesi bir gelişme ise, herkesin yerelden sağlayacağı katkı ve değerlerle, dünya komünist hareketinin organik birliğinin şekillenmesine doğru bir adım atılmış olur. Yani emperyalizmin yeniden yükseltilmesinde büyük katkılar sağlamış olur.

Öte yandan, bizler Ortadoğu'ya sadece kendi halkımızın çıkarları ve gözüyle bakamayız. Coğrafyada yaşayan diğer halkların çıkarları birçok alanda örtüştüğü gibi, bu çıkarları da Kürt halkının toplumsal ve sınıfsal çıkarları ile bütünlüklü olarak görmek durumundayız. Öyle ki; Ortadoğu halklarına ve Kürt halkına dayatılan ve onların iradesi dışında adeta cetvellerle çizilmiş olan bugünkü siyasi harita, halkların iradesini yansıtmamaktadır. Emperyalistler ve bölge gerici devletleri tarafından Ortadoğu halklarına dayatılan bu siyasi harita reddedilerek, başta Kürdistan komünist ve ilerici hareketi olmak üzere Arap, Fars, Türk vb. halkların komünist hareketleri bölgesel ittifaklar yoluyla gerici siyasete karşı bütünlüklü siyasetler geliştirmelidirler.

Bu konuda 150 yıllık çağdaş birikimiyle, insanoğluna kattığı onlarca değeriyle bizlere ışık tutan komünist hareket, dev bir birikime sahiptir. Bu deney ve birikimlerden hareketle herkes kendi bulunduğu alanda, bölgesel ve kıtasal komünist birlik için inşa edilecek binaya bir taş koymalıdır.

Kürt komünist hareketinin gündemine aldığı "dünya, bölge ve Kürdistan'daki siyasal gelişmelerin periyodik olarak tartışılması" önemli olduğu kadar, bunu bölge ve dünya komünist hareketiyle paylaşması da oldukça önemlidir. Yani komünistlerin, ülke ve sınıf sorum-

luluğu ile davranarak, yönünü arayan tarihe katkı sunabilmek için, çamuru yeniden yoğurmak için çaba harcamaları gerekiyor. Bu anlamda da özellikle Arap komünist hareketinin 1960'lı yıllardan bu yana, Arap yarımadasına yönelik gelişmelerle ilgili olarak çeşitli konu başlıkları altında konferanslar ve buluşmalar düzenleyerek, ortak hareket etmenin ve birleşik bir yapının inşası için çalıştıkları bilinmektedir. Bunun yanı sıra, örneğin son yıllarda AB'de ulusal sınırların kalkmasının ardından, Avrupa komünist hareketi çeşitli temalar altında düzenli olarak değişik ülkelerde buluşmaktadır. Ayrıca Avrupa komünist hareketinde bir gelenek olan halk festivallerinde, mümkün mertebe dünya komünist hareketinin beş kıtası bir araya getirilerek, zengin bir görüş alışverişi yapılmaktadır. Kürt komünist hareketi de atacağı birlik, cephe ve platform gibi adımlarla, Ortadoğu komünist hareketini bölgenin kanayan yarası olan Filistin ve Kürt sorunları başta olmak üzere bölgesel sorunların çözümüne yönlendirmede ısrarcı olmalıdır. Öyle ya, iç içe geçmiş bölgenin sorunları, ülke ve bölge sorumluluğu taşıyan bölge komünist hareketinin sorunlarıdır. Bu anlamda, Kürt komünist hareketinin başta Kürdistan'ın dört parçasındaki komünist hareketi toparlayabilmesi ve bunların gündemlerine alacakları çeşitli sorunlar, bölge komünist partilerini de yakından ilgilendirecektir. Bölgedeki sorunlara yönelik ortak duruşlar bölge komünist hareketini canlandıracağı gibi, dünya komünist hareketinin de bu gelişmelere taraf olması sağlanmış olur.

Sonuç olarak; 21. yüzyılın komünist hareketini yaratmak için çamurun yeniden yoğurulması gerekiyor ve bu güzergahta yol alınması için herkes sorumluluk düşüyor. Gelişmeler karşısında sessiz kalmayıp tavır almak ne kadar önemliyse, sınıfın ve toplumun davasını dillendirmek de o kadar önemlidir. Tersine ise, insanın kendini ideolojik boşluğa bırakması olup, mermisi tükenmiş mavzer misalidir.

Kürdistanlı komünistler

Aylardır Kürdlerin komünist bir partiye ihtiyacı olup olmadığını tartışıyoruz. Bence her zaman her ulusun, her halkın buna ihtiyacı var. Ama Kürdlerin, Kürdistan'da yaşayanların buna daha çok ihtiyaçları var. Kürdistan'da neredeyse her sınıfın bir partisi var, ama emekçi sınıfın partisi yok.

Kürdistanlı komünistleri bekleyen acil görevlerden biri de komünist partinin inşasına giden yoldaki engelleri ortadan kaldırmaktır. Bu engeller nelerdir?

1) Grupçu anlayış

2) Kürdistanlı komünistlerin kalın kaburgalarını yumuşatması gerek. Kürdistanlı komünistlerin ortak yanlardan çok ayrılıklarını öne çıkarmalarını anlayabilmiş değilim. Birçok ortak yan varken, neden ayrılıkları ortaya çıkarırlar. Yoksa görünmez bir el ortaklaşmamızı istemiyor mu?

Profesyonel, yarı profesyonel ve amatörlerden oluşacak bir komünist parti Kürdistan'daki siyasete doğru politika yapmanın da yolunu açacaktır. Yaşadığımız coğrafyada bilindiği gibi bilgi kirliliği ve yanlış düşünceler var ve bunun önüne ancak komünistler geçebilir. Çünkü komünistler dünyaya,

topluma ve yaşadıkları ülke gerçeklerine en uygun çözüm önerileri üretirler.

Komünistlerin bir diğer özelliği de, sahibi oldukları dünya görüşü sayesinde mert, dürüst ve cesur olmalarıdır.

Gerek Kürdistan'da ve gerekse Türkiye metropollerinde yaptığım temaslarda Kürdistan'da meşru bir komünist partiye acil ihtiyaç olduğunu gözlemledim. Dikkat edilirse Kürdistanlı komünistler küskün köşelerinde oturmuşlar; olaylara ve gelişmelere müdahale etmiyorlar, üzerlerinde sanki ölü toprağı var. Ben bu projeden (komünist parti projesi) söz ettiğimde hepsinin gözlerinin parladığına şahit oldum. Böyle bir parti çalışmasına destek vereceklerini veya katılacaklarını söylediler.

Coğrafyamızda güçlü, sağlıklı bir komünist muhalefet var. Az utangaç, az mahcup ve çok hassas olsalar da, hayal kırıklıkları yaşamış olsalar da böyle bir komünist muhalefet var. Doğru bir politika ile bu kişilere gidilirse hepsini komünist parti içinde görmemiz hiç de olanaksız değil.

Diğer yandan Kürdistan gençliğinin, komünist gençlik olarak kendilerini tanımlarken bunu yan-

lış yerlerde yaptıklarını gözlemliyoruz. Türk solu içinde kendini ifade eden Kürd gençliği hazır bir çalışma alanı olarak karşımızda durmaktadır.

Kürdistanlı gençlik "komünist" adı altında, "enternasyonalizm" adı altında sağlıksız ve şoven olan Türk solu içinde heba oluyor. Bir Kürd olarak gerçekten içim yanıyor. Türk solunun başından beri "Türkiye'ye sosyalizm gelirse zaten Kürdlerin hakkı verilecek" söylemini, hala Kürd gençlerini saflarına çekmek için kullandıkları söylemi terk etmediğini görüyoruz/görüyoruz.

Kalın kaburgalıyız dedik ya... Komünist parti projesi için yola çıktığında bu parti çalışmasını ideolojik tartışmalara boğmak isteyen; Lenin'den, Marx'tan ve dünya komünist hareketinin tarihinden birçok şey anlatan arkadaşlarımız oldu. Hal böyle olunca da bir arpa boyu yol almamız mümkün değil tabi. Eski sol hastalıklar bırakılmalı, basit ve anlaşılır şekilde konuşmalı ve yazmalıyız. Enver Hoca'yı, Mao'yu, Troçki'yi elbete içimizde tartışacağız, ama bunların şimdi sırası olduğuna ben inanmıyorum. Elimizde Marks'ın Komünist Manifestosu ile birçok eseri

var. Lenin'in pratiği var. Ve bunlar hepsi yazılı-basılı kaynaklarda mevcut. Yani komünist parti için subjektif ve objektif şartlar var. Bilindiği gibi ilk adımı atmak zordur. Gelin ilk adımı atalım, sonrası kendiliğinden gelir... Sonrasında içimizde tartışırız, konuşuruz, ama özgür bir toprak parçasına giden yolun komünistlerin birliğinden ve komünist partiden geçtiğini unutmamak kaydıyla tartışalım.

Ben ve kardeşim, sen ve dayın,

oğlun, biz bize yeteriz diyorsanız sorun yok. Örgütsüz bireyin aslında bir hiç olduğunu biliyoruz. Örgütlü çalışmanın değerini de biliyoruz, ancak örgütlü çalışmanın zor olduğunu da biliyoruz. Örgütlü çalışmanın emek, özveri istediğini de biliyoruz. Bazılarının ideolojik ayrılıklarını öne çıkarıp böylesi meşru bir partiye destek vermemelerinin altında yatan asıl şeyin aslında örgütlü çalışmadan kaçmak olduğunu bilmek için ay-

rıca kahin olmaya gerek yok.

Doğru bir stratejiyi bulmak için, doğru akılı bulmak için biz komünistlerin ortaklaşması gerek. Kürdistan'ın diğer parçalarındaki komünist partilerle de ortaklaşmak gerek, hatta dünya komünistleri ile ortaklaşmamız gerek. Unutmamalıyız ki Kürdistan'ın dört parçasını birleştirecek tek yol komünist partiden geçer.

MESOP

MESOP Girişimi 9. Genel Toplantısı'na sunulan GYK Faaliyet Raporu

Değerli konuklar, sevgili yoldaşlar!

Hepinize hoş geldiniz diyor ve sizleri sevgiyle, saygıyla selamlıyoruz.

MESOP Girişimi Ekim 2008 Genel Toplantısı; yaz rehabetinin sona erip siyasetin yeniden aktifleştiği, ülkemiz, bölgemiz ve küremizin önemli gelişmelere gebe olduğu süreçte gerçekleşiyor. Hem genel sorunlar hem de özgün politik, örgütsel sorunlar nedeniyle bu toplantı önem kazanıyor. Zamanımız dar ve bu dar zaman diliminde birçok politik ve örgütsel sorunu tartışıp karara bağlamamız gerekiyor.

Yoldaşlar!

Uluslararası düzlemde bugün öne çıkmış iki sorun bulunuyor. Emperyalist güç merkezleri arasında, genelde dünyanın yeniden paylaşımı, özelde Avrasya üzerinde egemenlik kurma kavgası gittikçe kızışıyor. Kafkasya, Orta Asya, Ortadoğu ve Balkanlar, çatışmaların yoğunluk kazandığı alanların başında gelmektedir. Özel olarak Kürdistan ise emperyalistler arası paylaşım kavgasının odağında yer alıyor. Bu egemenlik kavgası nede-

niyle yaşanacak muhtemel gelişmelere ilişkin Kürdistanlı Komünistler olarak ne öneriyoruz, ne yapacağız?

Dünya kapitalizminin derinleşen krizi ve yaşanan krizde emperyalist kapitalizmin en kırılgan halkası olan finansal sektör, mali piyasalar başta olmak üzere küresel çapta kapitalizmi sarsıyor. Bu sarsıntı devam ediyor. Kısacası küresel kapitalizmin büyüyen krizi ne anlama geliyor, dünya komünist hareketini ne gibi görev ve sorumluluklarla yüz yüze bırakıyor?

Ortadoğu'da, yani İran, Irak, Filistin hattında, özelde Kürdistan'da yaşanan gelişmeler ve Güney Kürdistan'da çözüm bekleyen sorunlar üzerinde büyüyen Kürt-Arap gerilimi yeni sıcak gelişmelere gebe. Kuzeyli komünistler olarak bu süreçte yaşanan gelişmelere ilişkin tavrımız nedir ve gerek Kürdistan gerekse Ortadoğu komünist hareketinin alması gereken pratik politik tutum nedir? Bu, üzerinde tartışmamız gereken bir diğer önemli sorunumuzdur.

Yoldaşlar!

Türkiye'de Kürt ulusal mücadelesini de doğrudan ilgilendiren

önemli siyasal gelişmeler yaşandı, yaşanıyor. ABD, TÜSİAD, ordu ve AKP işbirliği çerçevesinde AKP hükümeti üzerinden devletin, özelden derin devletin yeniden yapılandırıldığı "Ergenekon" operasyonu bunların başında geliyor.

Ayrıca yaklaşan yerel seçimlerin Kürt ulusal demokratik hareketi yönünden artan önemi, TEVKURD ve ulusal demokratik hareketin birliği gibi üzerinde durmamız gereken önemli politik sorunlarımız da bulunuyor.

Bir süreden beri Amed merkezli Kürtçe-Türkçe haftalık gazete projesi üzerinden gündeme taşıdığımız ve Sosyalist Mezopotamya'nın son sayısında da dosya konusu olarak işlediğimiz "komünistlerin birliği" gibi ideolojik-politik olduğu kadar örgütsel sorunlarımız da bu toplantının gündeminde yer almaktadır.

Yoldaşlar!

Bir önceki toplantının kararı olarak hazırlanması gereken "geçici tüzük" sorununun yanı sıra işçi sınıfı ve emekçi halk arasında yeniden tutunup kök salma, propaganda ve örgütlenme çalışmaları; özelde işçi, kadın, gençlik çalış-

malari yönündeki kararlarımızı ve yaptıklarımızı, yapamadıklarımızı bu toplantıda sorgulayacağız.

ULUSLARARASI GELİŞMELER

Yoldaşlar!

Uluslararası düzlemde birden fazla sıcak gelişme yaşanıyor. Bu kısa raporda bunların tümü üzerinde duramayız, ayrıca durmamıza gerek de yoktur. Çünkü öne çıkan iki temel sorun, emperyalist kapitalist sistemin diğer sorunlarından çok zaten içeriyor, dahası temellendiriyor. Bu iki temel sorundan birincisi emperyalist merkezler arasında yaşanan yeniden paylaşım ve egemenlik kavgasıdır. Bu kavga bir süre önce Gürcistan üzerinden tüm çıplaklığıyla sergilendi. Gürcistan üzerinden yaşanan Rusya ile ABD gerilimi, son yıllarda üretilen kimi teorik tahlil ve iddiaları da beraberinde yıktı. Gürcistan, dahası küçücük Güney Osetya üzerinden ABD ile Rusya'nın, hatta şimdilik örtük olarak Şanghay İşbirliği Örgütü (ŞİÖ) ile NATO'nun karşı karşıya gelip gerilimi tırmadığının esas nedeni birikmiş sorunların Gürcistan üzerinden açığa vurmasıdır. Dolayısıyla bugünkü gerilimi besleyen birikmiş sorunlar olarak şunları belirtebiliriz:

SSCB ve sosyalist blokun yıkılmasıyla dünya, sosyalist ve emperyalist kapitalist sistem anlamında çok kutuplu olmaktan çıkmıştı. Sosyalist sistem bir kutup, küresel bir güç merkezi olmaktan çıkınca emperyalist kapitalist sistem küresel düzeyde yeniden hakim hale geldi. Ancak kendi içerisinde farklı emperyalist güç merkezleriyle çok kutupluluk devam etti. ABD'nin askeri ve ekonomik olarak diğer emperyalist merkezlerden birkaç adım önde olması ne tek kutupluluğu ne de imparatorluk tezini doğrulamazdı, doğrulamıyor.

Yoldaşlar!

Sosyalist blokun yıkılmasıyla birlikte ileri sürülen "imparator-

Sosyalist sistem bir kutup, küresel bir güç merkezi olmaktan çıkınca emperyalist kapitalist sistem küresel düzeyde yeniden hakim hale geldi. Ancak kendi içerisinde farklı emperyalist güç merkezleriyle çok kutupluluk devam etti.

luk", "tek kutuplu dünya", "medeniyetler arası savaş" ve "tarihin sonu" tezlerini biz daha ilk günden reddettik. Bu tezlerin ölü doğduklarını ta başından ilan ettik. Kapitalizm ve sosyalizm temelinde dünyanın iki kutuplu olmaktan çıktığını, fakat emperyalist kapitalist sistemin kendi içerisinde çok kutupluluğun devam ettiğini belirttik.

"İmparatorluk" teziyle birlikte "tek merkezli" hatta "merkezsiz"lik ve ABD'nin "çağdaş bir imparatorluk" olduğu yolundaki iddia ve görüşleri reddederek, ABD'nin dünyada ve özellikle de Asya'da "düşük yoğunluklu demokrasi" ve "özgürlük potansiyeli"ni çoğaltma" perdesi altında emperyal hesap ve çıkarlar peşinde koştuğunun altını çizdik. Ve Manifesto'da "200'ü aşkın ulusal, federal devletin varlığının yanı sıra ABD, Rusya, Çin, AB ve Japonya gibi belli başlı emperyalist odakların varlığı da 'merkezsiz', 'topraksız', 'imparatorluk' tezini çürütmektedir" demiştik, diyoruz.

ABD'nin emperyal hesaplarının hedefinde, Balkanlar'dan Çin'e kadar uzanan Avrasya bulunuyor. SSCB ve sosyalist sistemin dağılmasıyla birlikte Balkanlar, Kafkasya, Orta Asya ve Ortadoğu'yu yeniden paylaşılması gereken alanlar olarak gören Batı emperyalizminin, özellikle de ABD'nin plan ve hedefleri bunun üzerindedir. Balkanlar, Doğu Avrupa ve Baltık ülkeleri büyük oranda AB ile ABD arasında paylaşıldı. Almanya, Fransa gibi devletler AB üyeliği aracılığıyla buraları denetlerken, ABD ise daha çok NATO üyeliği yoluyla buralara askeri olarak yerleşti, yerleşiyor.

Bundan sonraki adım; Rusya'nın kuşatılmasını derinleştirecek ve bir adım geriden Çin'in kuşatılmasına zemin hazırlayacak olan Ukrayna, Moldova, Kafkasya ve Orta Asya'yı yeniden paylaşmaktır. Afganistan'ın ardından Irak'ın askeri işgali, İran'a dönük hesaplar, Gürcistan'ın yanı sıra Ermenistan ve Azerbaycan'ın Batı ittifakına (Türkiye'nin de çabalarıyla) çekilmesi hesapları, hep Avrasya üzerindeki egemenlik hesaplarının birer adımıdır.

Putin'in iktidara gelmesiyle birlikte Rusya, ABD ve Batı ittifakının kuşatılmasına hızla karşı tepki vermiş ve Çin ile birlikte ŞİÖ'yü kurarak karşı bir kutup oluşturmuştur. Altı asil üyenin yanı sıra Hindistan, Pakistan, İran'ın gözlemci olduğu ŞİÖ, Asya'nın hem NATO'su hem de ortak ekonomik örgütü olma yolunda. ŞİÖ, Asya üzerinde ABD ve Batı Avrupa'nın emperyal hesaplarına karşı "Asya Asyalılarındır" yaklaşımıyla davranıyor.

Yoldaşlar!

ABD, ŞİÖ temelinde Rusya ile Çin'in buluşmasının yanı sıra Hindistan, Pakistan ve İran'ın bu örgütte gözlemci sıfatıyla bulunmalarından ciddi olarak rahatsız olmaktadır. Çünkü ŞİÖ'nün askeri olduğu kadar ekonomik olarak da giderek Batı'yı dengeleyen bir konuma gelmesi, ABD'nin Rusya'yı kuşatarak etkisizleştirme planını bozuyor.

Zaten ABD'nin Gürcistan sorunu ardından Avrupa ve Japonya'yı kendi etrafında Rusya'ya karşı birliğe çağırma ısrarı buradan geliyor. Kısacası ABD, birleşen Asya'ya karşı Batı'yı birliğe çağırıyor. ABD Dışişleri Bakanı Rice'in Avrupa ve Asya'da 30 ülkenin önde gelen gazetelerinde yayınlanan (yayınlatılan) makalesinin her cümlesinde ABD ile AB'yi "Rus saldırganlığına" ya da "Rus kabadayılığına" karşı birlikte hareket etmeye çağırması da Asya'nın kendi içerisinde gelişen birlik eğilimine duyulan korkudan ileri geliyor. Ayrıca AB

ile Rusya ve Türkiye ile Rusya arasında gelişen ekonomik-ticari alanın büyümesinden de ABD ciddi olarak rahatsız olmaktadır.

Rice'in hatta Bush'un tüm çağrılarına rağmen AB'nin etkili ülkeleri olan Almanya, Fransa ve İtalya, Rusya'ya karşı ABD ile bire bir aynı tutumu almadılar. Çünkü AB, ABD'nin tersine Rusya'nın kuşatılıp etkisizleştirilmesi üzerinden değil, Rusya ile işbirliği üzerinden Orta Asya ve Kafkasya'ya girmek istiyor. Ayrıca Avrupa'nın enerjide Rusya'ya bağımlı olmasına, Rusya'nın enerji hattını akıllı ve etkili kullanmasına, süper askeri gücü ve ŞİÖ'deki konumu da eklendiğinde Batı ittifakında bir iç çatlağa yol açtığı görülmektedir. Elbette Rusya'nın yaptıkları savunulamaz, ama buna itiraz edebilecek en son ülke ABD'dir.

ABD, Almanya, Fransa emperyalist de Rusya, Çin ve ŞİÖ sosyalist mi? Hayır! Rusya bir başka emperyalist kutup olarak yeniden şekillendi. Rusya'nın emperyalist kimliğinin kökleri, SSCB dönemi hariç Çarlığa dayanıyor. Rusya'nın hep diri olan emperyalist hesaplarına karşın aynı şey Çin için söyleyemez. Çin'in tarihinde genel olarak dışa, komşularına dönük emperyalist politikalar olmamıştır. Hep dıştan gelen saldırılara karşı savunma halinde olmuştur. Çin'in bugün emperyalist bir merkez olduğunu söylemek zor; ancak mevcut rejimini izah etmekte de zorluk çekiyoruz. İktidarda komünist parti var, ekonomi ise küresel kapitalizmin açık pazar alanı! Başka bir ifadeyle; komünist parti iktidarı altında vahşi kapitalizmin geliştirilmesi gibi teoride izahı olmayan bir olguyla yüz yüzeyiz.

Yoldaşlar!

Dün Lübnan, Kosova, bugün ise Güney Osetya ve Abhazya üzerinden büyük emperyal güçlerin hesaplaştığını görüyoruz. Kimsenin Lübnan'ın, Kosova'nın, Abhazya ve Gürcistan'ın bağımsızlığını düşündüğü yok. ABD, İngiltere

Bu sorunlar yumağında komünistler açısından sorun, emperyalizme ve özellikle de ABD emperyalizmine karşı bölge halklarında gelişen tepkinin devrimci kanala nasıl akıtılacağıdır. Son yıllarda bu tepkinin ağırlıklı olarak militan siyasi İslam kanalına akıtıldığı biliniyor.

re, Fransa ve Rusya emperyal planlarını bu küçük ülkelerin "bağımsızlığı" perdesi altında gerçekleştirme peşindedir. Bu dolaylı ya da yerel/bölgesel güçler üzerinden süren hesaplaşma, yarın doğrudan çatışmaya dönüşür mü? Nükleer silahların varlığı ve başka faktörler, doğrudan emperyalistler arası savaş ihtimalini zayıflatır, ama bu ihtimali tümüyle yok etmez.

Büyük emperyalist merkezlerin çatışması, özellikle çatışmanın üzerinden geliştirildiği X, Y bölgesi halkı için kimi fırsatlar yaratabilir. ABD'nin bölge planları nasıl Kosova'ya "bağımsızlık" yolunu açıyorsa, Rusya'nın Kafkasya hesapları da Abhazlar ve G. Osetler için aynı şeye yol açacak mı? Rusya gerçekten bu iki küçük halkın bağımsızlığını mı istiyor, yoksa kendi planları içerisinde bir yere kadar onlara hareket alanı mı sağlıyor? Bunu yakında göreceğiz.

Rusya, 2007 Münih Güvenlik Konferansı'nda çok kutupluluğu yüksek sesle ilan ettiğinde buna gülüp geçenlerin, Rusya'nın ilan ettiği bu çok kutupluluğu Gürcistan üzerinden pratikte test ederek dünyaya gösterdiğinde ise buna bu kez şapka çıkardıklarını gördük. Ardından da Rusya, ABD'nin 11 Eylül sonrası ilan ettiği konsept benzeri yeni konseptini açıklayarak ABD'ye açıkça meydan okuyunca, tek kutupluluğun nasıl bittiğine ilişkin teoriler üretilmeye başlandı. Burada üzerinde durulması gereken bu meydan okuma, Kafkasya ve Ortadoğu'da neyi, nasıl etkileyecek? Gürcistan, Ukrayna, Azerbaycan ve Ermenistan, Batı ittifakına mı dahil olacaklar, yoksa ŞİÖ'nün safında mı kalacak-

lar? Rusya'nın yeni konsepti Suriye ve İran'a nasıl yansiyacak? Rusya'nın bu meydan okumasının daha şimdiden Suriye ve İran'ı rahatlatığı söylenebilir.

Yoldaşlar!

ABD stratejisinde Rusya'nın Kafkasya'da dengelenmesinin kilit devleti yine Türkiye olacaksa -ki öyle görünüyor- bunun Kürdistan'a özelde de G. Kürdistan'a yansımalarının üzerinde düşünmek gerekiyor. Rusya'nın Akdeniz ve Ortadoğu'ya yeniden dönmesi, G. Kürdistan'daki ulusal hareket için yeni manevra imkanları yaratır mı? ABD'nin stratejisinde Türkiye'nin yeniden artan önemi, ABD ile Kürt Federe Devleti (KFD) ilişkilerine nasıl yansiyacak? Bu durumun KFD'nin ABD'den bağımsızlaşması için kimi imkanlar yaratabileceği söylenebilir. Ancak Güney'deki KFD'nin ABD'yi Rusya ile dengeleme arayışı, yani emperyalist merkezler arası çelişkilerden yararlanma arayışı ve yeteneği var mı? Bunların üzerinde durulması gerekiyor.

Bu sorunlar yumağında komünistler açısından sorun, emperyalizme ve özellikle de ABD emperyalizmine karşı bölge halklarında gelişen tepkinin devrimci kanala nasıl akıtılacağıdır. Son yıllarda bu tepkinin ağırlıklı olarak militan siyasi İslam kanalına akıtıldığı biliniyor. Komünist hareketin bölge düzeyinde yeniden inisiyatifini ele geçirmek gibi bir sorumluluğu bulunuyor.

Yoldaşlar!

Burjuvazinin akıl hocaları, etkili köşe yazarları, 'Emperyalist kapitalist sistem tek kutuplu mu, çok kutuplu mu?' sorusunda yaşadıkları gafletin benzerini liberalizm ya da serbest piyasaya ilişkin de yaşamaya başladılar. Finansal krizin ekonomi üzerindeki yıkıcı etkilerini sınırlandırmak amacıyla ABD (yani liberalizmin ve serbest piyasanın kabesi) devlet kurtarma programlarını devreye sokunca, ardından Almanya, İngiltere ve Ba-

t'nın diğer devletleri benzer müdahale programlarını hazırlayıp te-
tikte bekleyince, liberalizme ve
serbest piyasaya iman edenler art
arda özeleştirme vermeye başladılar.
"Amerika Sosyalist Birleşik Devlet-
leri", "liberalizmin krizi", "bir li-
beral olarak özeleştirme" vb. söy-
lemlerle kimileri devletin piyasaya
müdahalesini eleştirdi. Kimileri
"yanıldım" diyerek özeleştirme verdi,
kimileri de hiçbir şey olmamış gibi
savunularını sürdürdü.

Anti komünizm dışında gözle-
rini her şeye kapatan bu liberal
aydın ve yazarların bir kısmı,
SSCB ve sosyalist sistem yıkılıp ka-
pitalizm dünyaya yeniden hakim
olunca, iyi niyetle dünyaya "barış"
gelir diye beklediler. Öte yandan,
ekonomiye müdahalenin sadece
sosyalist rejimde yaşandığına, ka-
pitalizmde hele de ABD ve Batı
Avrupa'da ekonomik krizlerin dev-
let müdahalesi olmadan "serbest
piyasa ekonomisinin kendi kural-
ları içerisinde" çözümlendiğine
inanırlar, son krizde ABD'de dev-
let gelmiş geçmiş en büyük kurtar-
ma programı ile müdahaleye kal-
kınca fena halde şaşırıp sarsıldılar.

Serbest piyasa amentüsüne
iman edip inanırlar, ABD'de dev-
letin 700 milyar dolarlık bir paket-
le şirket kurtarmaya, hatta batık
şirketleri satın alıp devletleştirme-
ye başladığını görünce, Fried-
man'la birlikte serbest piyasaya da
kuşkuyla bakmaya başladılar.

Kapitalizmde devlet her zaman
piyasalara müdahale etmiştir. Ser-
best piyasa denilen bir uygulama
gerçek ekonomik işleyişte hiç ya-
şanmadı, bundan böyle de yaşan-
mayacak. Serbest piyasa bir hika-
ye, daha doğrusu sadece bir pro-
paganda silahıydı. Öyle olduğu
defalarca yaşanıp görülmüştü.
Şimdi son krizde ABD'de devletin
ekonomiye müdahalesi daha çıp-
lak, daha hacimli yaşandı. Yoksa
geçmişte de devlet ekonomiye
müdahaleden geri durmadı.

Yoldaşlar!

Kapitalist dünyanın etkili gaze-

**Kapitalizmde devlet her za-
man piyasalara müdahale et-
miştir. Serbest piyasa deni-
len bir uygulama gerçek
ekonomik işleyişte hiç ya-
şanmadı, bundan böyle de
yaşanmayacak. Serbest piya-
sa bir hikaye, daha doğrusu
sadece bir propaganda sila-
hıydı.**

te yorumcuları "serbest piyasa
çöktü" diye hayıflanıyorlar. İyi de
gerçek yaşamda serbest piyasa ya-
ni ekonomik işleyişin "gizli yön-
lendirici eli" hiç olmadı ki. Bir
propaganda, bir yanıltma aracı
olarak serbest piyasa bir nevi ha-
yali olarak dolaşıyordu. Ancak bir
reel uygulama olarak hiç yaşan-
madı. Bu propaganda altında ya-
şanan, güçlü olanın ya da devletin
gücünü arkalayanların serbest pi-
yasa adı altında zayıf veya devlet
desteğinden yoksun olanları ez-
mesidir.

Burjuvazi, sermaye piyasaları-
nın işleri iyi gittiği zaman devlete
güvenlik (bekçilik) misyonu dışın-
da "gölge etme, başka ihsan iste-
mem" derken, krizli yıllara girildi-
ğinde ise "kurtar bizi devlet baba"
diye feryat eder. Karlı yıllarında
milyarlarca dolara el koy, "çalışım
kazandım" diyerek kimseye bir
kurşun verme, krizde sarsılmaya
başlayınca "beni kurtar" diye dev-
lete başvur! Yani vatandaşın vergi-
leriyle oluşan devlet bütçesinden
aktarılabilecek milyarlarla kurtarılmayı
bekle! İşte kapitalist serbest piya-
sanın iç yüzü, işte burjuvazinin
ahlaksızlığı, ikiyüzlülüğü buna denir.

Finansal krizin ön dalgaları bir
yılı aşkın bir süreden beri belli
aralıklarla ekonomiye yansıyor.
Aslında kriz "geliyorum" diyordu.
Kimileri, hatta Soros gibi kimi spe-
külatörler bile uyarılarda bulundular,
ama neoliberaler "her şey yo-
lunda" diyerek bu uyarıları dikkate
almadılar. ABD'de patlak veren
konut balonu bile onları ya uyar-
maya yetmedi ya da yeterince
uyardı ama zaten yapacakları bir
şey yoktu.

Yoldaşlar!

Son finansal kriz tüm müdahale-
lere rağmen kontrol altına alınıp
aşılımadı. Bu durum finansal
(banka ve diğer aracı) kurumları
sarsmaya devam ediyor. Reel sek-
törü etkisi altına alıp sanayi ve tarım
gibi doğrudan üretim alanları-
nda da krizin etkileri gittikçe da-
ha ağır hissedilecektir.

Ayrıca ABD, İngiltere, AB gibi
güçlü kapitalist merkezler, finans
sektörü için "güvenilir liman" ol-
maktan çıkıyorlarsa, yani sıcak para
(sermaye) kendi anavatanından
kaçarsa nereye sığınacak. Brezilya,
Türkiye gibi ülkeler yüksek faiz
politikaları ile sıcak para için çeki-
ci olabilir, ama güvenli olamazlar.
ABD, İngiltere gibi Batı piyasaları
çökerse Türkiye, Brezilya piyasaları
ayakta duramaz.

Son kriz beraberinde yeni du-
rumlar da yarattı, yaratıyor. Birin-
cisi; nasıl ki Rusya'nın Gürcistan'a
müdahalesiyle birlikte ABD'nin
tek yanlı askeri belirleyiciliği sona
erdirildiyse, son finansal kriz de
ABD'nin ekonomide bir belirleyen
olmaktan çıktığını kanıtladı. Küre-
sel ekonominin ağırlık merkezi
halen ABD ve AB'dir, ancak den-
genin ya da ağırlık merkezinin gi-
derek batıdan doğuya doğru kay-
dığının verilerine de şahit oluyoruz.

İkincisi; son kriz, bir yanı sıra
otuz yıla yakındır doludizgin uy-
gulanımların neoliberalizmin krizi ve
çöküşü olmasının yanı sıra "kapi-
talizmin 2000'li yıllarda yaşadığı
yapısal bunalım, geçmişte yaşadığı
dönemsel bunalımlardan hem ni-
telik hem de nicelik bakımlardan
farklı olup derin, süregen ve küre-
sel" olduğunu gösterdi. Daha şim-
diden emperyalist kapitalist düze-
nin akıl hocaları yeni ekonomik
politikaların arayışına girdiler bile.
Arayış kapitalizme yeni bir vitrin
ya da yüz oluşturma arayışındır,
özü değişmeyecektir.

Üçüncüsü; elbette bir gecede
milyon dolarlar kazanan finans si-
hribazlarının batışını görmek keyif
verici. Ancak krizin sonuçları on-

larla sınırlı değil. Kriz devrimci seçenikle aşılmazsa, ağır sonuçlarının faturası her defasında işçi ve emekçilere kesilmektedir. Dahası devrimci alternatifle alaşağı edilmedikçe, tek başına hiçbir kriz kapitalizmi yıkamaz. Kriz devrimci hareket için kapitalizme karşı mücadelenin zeminlerini güçlendirir, o kadar. Bu kriz, anti-kapitalist devrimci alternatifin tek tek ülkelerin yanı sıra küresel çapta oluşturulması yönünde komünist harekete düne oranla daha uygun bir zemin sundu. Komünist hareket ya bu hedefte yol alacak ya da daha kırılğan hale gelmesine rağmen kapitalizm krizin ağır yükünü her zaman olduğu gibi işçi ve emekçilerin sırtına yıkmayı sürdürecektir.

KÜRDİSTAN ve FİLİSTİN SORUNU

Yoldaşlar!

Ortadoğu'da Filistin ve Kürdistan meselesi, bölgenin öne çıkan iki temel sorunu olarak varlığını koruyor. Kürdistan ve Filistin meselesini çözüme kavuşturmadan Ortadoğu'da kalıcı barış arayışları sonuç vermeyecektir.

İsrail siyonizmi, Filistin siyasetinde özü itibariyle çözümsüzlüğü çözüm olarak devam ettirerek zaman kazanmak istiyor. Çünkü zaman İsrail siyonizminden yana işliyor, işletiliyor. Filistin ulusal kurtuluş hareketi ise kendi içerisinde parçalanmış haliyle kan ve güç kaybederek siyonizmin elini güçlendiriyor. Parçalanmış Filistin ulusal hareketinin bir parçasının (Hamas'ın) İran ve Suriye gibi bölgesel güçlerle ilişkileneceği, Mahmud Abbas liderliğindeki hareketin ise ağırlıklı ABD ve Batı ile ilişki içerisinde çözüm araması, çözümsüzlüğe hizmet ediyor. Ortadoğu üzerinde hesapları bulunan emperyalist ve bölgesel güçler için parçalanmış Filistin ulusal hareketini çıkarlarına daha rahat alet edebilecek imkanlar sunuyor.

Biz Kürdistanlı komünistler olarak; Filistin ulusal kurtuluş hareketinin ağır iç sorunlarına rağmen

Biz Kürdistanlı komünistler olarak; Filistin ulusal kurtuluş hareketinin ağır iç sorunlarına rağmen genel birliğini sağlayarak hareket etmelerini bekliyoruz ve destekliyoruz. Filistin halkının özgür iradesine dayanacak olan çözümün yanındayız.

men genel birliğini sağlayarak hareket etmelerini bekliyoruz ve destekliyoruz. Filistin halkının özgür iradesine dayanacak olan çözümün yanındayız.

Ortadoğu'nun yüzyılı aşkın süredir kanayan diğer yarısı Kürdistan sorunu, yani bizim sorumuzdur. Kürt/Kürdistan sorunu; genel tarihi perspektifle, parçalanmış bir halkın ve ülkenin birliği ile özgürlüğü sorunu olarak karşımıza çıkıyor. Özgün ve somut bakıldığında ise Kürdistan parçalarında Kürt işçi-emekçi halkının ulusal ve toplumsal kurtuluşu sorunu olarak çözüm bekliyor. İran, Suriye ve Türkiye rejimleri halen zorla denetim altında tuttukları parçalarında Kürt halkının ulusal talepleri yönünde adım atmamakta direnirken, ulusal özgürlüğü yolunda önemli adımlar atmış bulunan G. Kürdistan'ı kuşatıp ortadan kaldırmanın hesabı içerisinde.

Güney'deki Kürt Federe Devleti'nin ise gerek kendi içerisinde, gerek Federal Irak çerçevesinde Arap halkıyla, gerek diğer Kürdistan parçalarıyla, gerekse de uluslararası düzlemdeki ilişkilerinde aşması gereken sorunları buluyor.

Yoldaşlar!

Birincisi; kendi içerisinde görünüşte ulusal demokratik hareketin birliği sağlanmıştır. Ancak özünde ya da derinlikli irdelendiğinde Hewler ulusal hükümetine (iktidarına) rağmen fiiliyatta KDP ile YNK merkezli ikili yapılanma, ekonomik, askeri ve kültürel alanlar başta olmak üzere halen aşılamamıştır. Bu gerçek, dışarıdan müdahalelerin içerisinde etkili olmasına da belli imkanlar sunmak gibi tehli-

keli bir duruma işaret eder.

İkincisi; Irak Federal Devleti çerçevesinde Şii ve Sünni Arap siyaset damarıyla sorunlar büyüyor. Bu sorunların temelinde, Kerkük başta olmak üzere G. Kürdistan'ın üçte biri civarında nüfus ve toprağının halen KFD'nin sorumluluk alanının dışında olması gerçeği yatıyor. Kerkük, Xaneqîn, Şengal gibi kentlerin Kürdistan hükümetine bağlanıp bağlanmaması etrafındaki gelişmeler, sorunları ağırlaştırıyor. Kerkük ve diğer yerlerde yeni nüfus sayımının ardından referandumda gidilmesini öngören 140. maddeyi ertelemekle Irak merkezi hükümeti sadece sorunları ağırlaştırmış oluyor. Özellikle son haftalarda Xaneqîn ve Diyala'da yaşananlar Kürtler ile Araplar arasındaki siyasal gerilimi tırmandırıyor.

Yoldaşlar!

Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkasya'da "milli yarar" siyaseti eksenli çözümlerin, halklar arası sonu gelmeyen kanlı kavgalara yol açacağını biliyor ve bunu reddediyoruz. Ancak kirvelik tek değil çift başlı olur misali, sorunun muhatabı halklar "milli yarar siyasetine hayır" temelinde ortak hareket ederlerse bu konuda yol alabilirler; yoksa herkes "benim milli çıkarım" derse kanlı kavgaların sonu gelmez.

Üçüncüsü; uluslararası ilişkilerde, KFD'nin kendini ABD ve AB ile sınırlandırma tehlikesidir. Son Gürcistan meselesinden hareketle Kafkasya'da Türkiye'ye olan ihtiyacı artan (Türkiye'nin de ABD'ye olan ihtiyacı artmıştır) ABD'nin sıkıştığında Güney'deki KFD'yi gözden çıkarma ihtimaline karşı Güney'in ne yaptığı ya da ne yapacağı çok önemli olmaya başlamıştır. Rusya ile Çin ve bunların başını çektiği ŞİÖ ile ilişkilenebileceği önem kazanıyor. Ve bu yönetim KFD'nin ABD ile ilişkilerinde mesafeli davranmasının koşullarını yaratabilir.

Dördüncüsü; Güney'deki KFD'nin Kürdistan'ın diğer parça-

larındaki Kürt ulusal hareketiyle ilişki ve dayanışma içerisinde olması, hem kendisinin hem de diğer parçalardaki ulusal hareketin yararınadır.

KÜRT ULUSAL DEMOKRATİK HAREKETİNİN BİRLİĞİ, GÖREVLERİMİZ VE TEVKURD

Yoldaşlar!

MESOP olarak, 2005 Eylül ayından bu yana ulusal demokratik hareketin birliğinin yaratılması hedefi doğrultusunda, dışımızdaki parti ve şahsiyetlerle birlikte çalışıyoruz. Hedef, geçmişte yaşanmış ulusal birlik deneyimlerinden ileriye yönelik dersler çıkararak, kalıcı birlik hareketini oluşturabilmek. Denilebilir ki ulusal demokratik hareketin birliği yönünde yeniden yola koyulduk.

Ankara'da 2005 Eylül'ünde KUDÇG (Kürt Ulusal Demokratik Çalışma Grubu) ile başlatılan adım, TEVKURD ile bugün devam ediyor. Devam ediyor, ancak sorunlarla yüklü olarak devam ettiğinin bilinci ile davranmazsak, yani TEVKURD'ün yüzleşip aşması gereken ağır görev ve sorumluluklar olduğunu görmezsek yanılırız. Dahası TEVKURD'den beklenti içerisinde olanları da yanıltmış oluruz. Dolayısıyla TEVKURD'ün yüzleştiği sorunları, aşması gereken güçlükleri irdelerken, bir bileşeni olarak MESOP'un da payına düşeni, yani kendimizi de sorgulamalıyız. Bu açıdan MESOP olarak bulunduğumuz alanlarda TEVKURD faaliyetleri ve yerel birimlerin oluşturulmasında üzerimize düşen görev ve sorumlulukları tam olarak yerine getirdiğimiz söylenemez. MESOP kadroları bu yönde kendilerini sorgulamalıdır. Aşağıda birkaç temel noktada TEVKURD ve bir bileşeni olarak MESOP'un izlediği politikalar üzerinde duracağız.

Birincisi; MESOP, KUDÇG'den TEVKURD'ün son 3. Genel Kongresi'ne kadar, Kürdistan'da ulusal demokratik birliğin yaratılmasını grupsal çıkarları aşan bir politik

G. Kürdistan'daki iç travma (kardeş kavgası) Kuzey'e oranla çok daha derin ve çaplı olmasına rağmen, siyaset gereğince birlikte hükümet kurabiliyorlarsa, Kuzey'de bizler neden bir cephede ulusal demokratik hareketin kalıcı birliğine yönelemiyoruz diye ısrarla sorduk.

yaklaşımla savundu, savunuyor. Geçen zaman diliminde MESOP, ulusal demokratik hareketin birliğine dönük istikrarlı bir çizgi geliştirdi, yapıcı ve sorumlu olarak davrandı. Eksikliklerimiz, yetersizliklerimiz oldu -bunların üzerinde durup açmamız gerekiyor-, ancak istikrarlı birlik yürüyüşümüzü koruduk. Ortak payda olarak program ve tüzük hazırlıkları boyunca görüş ve önerilerimizi ısrarla dile getirdik, ortak paydanın belirlenmesinde rengimizi taşımaya herkes gibi biz de çalıştık. Ancak beğenelim ya da beğenmeyelim, bizi yeterince yansıtsın ya da yansıtmasın, ortak bağlayıcı belgeler olarak program ve tüzük kongrenin iradesinden geçtikten sonra ona sadık davrandık, dışımızdaki dostlarımızı da çağrımız da bu yönde oldu. MESOP kadroları TEVKURD bünyesinde bir başka açıdan da sorumlu, yapıcı bir politika izlediler: TEVKURD bileşenlerinden X veya Y partinin/örgütün dışı vuran iç sorunlarında taraf olmamak. MESOP, bu tutumunu bundan böyle de sürdürecektir.

İkincisi; MESOP, TEVKURD'e gününbirlik bir politik olgu olarak bakmadı. Uzun soluklu ve ulusal kongre hedefini gözetken bir yaklaşımla TEVKURD'e baktı, bugün de öyle bakıyoruz. Tüzük ya da benzer sorunları aşma mücadelesinde, "TEVKURD dağıldı, dağılıyor" denildiği, moralleri bozan kötümser havanın yayıldığı bir momentte bile MESOP, TEVKURD'ün devamından yana kararlı duruşunu bozmadı. MESOP ve TEVKURD bileşenleri olan diğer dost ve yoldaşlarımız birlikte tikanıklığı aşmada kat-

kı sundu.

Üçüncüsü; MESOP, ulusal demokratik hareketin farklı ideolojik-siyasal çizgilerinden her biri kendi alanında netlikle kendini kurabildiği oranda, ulusal cephe, ulusal kongre türünden örgütlenmelerde daha sağlıklı ortak paydayı oluşturup yürüyebileceklerini ısrarla vurguladı. Daha somutta komünist, ulusalcı, liberal, İslami vb. belli başlı siyasal disiplinler kendi parti ve örgütlerini net bir tariflerle kurabildikleri oranda, cephe türü örgütlenmelerde daha sağlıklı ortak yürüyüş gerçekleştirilebilir dedik, bugün de aynı yaklaşımı savunuyoruz. MESOP kadroları olarak hemen hemen tüm toplantılarda kendimizi tarif ederken komünist kimlik ve siyasetimize vurgu yaptık. Herkesi de benzer bir netlikle kendilerini tarif etmeye davet ettik, ediyoruz.

Dördüncüsü; MESOP olarak biz ve dışımızdaki komünist kadrolarla birlikte 2005 Eylül Ankara toplantısından beri K. Kürdistanlı parti, örgüt, bağımsız kadro ve aydınları artık birbirlerini kriminal kavramlarla adlandırmaktan kaçınmaya çağırдық. Büyük ya da küçük hiçbir parti ya da örgütü ve hatta yurtsever demokrat şahsiyeti dışlama lüksümüz yok dedik. G. Kürdistan'daki iç travma (kardeş kavgası) Kuzey'e oranla çok daha derin ve çaplı olmasına rağmen, siyaset gereğince birlikte hükümet kurabiliyorlarsa, Kuzey'de bizler neden bir cephede ulusal demokratik hareketin kalıcı birliğine yönelemiyoruz diye ısrarla sorduk, sorguladık.

Bu açıdan, ulusal birlik hareketi iddiasını taşıyan TEVKURD'ün kendi bileşeni olsun olmasın tüm Kürdistanlı parti, örgüt ve şahsiyetlere eşit mesafede davranması gerektiğine inandık, bugün de inanıyoruz. Ulusal kongre hedefini taşıyan TEVKURD, içinde ya da dışında olsun Kürdistanlı bir parti ya da örgütü kendine rakip olarak algılayamaz. Bunlardan birinin eleştirisi üzerinden kendini kuramaz. Daha

açıkçası Kürdistanlı parti ya da örgütlerin eleştirisi üzerinden kendini tarif etmemeli. Halka, geniş kamuoyuna tarif ve tanıtımını kendi program, tüzük ve politikaları üzerinden yapması gerektiğine inan-dık, inanıyoruz.

Yoldaşlar!

TEVKURD, son kongresinde tüzük sorunundaki tikanıklığı aşarken, bir yanıyla rahatladı, bir diğer yanıyla ise esas sahibi sorunlarıyla yüzleşti. Bu sorunlarının başında TEVKURD'ün pratik politik alanda aktifleşmesidir. TEVKURD'ün ulusal demokratik mücadelede etkin bir odak haline gelip gelmemesi buna bağlıdır. Bu açıdan TEVKURD yaklaşan yerel seçimlerde tüm ulusal demokratik güçlerin birlikte hareket etmesini gerçekleştirmek amacıyla bir çağrı ve eylem programı geliştirmelidir. DTP'nin başlatmış bulunduğu "anadilde eğitim" gibi acil ulusal demokratik talepler uğruna mücadeleye destek sunmanın yanı sıra inisiyatif alacağı etkinlikler geliştirmelidir.

KOMÜNİST HAREKETİN BİRLİĞİ VE MESOP

Yoldaşlar!

MESOP Girişimi'nin kendisi, Kürdistan komünistlerinin birliği perspektifiyle atılmış bir adımdı. Ancak birçok nedenle bu adım tamamlanmamış bir süreç olarak önümüzde duruyor. Tamamlanması gereken süreç neydi? Kürdistan'da grupsal sınırları aşamamış komünist örgüt ya da partilerden ülke komünist partisine doğru genişlemiş, büyümüş bir parti hedefidir. Başka bir ifadeyle bu, Kürdistan'da dağınık durumdaki komünistleri tek bir ana gövdede birleştirecek olan komünist partisidir. Ki bu hedef bugün de MESOP'un önünde duruyor. Duruyor, çünkü dışımızda birey, çevre olarak komünist kimlikle davranıp siyaset yapan yaygın bir damar bulunuyor.

Bu ana hedefi gözeterek son bir yılda neleri yaptık, neleri yap-

Kürdistan'da komünist siyaset yapan örgütlü olsun ya da örgütsüz birey ve çevreler olsun herkesin birleşmiş bir siyasetin yanı sıra birleşmiş bir parti gövdesinde ortak davranmaya yaşamsal ihtiyacı bulunduğuna inanıyoruz.

madık? Bunları az çok biliyorsunuz. Burada sadece özetleyip, esasta neleri yapmamız gerektiğinin üzerinde duracağız.

Komünistlerin birliği yönünde hem K. Kürdistan'da hem de Kürdistan ve Ortadoğu geneline dönük görev ve sorumluluklarımız bulunuyor.

Kürdistan'da komünist siyaset yapan örgütlü olsun ya da örgütsüz birey ve çevreler olsun herkesin birleşmiş bir siyasetin yanı sıra birleşmiş bir parti gövdesinde ortak davranmaya yaşamsal ihtiyacı bulunduğuna inanıyoruz.

Amed merkezli haftalık Kürtçe-Türkçe politik gazete, Kürdistanlı komünistlerin ortak siyaset aracı olmasının yanı sıra bir adım geriden örgütsel birliğine de hizmet etmesi hedeflenmişti. Gazeteye ilişkin üretilen ilk taslak metin bu ikili görevi içermekteydi. MESOP olarak bugün de söz konusu taslak metinle çizilen çerçeveyi doğru buluyoruz. Çünkü hedeflenen gazete komünistlerin ortak ve etkili bir siyaset geliştirmelerine imkan sağlamanın yanı sıra komünist birliğin örülmesinde de işlev üstlenecekti, üstlenebilirdi. Yine taslak metinde yer alan 40 kişilik çağrıcılar kurulunun oluşturulması ve Amed merkezli olarak ortalama üç ayda bir toplanması öngörüsüyle, Kürdistan'da komünist siyaset odağı Amed merkezli olarak fiilen oluşturulmuş olunacaktı. Öyle ya, ortalama üç ayda bir Amed'de toplanacak olan 40 kişilik çağrıcılar kurulu istese de kendini sadece haftalık gazete ile sınırlandıramazdı. Fiilen bir partinin, örgütün genel meclisi ya da merkez komitesi işlevini üstlenecekti. En azından MESOP olarak bizim yaklaşımı-

mız, taslak metin üzerinden hedeflediğimiz buydu. Özetle Amed merkezli gazete projesiyle komünist siyasetin adım adım Amed eksenli olarak merkezleşmesi, birleşmesi hedefleniyordu. Bu hedef bugün de doğrudur, arkasında durmalıyız.

Yoldaşlar!

Proje doğruydu, fakat dışımızdaki kimi komünist çevre ve bireylerle proje üzerinde birlikte yürü-yemedik. Neden yürüyemedik?

Birincisi; biz MESOP olarak, Amed merkezli gazeteyi doğrudan komünist siyasetin aracı olacak, komünistler arası birliğe ve örgütlenmeye hizmet edecek bir yayın olarak algılayıp savunduk. Dışımızdaki kimi yoldaşlarımız ise daha çok bir tartışma ve aydınlanmanın aracı olacak, örgütlenmeye dönük bir işlev üstlenmeyecek olan bir gazete düşünüyorduk. Yani öncelikli gündemimizin farklı olduğu görüldü.

İkincisi; MESOP olarak biz, komünistlerin birlikte çıkaracakları bir gazete derken, kimi yoldaşlarımız komünistler ve "emekten yana demokratlar"ın da yer alabileceği, yani farklı siyasi eğilimlerden kadroların birlikte çıkaracakları bir ittifak gazetesini öngörüyorlardı. Kı-sacası gazetenin niteliği ve bileşenine ilişkin farklılığımız giderek belirginleşti.

Bu iki temel sorundaki farklı yaklaşım Amed merkezli gazete projesi üzerinde birlikte yürüme-mizi engelledi. Fakat belli aralıklarla Kürdistanlı komünistler olarak bir araya gelim önerisi ortak kabul gördü. Dolayısıyla bundan böyle ortalama üç ayda bir -ilki 22 Kasım'da Diyarbakır'da, sonraki toplantının yeri ve tarihi orada belirlenecek- Kürdistanlı komünistler olarak dünyadaki, bölgemizdeki ve Kürdistan'daki son siyasi gelişmeler gündemi üzerinden serbest bir tartışmayla görüşmeyi sürdüreceğiz. Biz bunun da komünistler arası ilişkilerde yararlı olacağına inanıyoruz.

Yoldaşlar!

Komünistlerin birliği yönünde, kendilerini "Sosyalist Cumhuriyet İçin Tezler" başlıklı belge ile ifade eden (Ağustos 2008'de yayınlandı) yoldaşlarla da görüşüyoruz. Bu amaçla kendilerinin çağrısı üzerine Turgutlu'daki bir panele ME-SOP'tan kadrolar katıldı. Ardından kendileriyle yapılan resmi görüşmede karşılıklı görüş ve yaklaşımlar aktarıldı. Bu görüşmeleri biz de onlar da kendi bağlayıcı organlarımızda değerlendirmek üzere ayrıldık. İzmir ve İstanbul üzerinden yoldaşlarla temaslarımız var, görüşüyoruz. Bir sonuca bağlamak amacıyla ilişkilerimiz devam ediyor, ancak aceleye getirmeden ilişkilerin sürdürülüp sonuçlandırılması gerektiğine inanıyoruz. Yoldaşların da aynı kanaatte olduklarını düşünüyoruz.

Yoldaşlar!

"Kürdistan Komünist Hareketi, Dünya Komünist Partisi'ne giden yolda Kürdistan'ın dört parçasında komünist hareketin birliği yolunda atılacak her adımın, Ortadoğu'da komünist hareketin birliği ve dayanışması yolunda bir hamle olacağına inanır." (21. yy Özgürlük ve Sosyalizm Manifestosu, Gün Yayıncılık, sf: 37) hedefinin bir gereği olmasının yanı sıra başka nedenlerle de G. Kürdistan ve Suriye Kürdistanı'na yaptığımız resmi temaslarımız oldu. Suriye'deki Kürt hareketinde hali hazırda komünist kimlikle kendini tanımlayan bir yapılanma yok, ama oradaki dostlarımızla ilişkilerimizi sürdürmek istiyoruz, sürdürüyoruz.

Güney'deki komünist hareketle ilişkilerimiz daha önce de vardı, ancak kısa bir süre önce gerçekleştirdiğimiz bir resmi ziyaretle bu ilişkiler daha da boyutlandı. ME-SOP adına bir heyet olarak 8 Eylül'de gerçekleştirdiğimiz ziyaretle Kürdistan Komünist Partisi-Güney ile ayrıntılı görüşmeler gerçekleştirdik. Her iki taraf da ilişkinin devamı ve kimi ortak politik hedeflerde birlikte davranmayı kararlaştırdık.

"21. yy Özgürlük ve Sosyalizm Manifestosu"na dışımızdaki komünistlerin de sahip çıkmalarını bekliyor ve onları çağırıyoruz. Zira Manifesto "Kürdistan Komünist Hareketi" adına üretilmiş bir belgedir ve öyle yayınlanmıştır.

tırdık. Özellikle Kürdistanlı komünistlerin birliği açısından en azından yakın vadede bir esnek platform oluşturmayı ve belirli aralıklarla toplanmayı uygun gördük. Bu tür toplantılara örgütlü parti ve grupların yanı sıra bağımsız komünist şahsiyetlerin de çağırılması yine ortak bir paydamız oldu. Önümüzdeki süreçte bu yönde somut adımların atılması için çabalayacağız. Kürdistan Komünist Partisi-Güney ve Partiya Zahmetkeşan (Emekçiler Partisi) ile kurulan ilişkilerin derinleştirilerek Kürdistanlı komünistler arasında yakın vadede bir platformla sonuçlanması hedefi için mücadele edeceğiz.

Somut olarak komünistlerin birliğine giden yolda dışımızdaki komünist birey ve çevrelerle;

Birincisi; TEVKURD'de birbirleriyle örtüşen, birbirini besleyen politikalar geliştirdik. Üstelik bunun planlanmış bir yönelim olmaktan çok doğal seyirinde gelişmiş olması önemliydi. Öncelikle bunu sürdürmeliyiz. Çünkü bu komünistlerin birbirini daha iyi tanımalarına hizmet edecektir.

İkincisi; diğer parçaları da kapsayan komünistlerin birliği, en azından yakın vadede ortak bir platform oluşturma hedefi uğruna birlikte çalışmadır ki bu doğrultuda küçük de olsa kimi adımlar geliştirildi. Güney'deki komünist partisine sunduğumuz önerinin benzeri önerileri bağımsız durumdaki kimi yoldaşların da sunup tartıştıklarını öğrenmiş bulunuyoruz.

Üçüncüsü; Kuzey'de dışımızdaki komünistlerle ortalama üç ayda bir dünya, bölge ve Kürdistan'daki siyasi gelişmeler üzerine serbest tartışmayı birlikte sürdürerek karşılıklı kavrayışı derinleştir-

meyi hedefliyoruz.

Dördüncüsü; "21. yy Özgürlük ve Sosyalizm Manifestosu"na dışımızdaki komünistlerin de sahip çıkmalarını bekliyor ve onları çağırıyoruz. Zira Manifesto "Kürdistan Komünist Hareketi" adına üretilmiş bir belgedir ve öyle yayınlanmıştır.

Beşincisi; Dışımızdaki komünistleri özgün yaklaşımlarıyla ME-SOP'un çıkardığı Sosyalist Mezopotamya dergisi ve haftalık Çoban Ateşi gazetesine katılım sağlayıp ortak araç haline getirmeye çağırıyoruz.

SON SİYASİ GELİŞMELER

Yoldaşlar!

Son siyasi gelişmelerin bölgesel boyutları üzerinde durduk. K.Kürdistan ve Türkiye boyutuna ilişkin üzerinde durmamız gereken belli başlı sorunlar olarak "Ergenekon" sorunu, AKP ve DTP'nin kapatılma davaları, yaklaşan yerel seçimler, çatı parti tartışması ve İslami referanslı AKP hükümetinin ayyuka çıkan yolsuzlukları ilk akla gelenlerdir.

"Ergenekon", diğer adıyla derin devlet sorunu üzerine herkes bir şeyler yazdı, tutum aldı, biz de tutum aldık. Gerek yayınlarımızda, gerekse toplantılarda Ergenekon sorununa ilişkin yaklaşımlarımızı belirttik. Burada özetlersek;

Ergenekon operasyonunun esas itibarıyla ABD tarafından planlandığı ve bunun TÜSİAD, AKP ve hatta TSK üst yönetimiyle ittifak halinde yürütüldüğü görülüyor. Peki Ergenekon operasyonu ile ne yapılmak isteniyor?

Birincisi; AKP iktidarı üzerinden Türkiye sermayesinin küresel sermaye ile entegrasyonu önündeki son engellerin aşılmasıdır.

İkincisi, Türk derin devletinin, geçmiş "kamburları"ndan (yükünden) arındırılarak, değişen koşullara uygun yeniden şekillendirilmesi arayışıdır.

Üçüncüsü; NATO'nun en büyük ordulardan biri olan TSK içerisinde giderek ABD karşıtı seslerin

yükselmesine, ABD ve Batı'ya alternatif olarak Avrasyacı yönelimlerin yüksek sesle dile getirilmesine ABD kayıtsız kalamazdı. Bu politikaları taşıyanların TSK'den -muvazzaf olsun ya da emekli olsun- tasfiyesi hedeflendi. ABD'nin kendisi de en başta Ortadoğu'daki "çıkarları" nedeniyle Türk derin devletinin tasfiyesini istemez. Yapılan da derin devletin kendisinin değil, değişen koşullara ayak uyduramayan, küresel sermaye çıkarları açısından zarar veren ve kontrol dışına çıkmış olanın tasfiyesidir.

Dördüncüsü; Ergenekon operasyonu'nda küresel sermaye ile TÜSİAD'çıların örtüşen bir diğer ortak paydaları, AKP iktidarı üzerinden "ulusalci"ların tasfiyesidir. Bu vesileyle hem ulusalcıların hem de siyasal İslamcıların çatıştıkları hizaya getirilmesidir.

MHP bile olup bitenlerden ders çıkarmış olmalı ki; Devlet Bahçeli sermaye temsilcileri ile yaptığı görüşmede "kutsal devlet"i ve ordusunu değil de sermayeyi kutsayıp önünde eğiliyor. Bahçeli özetle şunları belirtiyor: "MHP AB'ye karşı değil. Serbest piyasa ekonomisine bağlıyız. Zaten artık savaşlar ordularla değil, ekonomi ile kazanılıyor."

Beşincisi; "... Özelde de ABD'nin tam da bu süreçte bir taşla birden fazla kuş vurma hesabıyla hem TSK'yi hem de AKP iktidarını başta İran politikasında olmak üzere Ortadoğu politikasında kendi eksenine çekmede iyi bir fırsat olarak görüp değerlendirdiği görülüyor." demiştik. (Çoban Ateşi, sayı 58, editör köşesinden)

Yukarıdaki değerlendirme, Ergenekon faaliyetlerinin esas icra alanı ve nedeni olan Kürdistan sahasındaki hiç sorgulanmamasını az çok izah eder. Ergenekon operasyonu üzerinde sağlanan ittifak, zaten Ergenekon operasyonunun sınırlarını da önceden belirlemiş demektir. Kısacası Ergenekon'un "Fırat'ın ötesindeki" yani Kürdistan'daki icraatları ele alınıp

Sorun Kürt/Kürdistan meselesi olunca, Türk burjuva siyaseti, TSK ve rejimin diğer kurumları bir bütün olarak zaten Ergenekoncudurlar. Başka bir ifadeyle: Kürdistan sorununda başından beri resmi devlet ile derin devlet hep örtüşük olarak davrandı, davranıyor.

sorgulanmayacak. Tablo bu olunca, geriye yukarıda aktardığımız ek olarak Ergenekon, Deniz Feneri gibi sorunlar üzerinde İstanbul sermayesi ile yeni gelişip büyüyen Anadolu sermayesinin iktidar kavgası kalır.

Yoldaşlar!

Hep söyledik, dışımızdaki kimi yoldaşlar da söylediler; sorun Kürt/Kürdistan meselesi olunca, Türk burjuva siyaseti, TSK ve rejimin diğer kurumları bir bütün olarak zaten Ergenekoncudurlar. Başka bir ifadeyle: Kürdistan sorununda başından beri resmi devlet ile derin devlet hep örtüşük olarak davrandı, davranıyor. Bu nedenle Ergenekon'un Kürdistan dosyası açılırsa, sadece şimdiki gibi kimi emekli askerler ile ilişkileri değil, Süleyman Demirel, Tansu Çiller, Murat Karayalçın'dan başlayarak son 25 yılın devlet ve hükümet sorumlularının yargılanması gerekir. Ki böyle bir yargılamayı Ergenekon operasyonunu başlatan ittifaktan beklemek siyaseten safıktır.

Buna rağmen, Ergenekon operasyonunun "Fırat'ın öte yakası"na taşınması için mücadele etmek, zorlamak, iç ve uluslararası kamuoyu oluşturmak gerekiyor.

AKP'nin hangi siyasal denge ve denklem içerisinde kapatılmadığını biliyoruz. Bu konuda aldığımız tutum doğruydur. Anayasa Mahkemesi AKP'yi hukuki değil siyasi bir kararla kapatmadı. Çünkü ABD, AB, TÜSİAD ve TSK denge ve çıkarları, alınan kararı gerektiriyordu. Normalinde, Anayasa Mahkemesi kendi hukuku üzerinden hareket edip Anayasa'yı esas alsaydı AKP için kapatma kararı vermesi

gerekirdi. Bununla AKP kapatılsa iyi olur demiyor ve parti kapatmayı doğru bulmuyoruz. Ama Anayasa Mahkemesi aynı siyasi yaklaşımı DTP kararında da verecek mi? Yani kapatmama yönünde karar verecek mi? Yakında göreceğiz!..

Yoldaşlar!

AKP ve hükümetiyle bağlantılı yolsuzlukların son aylarda peş peşe açığa vurulduğu görülüyor. Bunun yeni dosyalarla devam ettirileceğini söyleyebiliriz. Çünkü hem içeride hem de uluslararası alandaki kimi güç merkezleri AKP karşıtı bir tutum aldılar. Zaten Deniz Feneri olayının böylesine basına çarşaf çarşaf belgeleriyle sunulmasında Almanya rejiminin doğrudan rolü bulunuyor. Zira Güngören katliamı sonrasında da Alman istihbarat başkanının açıklama yapması da anlaşılır bir şey değildi. AKP'nin ABD siyasetini merkezine alarak davranması başta olmak üzere kimi nedenlerle Almanya'nın bir süreden beri AKP'ye karşı bir tutum aldığı görülüyor. Almanya'nın aldığı tutum genişleyip AB tutumu haline gelir mi? Gelebilir.

AKP ile ilgili yaşanan yolsuzluklara, özellikle halkın dayanışma, yardımlaşma amaçlı duyguları kullanarak toplanan paralara el konularak hortumlanması serisine son Deniz Feneri olayının da eklenmesi, dini inançlı halkta ve hatta cemaatlerde ciddi kırılmalara, iç travmalara yol açıyor. Artık "davamız nedeniyle iftiraya maruz kalıyoruz" söylemi de etkili olamıyor. Dini inançlar istismar edilerek toplanan paraların yağmalanıp el konulduğuna ilişkin ciddi kuşku oluştu, oluşuyor.

Devrimci, komünist hareket bunu iyi değerlendirebilirse, yani etkili bir propaganda geliştirebilirse, siyasallaşmış İslamın halk üzerindeki etkisinin daraltılmasında da rol üstlenebilir.

Yoldaşlar!

Yaklaşan yerel seçimlerde Kürt ulusal demokratik hareketi, AKP

Yerel seçimler her yerde önemlidir, ama Kürdistan özelinde daha bir önem kazanıyor. Ulusal demokratik hareketin yerel iktidarları kazanması, başlı başına ileri bir adımdır. Kazanılan bu mevziler (belediyeler) aracılığıyla halkla daha köklü ilişkilenenin zemini yaratılabilir.

ile bağlantılı bu yolsuzluklar üzerinden etkili bir propaganda geliştirebilirse, Kürt halkı üzerindeki etkisinin zayıflatılmasında bunu değerlendirebilir.

Yerel seçimler her yerde önemlidir, ama Kürdistan özelinde daha bir önem kazanıyor. Ulusal demokratik hareketin yerel iktidarları kazanması, başlı başına ileri bir adımdır. Kazanılan bu mevziler (belediyeler) aracılığıyla halkla daha köklü ilişkilenenin zemini yaratılabilir. Elbette belediyeler halkın ekonomik, sosyal, özellikle kentin altyapı sorunlarının çözümünde doğru değerlendirilirse, acil ulusal taleplerin halka taşınım çözümünde misyon yüklenirse, yerel iktidarlar önemli işlevler üstlenebilir. DTP belediyeleri nasıl değerlendirdi? Bu ayrı bir tartışma konusu. Ve bu tartışmadan bağımsız olarak özellikle Mart 2009 yerel seçimleri Kürt ulusal demokratik hareketi açısından önemli. AKP ve TSK'nin ittifak halinde Diyarbakır başta olmak üzere belediyeleri DTP'den alma planına karşı, bu mevzileri korumak, hatta genişletmek önem kazanıyor. Eğer AKP hedeflenen belediyeleri düşürürse, Kürt halkının ulusal demokratik mücadelesine ciddi bir zarar verecektir. O zaman AKP'nin içte ve dışarıda "Kürtleri, Kürt ulusal demokratik hareketi değil biz temsil ediyoruz" propagandası etkili olabilecektir.

Kürt siyasetinin yaklaşan yerel seçimlere tüm farklı siyasal renkleriyle ve büyük-küçük tüm yapılarıyla tek bir ulusal demokratik blok olarak katılmaları gerektiğine inanıyoruz. MESOP olarak başta DTP olmak üzere tüm Kürdistanlı parti ve yapıları çağırımız bu doğrultuda olacaktır. Daha önce de belirttik, TEVKURD'un şimdiden bu yönde inisiyatif alarak çağrılar çıkarması gerektiğine inanıyoruz.

KÜRT ULUSAL ÖZGÜRLÜK SORUNU ÇÖZÜM BEKLİYOR

Yoldaşlar!

Kuzey Doğu'muzda nüfusu 70

bin olan Güney Osetya'nın yanı sıra Abhazya özerklik ile yetinmeyip, bir süre önce bağımsızlık ilan ettiler. Biz olaya nüfusun az ya da çokluğu açısından bakmıyoruz. Küçük ya da büyük her halkın özgürlüğünü esas alıyoruz. Güney Osetya ve Abhaz özerk cumhuriyetleri, özerkliği yeterli bulmayıp bağımsızlığı hedeflerken, özgülmüzde 20 milyon civarında bir halkın/bir ulusun varlığı bile halen resmen kabul görmüyor. Dikkatimizi çekmek istediğimiz nokta budur. Halen başta anayasa olmak üzere, rejimin tüm bağlayıcı yasa metinlerinde "Kürtler" diye bir halk yoktur, "herkes Türk"tür. Dünyada bunun bir başka örneği yoktur. Bir halkın ulusal varlığının bile inkar edildiği Türk rejimine özgüdür.

Türk rejimi ve iktidarıyla-muhalefetiyle burjuva siyasal partileri, Kürt ulusal özgürlüğü sorununun çözümü yönünde en ufak bir adım atmaya halen yanaşmıyorlar. Bunların Kürt sorununda anladıkları en iyi çözüm "askeri çözüm"dür. Öncelikle bunun bilinciyle davranmamız gerekiyor.

Özel olarak belirtmek gerekiyor ki AKP de Kürt sorununda yanıltıcı propaganda dışında diğer sistem partilerinden temelde farklı bir şeyi savunmuyor. "Tek bayrak, tek dil, tek millet" gibi diğer tüm ulus ve azınlıkların reddini esas alan siyaset AKP'nin de siyasetidir ve Başbakan Erdoğan da bunu defalarca belirtmiştir.

AKP'nin CHP, MHP gibi partilerden farkı; onlar gibi Kürt halkının ulusal istemlerinin doğrudan

reddi üzerinden bir propagandayı sürdürmemesidir. AKP, Kürt halkının acil ulusal taleplerini savunmadı, savunmuyor, ama açıktan reddeden bir söylem de geliştirmiyor. AKP'nin Kürt sorununda böylesine bir örtük siyaset izlemesi, rejimin, hatta TSK ile uzlaşmanın kendisine yüklediği misyon gereğidir. Zira bugün Kürt halkı ile Türk rejimini birbirine bağlayıcı köprü görevini gören tek parti AKP'dir. O nedenle TSK dahil herkesin yaklaşan yerel seçimlerde AKP'ye destek verecekleri şimdiden görülüyor.

Kürt halkının çoğunlukla AKP'ye oy vermelerinde, etkili cemaat ve tarikatların yanı sıra ABD'nin izlediği siyasetin de etkisi olmuştur. F.Gülen cemaatinden TSK'ye varana kadar herkes Kürdistan'da AKP'li davranmıştır.

AKP'nin genel seçimlerden hemen sonra sınır ötesi hava ve kara hareketlerinin önünü açması, Ergenekon operasyonlarının "Fırat'ın ötesi"ne taşınmamasına özel bir önem göstermesi, anadilde eğitim hakkı başta olmak üzere acil ulusal istemlere sırtını dönmesi gibi somut gerçekler, AKP'nin Kürt halkı nezdindeki kredisini zayıflatıyor. Yaklaşan yerel seçimlerde AKP'nin kullanmak istediği en etkili propaganda malzemesi, martta devreye sokulması beklenen devletin Kürtçe ve diğer dillerden yayın yapacak olan TV kanalüdür. Ki bunun da hem akıbeti daha kesinlik kazanmamış, hem de Kürt halkına dönük nasıl bir siyaset izleyecek belli değil. Türk dili yerine Kürt diliyle "herkesin Türk olduğu" propagandası yapılırsa kimse buna şaşırmasın.

Yoldaşlar!

Kürt sorunu, özü itibarıyla bir ülke ve ezilen ulusun sorunudur, çözümü de buradan aranmalıdır. Alacağı biçimden bağımsız olarak, Kürt sorununun çözümü kendi devletini kurabilme hakkını içerir. Sorunun çözümünü bu temelde aramayan yaklaşımlar eksik değil

yanlıştır, soruna çözüm getiremezler.

ÖRGÜTSEL SORUNLARIMIZ

Yoldaşlar!

Örgütsel sorunların başında tüzük sorunumuz gelmektedir. Bir önceki genel toplantının bu doğrultuda alınmış kararı da bulunuyor. Alınmış karar; MESOP-G'nin teşkilatlanma, özgürlük ile disiplin ya da hak ile görevler, demokrasi ile merkezîyetçiliğin, kısacası örgütün iç hukukunu ana hatlarıyla belirleyecek olan bir geçici tüzüğün taslak olarak hazırlanıp toplantıya sunulması idi. Fakat aşağıdaki nedenlerle yürütme bir taslak hazırlığı ile gelmedi.

a) Teşkilatlanmada az çok yol alalım, en azından birkaç ilde pratiğin verilerini arkalayalım düşüncesi;

b) Komünistlerin birliği politikasının yine az çok verilerini arkalayalım da öyle hazırlayalım arayışı, taslak hazırlayışımızı engelledi. Sonuç olarak; genel toplantımızda tüzüğe ilişkin görüş ve öneriler alınarak, taslak hazırlanıp tartışmaya sunulmalı diyoruz.

Yoldaşlar!

Teşkilatlanma alanında ciddi sorunlarımız bulunuyor. Bu alanda yol alamıyoruz ya da bazen bir adım ileri, iki adım geriye düşebiliyoruz. Neden? Sorun yerelin merkezileşmesi, özgürlük içinde disiplin vb. yeni argümanlarla teşkilatlanma yönelişimiz mi? Örgütlenme (teşkilatlanma) mühendislerimizin zayıf ya da olmayışından mı? Zaten sınırlı olan kadro yapımızın enerjisinin ağırlıkla basınyayın tarafından emilmesinde mi? Profesyonel kadro sorunu mu? Yoksa bunların toplamında mı arayalım? Bu sorun toplantıda ağırlıklı ele alınmalıdır.

Yayın ve yayın-örgüt ilişkisi önemli bir diğer sorunumuzdur. Bu alanda birinci sorunumuz, yayınların niteliği ve periyodu ile ilgilidir. İdeolojik-teorik yayın organı olarak Sosyalist Mezopotam-

İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar içerisinde, kent varoşlarında, fabrikalarda yeniden tutunma ve giderek kök salma hedefi önümüzde duruyor. Kimi yerlerde bu hedef doğrultusunda belli adımlar geliştirebildik, ancak bu çalışmayı derinleştirerek istikrarını sürdürmede sorunlar yaşıyoruz.

ya'yı düzenli aralıklarla çıkarmada sorunlar yaşıyoruz. Kadro ve mali yapımızın gücü, imkanları Sosyalist Mezopotamya'nın aylık çıkarılmasının önündeki engellerdir. Ayrıca hareketin ihtiyaçlarının da hali hazırda bir aylık teorik yayını bize dayatmadığı görüşündeyiz. Bunlardan hareketle; iki aylık periyotla Sosyalist Mezopotamya'yı çıkarmada istikrar sağlayabilirsek, bu orta vadede bizi taşır diye düşünüyor ve öneriyoruz.

Çoban Ateşi alanında daha ciddi sorunlarımız bulunuyor. Bu sorunlardan birincisi; yayın merkezinde profesyonel kadronun yok denecek kadar az oluşudur. Bu eksiklik bölgelerde amatör katılımı aşılacaktı, ancak bunda da ciddi sorunlarımız var, aşamıyoruz.

Çoban Ateşi, denilebilir ki kendiliğinden ya da bizden kaynaklanan nedenlerle yerel gazete olmaktan çıktı. Yürütme Kurulu da toplantısında bu fiili durumun adını koyarak, Çoban Ateşi'nin ulusal (merkezi) gazete olması yönünde karar aldı. Gazetenin yerellikten çıkması, bize, özellikle Antep dışındaki bölgelere yeni sorumluluklar yüklemektedir. Bunun bilinciy-le davranmamız gerekiyor.

Diğer bir sorunumuz; gazete-örgütlenme bağının kurulmasında, yani örgütlenme aracı olarak gazetenin değerlendirilmesinde de ciddi sıkıntılarımız bulunuyor. Eğer gazeteyi örgütlenme ve propaganda aracı olarak kullanamayacaksak, haftalık bir gazetenin sıkıntısını neden yaşayalım? Özellikle gazetenin esas yükünü omuzlayan yoldaşlarımız, bu yönde büyüyen

sorunlarımız nedeniyle gazetenin kendisini bile tartışma konusu yapma noktasına kadar geldiler. Ki bu yoldaşlarımız bu sorunla ilgili görüş ve önerilerini toplantıya taşıyacaktı.

Yürütme Kurulu olarak sürdürdüğümüz tartışmanın sonucunda tutumumuz, Çoban Ateşi'nin ulusal bir gazete olarak haftalık yayınına devamından yana. Elbette genel toplantının iradesi belirleyici olacak, fakat gazetenin haftalık ve merkezi olarak yayına devamından yana tutum alacak olan her yoldaşımızın aynı sorumlulukla gazetenin yükünü omuzlamada elini taşın altına koyması gerekiyor.

Yoldaşlar!

Sorunlarımızın anasını oluşturan sorunlar olarak; işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içerisinde, kent varoşlarında, fabrikalarda yeniden tutunma ve giderek kök salma hedefi önümüzde duruyor. Kimi yerlerde bu hedef doğrultusunda belli adımlar geliştirebildik, ancak bu çalışmayı derinleştirerek istikrarını sürdürmede sorunlar yaşıyoruz.

Yoldaşlar!

Kapitalizmin krizinin dünya çapında derinleştiği, bu krizden hareketle burjuva basında bile "liberalizmin sonu", "serbest piyasanın sonu", hatta hızını alamayanların "kapitalizmin sonu" manşetlerini attıklarına şahit oluyoruz. Önümüzdeki süreçte işçi sınıfının ve emekçi yığınların ekonomik, sosyal sorunlarının daha da ağırlaşacağı gerçeği, beraberinde yığınları yeni arayışlar doğrultusunda tetikleyecektir. Belirleyici olarak bürokratikleşen ve en önemlisi mülkiyete boğulan sendikal bürokrasinin, işçi sınıfının artan, artacak olan anti-kapitalist tepki ve arayışlarını geliştirmek bir yana, önünde bariyer kuracağı gerçeği var. Hangi açıdan bakarsak bakalım, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içerisinde yeniden kök salma mücadelesini ısrarla sürdürüp geliştirme görevi önümüzde duruyor. Bu görev ve

sorumluluktan hangi nedenle olursa olsun kaçarak yol alamayacağını bilmemiz gerekiyor.

İşçi sınıfı saflarında, kent varoşlarında ve genel olarak emekçi yığınlar içerisinde yeniden kök salıp tutunmanın çok ama çok zor olacağını bilerek görev ve sorumluluklarımıza sarılmamız gerekiyor. Çünkü bu hedefte yol alamaz-

sak, yeni bir komünist hareket yaratma ve 21.yüzyıl devrimci dalgasının içerisinde konumlanarak içeriden yönlendirme iddiamızın ayakları havada kalacaktır.

Yoldaşlar!

MESOP-Girişimi'nin Ekim 2008 9.Genel Toplantısı'nın, hem ülkemiz hem de bölge ve dünya-

mızın önemli sorunlarla yüz yüze olduğu ve Manifesto'muzdaki belirlenme ile bütün bu alanlarda "tarihin yeniden yön aradığı" bir momentte toplandığı bilinciyle davranacağınıza inanıyoruz.

Hepinizi saygıyla selamlar, başarılar dileriz.

**Ekim 2008
MESOP Geçici Yürütmesi**

MESOP GİRİŞİMİ'NİN 4-5 EKİM 2008 TARİHLERİNDE GERÇEKLEŞTİRDİĞİ 9. GENEL TOPLANTISINDA ALINAN KARARLAR

KARAR NO:1 TEVKURD'ÜN GELECEĞİ VE SORUMLULUKLARIMIZ

Ulusal demokratik birlik çalışmalarını değerlendiren MESOP 9. Genel Toplantısı;

1- TEVKURD'ün, Kürdistan'da ulusal demokratik hareketin birliği yolunda atılmış önemli bir adım olduğunu belirtir. Bu adımın kalıcı, istikrarlı olması için mücadele eder.

2- TEVKURD'ün ulusal kongreye varma hedefini doğru bulur ve bu doğrultuda çaba harcar. Ulusal kongre hedefine varabilmenin başat koşulu olarak TEVKURD'ün -kendi bileşeni olsun olmasın- Kürdistanlı tüm parti, örgüt ve şahsiyetlere aynı mesafede davranması gerektiğine inanır.

3- Yaklaşan yerel seçimlere Kürdistanlı tüm ulusal demokratik güçlerin tek bir blok halinde girebilmeleri için, TEVKURD'ü somut çağrılarla çaba harcamaya çağırır.

4- Anadilde eğitim başta olmak üzere Kürt halkının acil, yaşamsal ulusal ekonomik-demokratik talepleri uğruna verilen mücadelede dinamik olarak yer almaya, bu doğrultudaki her adımı kendi faaliyeti olarak görüp sahiplenmeye çağırır.

KARAR NO: 2 YEREL SEÇİMLER VE MESOP'UN TUTUMU

MESOP-Girişimi 9. Genel Toplantısı;

Yaklaşan yerel seçimlere Kürt ulusal demokratik hareketinin bir ulusal blok halinde girmesi gerektiğine inanır.

Bu konuda kendi dışımızdaki ulusal demokratik güçlere bir çağrı gerçekleştirmek üzere yürütme kuruluna yetki verir.

KARAR NO: 3 KOMÜNİSTLERİN BİRLİĞİNE İLİŞKİN YÖNELİŞİMİZ

Komünistlerin birliği üzerine MESOP 9. Genel Toplantısı;

1 - Komünistlerin birliği yolunda, Kuzey Kürdistan'ın yanı sıra Kürdistan ve Ortadoğu'ya dönük görev ve sorumluluklarımızın bulunduğunu;

2 - Hem iç hem de uluslararası siyasi gelişmelerin, Kürdistanlı komünistleri siyaset denkleminde daha güçlü yer almaya çağırdığını;

3 - Bu çağrının gereklerinin bir yanı sıra tüm komünistlerin tek bir komünist partisi ana gövdesinde birleşmeleriyle, başka bir ifadeyle grup partisinden

ülke partisine doğru büyüyen/büyütülen bir komünist partiyle, diğer yanı sıra komünistlerin yeniden işçi, emekçi yığınlar içerisinde kök salıp tutunmalarıyla yerine getirilebileceğini belirtir.

Bunlardan hareketle aşağıdaki somut halkalar üzerinde komünist birliği geliştirmeye çağırır:

a) Kuzey'de ortak belirlemiş olduğumuz ve üç ayda bir yapılacak olan tartışma toplantılarının amaçlı olarak sürdürülmesi.

b) Ulusal demokratik hareketin birliğinin yaratılmasında komünistlerin örtüşen çabalarının daha bilinçli geliştirilmesi.

c) Güney'deki komünist hareket başta olmak üzere, Kürdistan parçaları arasında birliğe giden yolda esnek bir platformun yaratılması.

d) Dışımızdaki komünistlerin Sosyalist Mezopotamya dergisinde birlikte ideolojik-teorik yeniden üretim sürecine ve özgün politik yaklaşımlarıyla Çoban Ateşi gazetesine katılım sağlamalarıyla, bu araçların ortak araçlar haline getirilmesi.

KARAR NO: 4 YAYINLA İLGİLİ KARAR

MESOP- Girişimi 9. Genel Toplantısı;

Yayın faaliyetinin örgütlenme araçlarından biri ve en önemlisi olduğunun altını bir kez daha çizer.

Bu çerçevede;

a) Kürt Solu kitap dizisinin olanaklar ölçüsünde yılda iki sayı çıkarılmasını,

b) İdeolojik-teorik yayın organı olarak Sosyalist Mezopotamya'nın iki aylık

periyotlarla düzenli çıkarılmasını karar altına alır.

c) Daha önceki genel toplantımızda, olanaklarımız ve gücümüz oranında bulunduğu yerlerde, yerel gazetelerin çıkarılması doğrultusunda karar alınmıştır. Bu kararımız uzun vadede geçerliliğini koruyor ve arkasında duruyoruz. Ancak bu karar doğrultusunda çıkardığımız Antep yerelli haftalık Çoban Ateşi gazetesi, gerek kendiliğinden, gerekse bizden kaynaklı nedenlerle yerel gazete olmaktan çıktı. Bu nedenle, mevcut koşullarımız da değerlendirilerek, Çoban Ateşi'nin ulusal (merkezi) ve haftalık bir gazete olarak daha güçlü bir şekilde yayın hayatına devam etmesini karar altına alır.

KARAR NO: 5 GENÇLİK İLE İLGİLİ KARAR

MESOP- Girişimi 9. Genel Toplantısı;

MESOP bünyesine katılan gençlerin her yerelde eş zamanlı etkinlikler sağlaması için yapılacak çalış-

malara ilişkin GYK'ya yetki verilmesi ve bu konuda GYK'nın çalışma yapmasına; MDC'nin yeniden inşası süreci için MESOP yerel çalışmalarının yapılması konusunda yerel birimlerin yetkilendirilmesine ve bu konuda çağrı yapılmasına karar verir.

KARAR NO: 6

KADINLARLA İLGİLİ KARAR

MESOP-Girişimi 9. Genel Toplantısı;

MESOP, kadının özgürlük mücadelesini sosyalizm mücadelesinden ayrı düşünmez. Sosyalizmin zaferi olmadan kadının kurtuluşu, kadın olmadan da sosyalizmin zaferinin mümkün olmayacağına inanır. Bu noktada kadın sorununun çözümünü önemser, aşağıdaki talepleri karar altına alır.

MESOP kadın örgütlenmesi için;

- Eğitimde, çalışma yaşamında, siyasette ve toplumsal yaşamda "toplumsal cinsiyet eşitsizliği"nin var olduğunu kabul eder ve buna göre tutum alır.

- Toplumda geleneksel işbölümüne karşı durur. Kapitalizm ve ataerkilliğin kadını baskıladığı her alanda kadınları mücadeleye çağırır.

- Kapitalist sistemde giderek yaygınlaşan esnek üretim alanlarında çalışan, aynı zamanda ücretsiz aile işçisi olan kadınları emek mücadelesinin içerisinde yer almaya çağırır.

- Hem bölgedeki aşiret sisteminin hem kapitalizmin hem de şoven TC rejiminin baskısı altında ezilen, zorunlu göçe maruz bırakılan Kürt kadının gerçekliğinin kamuoyuna taşınması noktasında herkesi duyarlı olmaya çağırır.

Ernesto Che Guevara

Ibn-i Haldun

Ömer Hayyam

Nazım Hikmet

Hasan Sabbah

Antonio Gramsci

Ahmedê Xanî

Şeyh Bedreddin

Bertolt Brecht

Geyerxwîn

Feqiyê Teyran

Rosa Luxemburg

Spartakiis

Clara Zetkin

Çernişevski

Lev Troçki

Kropotkin

Hallacı Mansur

Mao Zedong

Thomas More

Josef Stalin

Dimitrov

Neruda

Ho Şi Mingh

21.YY'DA
ÖZGÜRLÜK

VE

SOSYALİZM

MANİFESTOSU

YENİ BİR AYDINLANMA İÇİN

SOSYALİST MEZOPOTAMYA

Aralık 2008 • Sayı: 23 • 4 YTL • www.mesop.net

İKİ AYLIK TEORİK POLİTİK DERGİ

Siyasal alanda gerek emperyalist güç merkezleri arasında, gerekse bölgemizde yeni gelişmeler yaşanıyor. Ki bu gelişmelerin kaçınılmaz olarak Kürt ulusal özgürlük mücadelesinin üzerinde de yansımaları oluyor, olacak. Türk şoven rejiminin, Kürt ulusal özgürlük sorununda askeri ve siyasi manevra alanı daralıyor. Rejim resmi görüş olarak geleneksel tutumunu sürdürürken, kurum ve şahısların bağlayıcılığı olmayan "yeni çözüm" arayışları da artarak devam ediyor. Çünkü şoven rejimin 80 yıldır Kürt özgürlük mücadelesine karşı kullandığı ideolojik ve siyasi baskı aygıtları (kurum ve kuruluşları) Kürt halkı nezdinde tartışılır, sorgulanır hale geldi, geliyorlar. Dolayısıyla rejimin dinamikleri, cumhurbaşkanından yerel yöneticilere, siyasi partilere varana kadar çözüm-çözumsuzlük ikileminde arayış içerisindedir. Kimi "yeni" adına eski uygulamaları makaylayıp tekrarlarlarken, kimi rejim içi yeni reformları dile getiriyor. Bu arada Türk Ordusu'nun 24 yıldır izlediği politikalar, Kürt halkının yanı sıra Türk/Türkiye halkları tarafından da sorgulanır, şüphe ile bakılır hale gelmeye başladı. Dahası eğitim sisteminden (okul) sendikal işleyişe ve hatta en fazla etnik kimlik üstü görünen dini inanca (camiye) varana kadar, Türk rejiminin 80 yıldır kullandığı ideolojik aygıtlar sorgulanmaya başlandı. Bu süreçte yaklaşan yerel seçimler geçmiştekilere oranla daha bir önem kazanıyor.